

Издавателска къща ХЕРМЕС

ХАВИЛЕР СИЕРА

ЕГИПЕТСКАТА ТАЙНА НА **НАПОЛЕОН**

В търсене на безсмъртието

ХАВИЕР СИЕРА

ЕГИПЕТСКАТА ТАЙНА НА

НАПОЛЕОН

Превод: Ева Младенова Тофтисова

chitanka.info

През лятото на 1798 г. френските войски акостират на египетския бряг, предвождани от генерал Бонапарт. В разгара на своята военна кампания по завладяването на Египет и Палестина, Наполеон неочеквано се запътва към Назарет. Не по-малко учудване буди фактът, че прекарва една нощ сам в Голямата пирамида в Гиза. Какво се опитва да открие Наполеон на тези свещени места? Защо орденът на масоните и мистични исламски секти следят всяка негова стъпка?

Според небесните знаци, както и според тайното евангелие на Марко, дошло е Времето, когато тайната формула на безсмъртието, завещана от Изида, ще се появи на бял свят. Наполеон ли е избраникът на съдбата, предопределен да научи хилядолетната тайна? Дори да е така, той не е единственият, стремящ се към вечен живот. Към него се домогват и последователите на древните секти на Хор и Сет, на Светлината и Мрака. Ще успее ли Наполеон, с помощта на екзотичната красавица Надия, да достигне заветната цел? Кой ще получи тайната на безсмъртието?

Читателю, може би ще се почувстваш изкушен да повярваш, че твърденията, които се съдържат в тази книга, са плод единствено на въображението ми. Но нищо не е по-далече от истината. Това, което разказвам тук, е добре обмислена смесица от неоспорими истини и предполагаеми случки, чиято стойност ще бъде оценена само от най-бдителните.

Посвещавам следващите редове на един от тях — на моя духовен дядо Антонио Ривера. Знам, че от другия бряг на небесния Нил той ще оцени най-добре от всички това, което искам да кажа.

Затова и не е неоправдано това, което казват, че душата на Озирис е вечна и неунищожима, а тялото му често бива разкъсвано и унищожавано от Тифон, а Изида скита, търси го и отново го събира. Понеже онова, което съществува и е осезаемо и е добро, е по-силно от унищожението и промяната.

ПЛУТАРХ, За
ИЗИДА и ОЗИРИС, LIV

УВОД

НЕОБХОДИМО УТОЧНЕНИЕ

На първи юли 1798 г., привечер, трийсет и шест хиляди войници, малко повече от две хиляди офицери и около триста жени — съпруги на военни и проститутки, нелегално пътуващи с една от най-големите военни флоти, организирани никога — стъпили на египетския бряг в Александрия, Розета и Дамиета. С изключение на малоброен военен елит, никой не знаел със сигурност какво очаква Франция от тяхното присъствие на отсрешната страна на Средиземно море.

След като преодолели първоначалните препятствия, двайсет дни по-късно част от военните вече били превзели делтата на Нил и се спускали към Кайро. Там за първи път видели внушителните пирамиди в Гиза и под островърхите им сенки разбили зле организираните орди на мамелюкските воини. С това бил сложен краят на тривековното османско владичество в Египет.

Ръководител на тази колкото колосална, толкова и неизвестна операция бил обещаващият генерал Наполеон Бонапарт. С тайната подкрепа на министъра на външните работи и на френския консул в египетската столица Наполеон планирал да прекъсне проспериращия търговски път на англичаните с Азия и така да отслаби най-омразния враг на Франция по онова време. Въпреки това, скоро станал жертва на собствената си амбиция. На първи август същата година славната му флота била обсадена и победена от британския адмирал Хорацио Нелсън край бреговете на Абукир. Наполеон загубил над хиляда и седемстотин войници и се окказал изолиран, без провизии и на милостта на неприятелите си във враждебна и непозната територия.

Но французите устояли твърдо на изпитанията.

Бонапарт прекарал следващите четиринайсет месеца в Египет и използвал това време пълноценно: основал институт за изучаване на тайнственото минало на този народ и събрали повече от сто и шестдесет учени, нарочно командирани от Франция, които да извлекат от безплодните пясъци на Египет соковете на една забравена и могъща

наука. Само тази стъпка била достатъчна, за да покаже, че крайната цел на Наполеон в земята на фараоните не била единствено военна.

Наполеон бил толкова обсебен от амбицията си да контролира тази част от света, че дори навлязъл в Светите земи с намерението да ги завладее. Сякаш искал да се съревновава с подвигите на първите кръстоносци. Известно е, че подобно на тамплиерите от XIII век, Бонапарт прекосил Палестина от юг на север и на 14 април 1799 г., противно на волята на всички придружаващи го генерали, решил да пренощува в селце, наречено Назарет, разположено близо до Тивериадско море.

Никога — дори и по време на последвалото изгнание на Света Елена — не обяснил причината за това решение.

Военната кампания в Светите места и Сирия се оказала поредният провал. Наполеон знаел, че ако претърпи нови поражения и допусне други стратегически грешки, това би могло да сложи край на кариерата му. Навсякъде по тази причина обсадил Яфа, завоювал я с огън и меч и отнел без пощада живота на войници, жени, старци и деца. Но крепостта Сен Жан в Акра — последният редут на турските метежници — му оказала съпротива, с което били осуетени плановете му да стигне до самите врати на Константинопол, и това съкрушило въжделенията му да се съревновава със завоеванията на Александър Велики.

Обезсърчен, генералът се завърнал в Кайро, за да открие, че на 15 юли 1799 г. над петнайсет хиляди турци, подкрепяни от англичаните, били стъпили в Абукир с намерението да изгонят окончателно французите от Египет. Мястото, избрано от враговете му, навявало нерадостни спомени на Наполеон. На 25 юли обаче войските му разбили мамелюците, с което донякъде отмъстили за унижението, причинено от Нелсън.

Опиянен от този успех, Бонапарт се отправил отново към Кайро, където пристигнал на 11 август, по време на най-тежките горещини в годината. И тогава се случило нещо неочеквано: докато тайно уреждал триумфалното си завръщане във Франция, решил да прекара още една нощ на място, което никой не му препоръчвал. Този път ставало дума за вътрешността на Голямата пирамида в Гиза.

Наполеон никога не дал обяснение за това свое решение, нито разказал с подробности какво е преживял в пирамидата. Биографите

му така и не успели да разгадаят мистерията. Но след като прекарал нощта на 12 срещу 13 август 1799 г. в недрата на най-големия паметник, издигнат от човека в епохата на Античността, Наполеон вече не бил същият...

ЕГИПЕТ

ГИЗА, ТРЕТА ДЕКАДА, ПЕТИ ТЕРМИДОР^[1]

— В капан съм!

Пулсът на корсиканеца изведенъж се учести и започна да удря в слепоочията му със силата на боздуган.

Всичко се случи за секунди: първо тялото му се сгромоляса, сякаш теглено от огромна тежест към земята. След това зениците му се разшириха в отчаян опит да потърсят искрица светлина, докато всяко мускулече по тялото му беше напрегнато до крайност.

— ...В капан съм! — прошепна отново, легнал по очи на пода — Без изход! Погребан съм жив!

Войникът преглътна, предусещайки, че смъртта е близо. Беше сам под тоновете камък и нямаше дори една проклета карта, която да го упъти към изхода. Мъчителната мисъл, че не му бе останало резервно огниво, нито пък вода, заплашваше да го парализира от ужас. Как можа да бъде така небрезжен? Как така той, кален в толкова битки, скорошен герой от Абукир, където унизи врага, как точно той бе забравил да вземе няколко предпазни мерки? Манерката и лампите, грижливо скътани в дисагите на седлото му, със сигурност се намираха извън обсега му. Беше твърде късно да съжалява за своята непредвидливост. Всъщност беше късно за всичко.

След секунда успя да реагира — вътре в каменния затвор потопен в мъчителна тишина, в която се долавяше нещо свещено, изведенъж си спомни за единственото, което можеше да спаси живота му: вярата. Трябваше да има вяра: вяра в победата, както по времето, когато прекоси Алпите за две седмици и завладя Италия с оръжие. Или както когато разби австрийците при моста в Арколе и Риволи.

Беше необходимо незабавно да си възвърне надеждата в собствената си съдба, която толкова пъти го беше спасявала в беда.

Нима не беше това изпитанието, което му оставаше да премине? Не се ли хвалеше често самият той, че вярва в предначертанието на съдбата? Защо сега не можеше да постави вярата си на изпитание?

Офицерът, с посивяла от прах униформа, идваše малко по малко на себе си. Съзнанието му излъчи няколко бързи и прости команди към тялото: да размърда пръстите на краката си в кожените ботуши, да стисне силно зъби и да прочисти гърлото си с кратки и суhi покашляния. След това сбърчи нос в опит да събере глътка чист въздух от вековната атмосфера.

Беше жив, но изпитваше страх.

Страх? Дали напрежението, което усещаше да се изкачва спираловидно по гърба му, бе страх? И ако ли не, какво тогава беше? Точно сега ли щеше да отстъпи пред суеверията, които бе чувал от устата на бедуините, разказващи за невидимите обитатели на пирамидите? Можеше ли, както го бяха предупредили, да стигне дотам, че да загуби разсъдъка си, ако останеше дълго време в някая от тях?

...И колко време му оставаше? Цялата вечност?

Студът — ледена тръпка, родена от дълбините на съществото му — го завладя и го прикова към камъка. Инстинктът му подсказваше, че предстои да се случи нещо.

Никога не беше изпитвал подобно чувство. Сякаш безброй ледени иглички пронизваха униформата му и се забиваха безмилостно в костите му. Кръвта му беше застинала във вените, а невиждащият му взор бе станал каменен и агонизиращ.

В продължение на няколко секунди дори не промигна. Боеше се, че сърцето му ще спре. Дори не дишаше.

Когато ужасът вече бе поел контрол над действията му, а студът и тревогата го бяха завладели, му се стори, че зениците му доловят леко движение. Корсиканецът се взря в полумрака. Първо си каза, че това е невъзможно. Нямаше как облак прах от пустинята да проникне толкова навътре. Но после се вкопчи стръвно е това видение. Имаше ясното усещане, че в дъното на залата се бяха очертали силуетите на поне двама души, сякаш тънък лъч светлина

бе пронизал камъните, правейки ги прозрачни, и така бе разкрил нечие присъствие, останало скрито в продължение на хилядолетия.

Корсиканецът се затрудняваше да ги идентифицира. Бяха недействителни, измамливи, без съмнение плод на силна халюцинация, но толкова живи, че за момент се зачуди дали да не се втурне към тях.

— *Кои... сте вие? — заекна той.*

Отговор не последва.

Видението остана неподвижно и след това, някак тържествено, очертанията му започнаха малко по малко да избледняват, докато се разсеяха в непрогледния мрак. Полудяваше ли?

Дали не ставаше жертва на проклятието на пирамидата? Или пък във вътрешността на колосалната гробница имаше и някой друг?

Войникът си пое дъх и се помъчи да изпразни съзнанието си и да изтрие видението от главата си, но напразно. Затвори очи и издиша дълбоко, както го бяха учили в Назарет. Отново никакъв резултат. Дори и за миг Наполеон Бонапарт, великият генерал, освободил Египет от мамелюкско господство, не можеше да се отърси от мисълта, че току-що е бил погребан жив.

И отчаян — за първи път в живота си, страховитият Наполеон се почувства безсен

Сънуващ ли? Беше ли мъртъв вече?

Наполеон така и не разбра колко време бе останал в безсъзнание, прострян върху студените площи на Царската камера. Когато се събуди — все още в неведение за всичко, което предстоеше, — изпита странната и абсурдна увереност, че не е сам.

Никога не успя да я изрази с думи. Не можеше. Докато лежеше неподвижно, гранитът около него бе добил призрачно фосфоресциращо сияние.

— *Ето ме! — извика Наполеон, като си спомни за виденията. — Не се боя от вас! Покажете се, ако смеете!*

Недрата на пирамидата останаха безмълвни. Ехото беше единственото живо нещо там вътре.

Наполеон разбра, че не биваше да се предава. Пипнешком обхвана разбърканите си коси с лявата си ръка, а с дясната ги събра в опашка, изправи се с един скок и застана нащрек. Все още беше жив. Не можеше да се остави да умре. Не и по този начин.

С няколко последователни и отработени движения той възстанови донякъде топлината в измръзналото си тяло. Отново усети как по гърлото му се спуска смрадта на прилепи, изпълваща цялата пирамида.

Появата на краткото зеленикаво сияние бе възвърнала част от силите му.

Въпреки че не помнеше друг път да се е озовавал в подобен мрак, никога досега не се беше страхувал толкова от липсата на светлина.

Какво правеше тук? Защо мястото изведнъж бе започнало така да го плаши? Нима това не бе същата пирамида, на която беше посветил толкова хвалебствени слова в присъствието на генералите си? Нима не бе това паметникът, от чиито блокове можеше да построи еднометров зид, опасващ цяла Франция?

Докато пинешком търсеше стена, на която да се опре, корсиканецът направи равносметка на ситуацията. Като помисли внимателно, причината за страхът му беше само една: всичко, което се случваше тук вътре, дори и моментът, в който последното пламъче на факлата му, пращейки, изгасна, му изглеждаше внимателно подгответо. Агонизиращият пукот на огъня, кълбата дим, издигащи се към плоския гранитен таван, надвиснал над главата му, дори непробиваемата тишина, изпълнила помещението само секунда след падането на мрака, бяха част от добре обмислената стратегия на древните пазители на Гиза. Поне така изглеждаше.

Нима сultan Кебир^[2] беше попаднал в клопка?

Корсиканецът простена.

Не. Не беше това. Политиците от Директорията в Париж му бяха показвали, че трябва да е подгответ за една толкова човешка вероятност като предателството. Жаждата за власт на шепата хора там и доказаната им липса на скрупули го бяха научили да различава неверните сърца от благородните.

Не беше неоснователно и недоверието му към любезните жестове на добра воля на имамите от Кайро, които няколко дни по-рано бяха посрещнали с широки усмивки неособено издържсаните му религиозни претенции. На връщане от кампанията си в Светите земи той се беше представил пред духовните водачи на града като въплъщение на висшето същество, предречено в Корана — онова,

което трябвало да дойде от Запада, за да продължи делото на Пророка...

Ами ако го бяха довели тук, за да го накажат за богохулството му?

Наполеон се напрегна да си спомни: Елиас Буктур, умелият преводач копт^[3], който му служеше и като водач, откакто бе стъпил в Египет, го беше завел до началото на пустинята с обещанието да му разкрие нещо изключително. Нил тъкмо бе прелял и разпръскаше щедро наносите си по полетата край делтата. Народът празнуващ благословията на реката си. Но за Елиас — мъж: с безизразно лице — това като че ли нямаше значение. Настоя да го заведе на здрачаване до покрайнините на града, във вътрешността на най-голямата пирамида в Гиза, и да го посвети в тайните й.

„Който владее пирамидата, ще владее и света“, бе му казал Елиас, докато пътуваха натам. По някакъв начин Наполеон беше сигурен, че това е велика истина. Може би единствената истина.

Необичайната покана, отправена в канцеларията, която Наполеон беше разположил край езерото Абасия, се въртеше в главата му в продължение на часове. Елиас, любим племенник на верния му генерал Якоб Тадрус, почетен военачалник на Коптския легион към френската армия, нямаше причина да го подвежда за нещо, на вид така безобидно.

А може би имаше?

Наполеон си представи лицето му съвсем ясно: умен поглед, много бяла и блестяща кожа и заострена брадичка, скриваща силната му ъгловата челюст. Елиас го беше предупредил, че е жизненоважно да присъства на ритуала в пирамидата. „Никой не бива да знае, че идвате — напомни му той сериозно. — Само заради настояването ви генерал Клербер има нужната благословия на боговете да ви служи като придружител, стига да стои на разумно разстояние от вас. Но ако решите да не ме послушате, мога да ви уверя, че онова, което трябва да се разкрие пред очите ви, ще остане скрито“.

Наполеон му се довери — нещо необичайно за него. Дори не обърна внимание на това, че преводачът спомена боговете. Елиас — мислеше си генералът — беше ревностен копт. Но какво щеше да се разкрие пред него в Голямата пирамида? Дали безмълвното видение,

на което току-що бе станал свидетел? И ако беше така, как можеше Буктур да знае за него?...

По залез-слънце, заедно с неколцина мъже и четири магарета, натоварени с одеяла, вода и банани, Наполеон прекоси с баржа селото Назлет ел Саман. След като стигнаха до долината, в която почиваше Сфинксът, се прехвърли на кон и продължи към най-голямата от всички пирамиди в околността. Пирамидите приличаха на изкуствени планини, замислени от архитектите на един изгубен свят, чието намерение е било да отправят предизвикателство към времето. Летният залез, по-тържествен от всякога в Гиза, обагряше в цвят на старо злато хилядолетните руини.

— Мосю — обърна се към него Буктур на изискан френски, след като го преведе по поредицата тесни коридори, водещи към най-високата камера на пирамидата, — преди да ви бъде разкрито това, за което толкова бленувате, трябва да освободите душата си и да позволите на вечния пазител на това място да я претегли. И това, мосю, ще сторите сам.

— Сам?

Елиас кимна сериозно.

— Винаги е било така — от времето на фараоните, та до идването на мюсюлманите. Такъв е законът. Така са постъпили както Цезар, така и Александър Македонски — и двамата са станали господари на Египет. Така трябва да направите и вие.

Генералът, без да разбира напълно това, което искаше да му каже преводачът, отново се съгласи.

Как можа да бъде толкова безразсъден? — укоряваше се той сега. Бонапарт сякаш още съзираше суеверния страх в тъмните ириси на Буктур. Може би това беше същият онзи страх, накарал разгромените край Кайро мамелоуци да го нарекат Дявола Бунабарт и да си го представят като джин — зъл дух с дълги и остри нокти, способен да вкамени противниците си само с един поглед. Здравомислещият Елиас, въпреки че бе прекарал вече няколко месеца с Наполеон, все още не бе напълно сигурен, че впечатлението на предишните господари на Майката на света^[4] е само измислица.

Поколения наред семейството му беше водило посветените до недрата на Храма на Саурид^[5], но никога баща му или дядо му не бяха му разказвали за толкова властен кандидат като този.

— Къде ще ме чакаш, Елиас? — попита настоятелно корсиканецът, след като разбра, че ще бъде оставен сам в пирамидата.

— Навън, мосю.

— И вие ли, Жан-Батист? — Наполеон отправи поглед към генерал Клебер под мъждукащата светлина на факлата.

— И аз, генерале.

Така и стана. Когато излинялата черна галабия^[6] на водача и синята куртка на генерала се изгубиха от погледа му обратно в коридора, по който бяха дошли дотук, Наполеон имаше само няколко минути, за да се ориентира. Малко след това, сякаш всичко бе изчислено с часовникарска точност, факлата му изгасна.

Бонапарт потрепери. Като че ли вратите на пирамидата се бяха затворили изведнъж и завинаги.

Помещението бе обхванато от пълен мрак: входът към мястото, двата малки квадратни отвора в северната и южната стена, водещи в неизвестна посока, както и големият гранитен саркофаг в центъра на залата, потънаха във внезапна и непрогледна нощ. Всичко бе покрито с гъст черен воал. Всъщност сандъкът бе единствената вещ, привлякла вниманието му. Беше достатъчно голям, за да побере човек във вътрешността си. Там ли трябваше да освободи душата си? В тъмното? Там ли щяха да измерят „тежестта“ ѝ? И ако беше така, то как?

— Пирамидата ще ви води — беше го предупредил Елиас Буктур няколко часа по-рано, без да му каже, че ще го изостави на произвола на съдбата. — Оставете се на свещената сила, завещана на поколенията от древните господари на Египет. Не се съпротивявайте. Не се опитвайте да разберете. Приемете това, което ви се дава.

Наполеон трудно можеше да си представи, че в обикновен саркофаг като този можеше някога да е почивало тялото на някой цар и че толкова скромна зала е била използвана в миналото за гробница на фараон. Грешеше. Помещението беше изградено от големи каменни блокове, съединени с прецизност до милиметър, които оформяха съвършените му правоъгълни контури, и се изискваше време и наблюдателност, за да се оцени по достойнство величието на това място. Безупречността на формите му, хармоничността и

простотата, отсъствието на надписи или ненужни украсения го правеха достойно да бъде светилище на могъщо заспало божество, изоставено много преди Александър Велики да стъпи край Нил и вероятно оплячкосвано хиляди пъти преди посещението на корсиканеца.

Тази мисъл го разтревожи.

С премерено и леко, почти инстинктивно движение докосна външната част на пояса си, където беше дръжката на сабята му. Студеният метал го успокои. В случай на непредвидена опасност знаеше как да се защити. Но от кого? Или от какво? Нима Елиас не го бе предупредил, че най-сериозният му враг в пирамидата — може би най-страшният, от всичките му неприятели — щеше да бъде самият той? Не беше ли това поредното изпитание, което му бе подготвило тайнственото братство, в което членуваха неговият преводач и без съмнение — собственият му генерал Клебер? Може би бе постъпил твърде доверчиво, като дойде с тях сам и без охрана до опасното плато в Гиза, където никой чуждоземец не се осмеляваше да стъпи без солидна военна подкрепа?

Изпълнен с решимост, младият мъж потърси пипнешком гладката ледена повърхност на гранита.

След като намери очертанията на саркофага точно там, където си ги спомняше, той се покатери през една от страните и се излегна на дъното му. Нямаше какво да губи. Беше готов да изчака събитията да се случат, без да се намесва, и да намери разрешение на тази неудобна ситуация по възможно най-пасивния начин.

— Какво имаше предвид Елиас, когато каза да освободя тук душата си, за да бъде претеглена? — запита се, докато наместваше гърба си на дъното на саркофага.

В този момент Наполеон Бонапарт, предводителят на войските, окupирали Египет, направи ужасяващо разкритие: ковчегът му беше точно по мярка...

[1] Дата от републиканския календар, отговаряща на 12 август 1799 г. Година VII от революцията. — Б.а. ↑

[2] Бедуините дали това име на Наполеон към края на престоя му в Египет. Означава Повелителя на огъня и предвид обстоятелствата, се оказалось много подходящо. — Б.а. ↑

[3] Коптите са народ, смятан за пряк потомък на коренното неарабско население на Египет. Изповядват древноизточното християнство, а писмеността им се основава почти изцяло на гръцката азбука. — Б.пр. ↑

[4] Прозвище на Кайро, което води началото си от приказката за еврейския лекар от „Хиляда и една нощ“. — Б.а. ↑

[5] С това име арабите наричали Голямата пирамида, приписвайки я на някой си цар Саурид, за когото твърдели, че не знаят нищо. Древните египтяни, от своя страна, я наричали Светлия хоризонт на Хуфу, който бил същият владетел, когото гърците по-късно прекръстили на Хеопс. Коптите винаги са пазили мълчание по въпроса... — Б.а. ↑

[6] Традиционна мъжка дреха в Египет, подобна на туника. — Б.пр. ↑

1.

СТАРО КАЙРО, ДЕСЕТ ДНИ ПО-РАНО. 28 АБИБ^[1]

Чирило едва се дотътри до началото на тунела, който трябваше да го отведе до църквата „Свети Сергий“. Влажният и зловонен коридор започваше от задната част на простата стълба, по която монахът слезе извънредно внимателно.

До него беше Такла — друг коптски монах, кръстен така в чест на покровителя на Етиопия. От няколко седмици насам Чирило не ходеше никъде без него — дори когато се разхождаше из мюсюлманския базар, търсейки дарове за най-бедните си енориashi.

Този ден Такла, който още нямаше навършени двайсет и пет години, носеше на гърба си огромен вързоп, придаващ му страховит вид. Ако някой от суеверните обитатели на Маср ел Кадима го видеше в полумрака, би го взел за слуга на Лукавия.

— Да побързаме, брат Чирило — промърмори монахът, който дишаше на пресекулки под тежестта на товара си. — Патриархът иска да ви види преди залез-слънце. И ако ми позволите да отбележа, секретарят му изглеждаше особено неспокоеен по повод на тази среща.

— Неспокоеен ли? — изсумтя старецът. — Че защо?

— Искаше да се увери, че ще пристигнете навреме и ще дадете отчет на Светия отец възможно най-скоро...

В гласа на Такла прозираше зле прикрито нетърпение.

— Как ли не! — възпротиви се Чирило, внимавайки къде стъпва.

— Какво ли знае добрият пастир за трудностите на паството си! Ако французите не бяха осеяли града с контролни постове, отдавна да сме при него в „Абу Сарга“.

Младият копт наведе глава, за да прикрие усмивката си. Всички обитатели на манастирите около старата част на Кайрознаеха, че никой не може да накара Чирило да се разбърза. Беше бавен във

всичко, но също така изключително старателен. Безспорен майстор в изкуството на иконописта, реставрацията на фрески и дори в класифицирането на античните предмети, с които беше осияна страната. Кръвта на Чирило — добър, но буен италианец — кипваше всеки път, когато някой се опитваше да се намеси в своеобразния му ритъм на живот.

— Да проявим разбиране, отче. — Такла направи неособено убедителен опит да оправдае французите. — Изглежда, че се боят от ново настъпление на англичаните или турците, което в случая е едно и също. Поражението при Абукир едва ли им се е отразило добре, което означава, че сигурно в момента се превъръжават...

Чирило не отговори.

— ...Вчера, докато преследвали двама шпиони в Цитаделата, разпердущинили пазара за платове, толкова са изнервени. В Кайро не се говори за друго.

— Шпиони! Как ли пък не!

Двамата ускориха крачка. Монотонният призив за молитва на мюезините от хилядите високи минарета на града ги накара да побързат. Такла, схванат под тежестта на товара си, протегна ръка, за да предпази възрастния монах да не се подхълзне. Бяха му дадени точни наредждания: трябваше да придружава стареца и да го защитава, ако се наложи, и с цената на живота си. В края на краишата Чирило от Болоня беше единственият човек в целия диоцез, способен да разреши загадката, която от месеци не даваше мира на ръководителите на бурния мандат на Светия отец Марко VIII, и това налагаше да бъде под постоянна опека.

Послушникът познаваше добре тази необикновена история. Той самият бе свидетел на спасяването на двата глинени съда, запечатани с битум, които бяха открити полузаровени точно срещу джамията в Неби Даниел.

Това се бе случило предното лято в Александрия, когато една сутрин пазачът на храма — Абдул Хариш, разстроен и ужасен, го беше повикал да отнесе „ония християнски неща“, които бе намерил пред вратата си. В гласа му се долавяше отвращение, сякаш земетресението от предишната нощ бе извадило наяве смрадлив коптски тор.

Нещо повече: убедеността му, че „нещата“ не са нищо друго, освен урни с праха на някой древен християнин — за което съдеше по

нарисуваната с въглен риба, — подтикваше педантичния Хариш да се отърве бързо от находката си. „За нищо на света няма да пипна прахта на един копт“, заричаше се той.

Очите на Александрийския епископ обаче бяха светнали при тази новина. Ами ако по една случайност делвите съдържаха останките на мъченик? Епископът потриваше ръце при мисълта, че това може да са останките на самия свети Марко, за когото се знаеше, че е проповядвал в Египет и е построил първата църква, недалеч от Неби Даниел. И защо не? Дръзката вяра на епископа, на секретарите и приближените му свещеници нямаше граници: щяха ли да се сдобият най-сетне с целите мощи на евангелиста, от които те притежаваха само черепа?

Ентузиазмът им не продължи дълго. Въпреки че коптите изрично забраняваха култа към светците, тази догма щеше да мине на втори план, ако се окажеше, че са открили част от тялото на Марко. Апостолът не беше обикновен светец свети Марко бе донесъл истинската вяра в Египет!

Такла ясно си спомняше последвалото разочарование, когато делвите бяха отворени и се оказа, че не съдържат никакви кости, а само няколко свитъка мръсни и разбъркани папируси.

В началото никой не им обърна внимание. Изглеждаха написани на бухайрски коптски, но никой от свещениците, които ги разгledаха, не успя да разчете и ред от тях. Тези галиматии се сториха твърде сложни за монасите, жадни за кости и чудеса. Ненапразно езикът на първите конти произлизаше пряко от този на древните египтяни. Най-учените между тях твърдяха, че някъде около VII в.пр.Хр. йероглифите са се преобразували в по-просто писмо, познато като йератическо, а то, от своя страна, преминало в още по-опростено, наречено демотическо. Преходът от демотическо писмо към коптския език бил лесен: достатъчно било езикът на древните нилски божества да започне да се изписва с гръцки знаци. Въпреки това текстът, открит в Александрия, не приличаше на коптски, а на гръцки.

На този език беше написана и единствената разбираема фраза в целия сноп ръкописи. Това бе заглавието на най-обемистия текст и разчитането й възкреси надеждите на епископа, че може би чудото ще се окаже възможно.

Фразата гласеше:

От последните дни на Бог на земята

В началото дори той се усъмни. Предположи, че е шега, спретната от Абдул Хариш и неговите самозабравили се поддръжници, но веднага отхвърли тази хипотеза. Да изчакат земетресение, за да извадят делвите на бял свят, беше твърде хитър ход за варварите от Неби Даниел. Освен това беше сигурен, че никой от отговорниците на джамията не бе в състояние да напише и едно изречение на гръцки, без да допусне няколко сериозни граматически грешки.

В такъв случай какво беше обяснението?

Дори епископът, който никога не бе минавал за особено умен, знаеше, че остава само една достоверна възможност: глинените съдове наистина да са принадлежали на древна християнска общност в Александрия, която е скрила в тях свещените си текстове. Преломните периоди, през които бе преминала историята на града, напълно оправдаваха подобна мярка.

Патриархът не се отличаваше с богато въображение, но въпреки това се развихри. Почти виждаше лицата на първите християни, запечатващи най-ценните си папируси. Били са десет, най-много дванайсет семейства, всяко от тях с по две-три деца, и сигурно на заплата към някой римски патриций, който не се интересувал особено от вярата на слугите си. Дори си представяше смута, обхванал общността пред неочекваното посещение на римския патрул, готов да ги подложи на мъчения. Най-вероятно са били предадени от някой съсед в замяна на няколко сребърни монети, така както е постъпил Юда с Исус. За щастие някой от старците в клана получил вдъхновение свише и наредил компрометиращите папируси да бъдат заровени — и така спасил както живота на християните от общността, така и съкровището, което сега се намираше в ръцете му и щеше да съживи вярата у мнозина колебаещи се.

Находката беше истинско чудо, като се имаше предвид мястото и начинът, по който делвите бяха изхвърлени от земните недра. Беше знак Божи. Заедно с неотдавнашната окупация на Египет от французите, откритието може би бе знак, че християнството скоро щеше отново да се наложи над нетърпимата хегемония на ислама.

Не. Такла не беше никак изненадан от бързината, с която Александрийският епископ разпореди ръкописът да бъде изпратен

първо до негово Светейшество Марко VIII, а чрез него — до отец Чирило. Бяха взети всички необходими предпазни мерки и свитъците бяха изпратени поотделно, обвити в плат, скрити в двойни дъна на лодки и дори залепени за телата на последните куриери, които ги пренесоха до Кайро. Не бяха пожалени усилия, за да бъде предпазен новият знак Божи.

Нетърпението и усилията, насочени към разкриване съдържанието на писанията, бяха повече от оправдани. И Чирило от Болоня, на седемдесет и една годишна възраст, но с ясния разсъдък на двайсетгодишен младеж, знаеше това. Всъщност, държейки отговорите на толкова много загадки в ръцете си, старецът с изпъкнали очи и здраво стиснати устни се чувстваше най-важният човек сред коптите.

Като стигнаха до целта си, възрастният копт въздъхна, без да обръща внимание на разсъжденията на младия си телохранител. Потъмнялата фасада на храма бе украсена с релефно изображение на свети Георги, пробождащ змея, заимствано от някоя от гръцките икони, които се пазеха вътре.

— Дай ми сили, Боже, да продължа да ти служа предано — прошепна почти нечuto.

— Амин — обади се Такла.

— Момко, смяташ ли, че това е краят на тревогите ни? Че всичко ще свърши, когато предадем превода на Светия отец?

Въпросът изненада послушника.

— Сигурен съм — отговори той. — Свършихте работата добре. Нашият многоуважаван епископ ще ви обсипе с благословии и скоро ще се върнем в манастира.

— Дано да е така.

— Да влизаме тогава.

Както винаги, храмът „Свети Сергий“ добиваше най-достолепен вид по залез-слънце. Литургиите, отслужвани през целия ден, бяха изпълнили църквата с благоухания и светлини, напомнящи за светостта на мястото. Ненапразно монасите бяха повикани в първата християнска църква в Старо Кайро. Основите й бяха издигнати през IV век върху пещерата, в която преди повече от осемнайсет столетия бе потърсило убежище Светото семейство и която сега бе грижливо изографисана и използвана като крипта за най-важните церемонии.

Благочестивият монах вдъхна уханието на тамяна, наслоено в продължение на векове, и се усмихна за първи път през този ден. Старите му колене трепереха от вълнение. Оглеждаше се така, сякаш почти чуваше историите, които стените нашепваха.

— Нищо ли не усещаш, драги ми Такла? Не чувствуаш ли в стомаха си лекия полъх от крилете на Светия Дух? Камъните тук говорят така, както в никоя друга църква в Египет. Развълнуват истории, които няма да чуеш на друго място в света.

Послушникът дори не понечи да му отговори.

— Ослушай се! Чуваш ли как шепнат камъните? — Развълнуван, монахът вдигна ръце към сводестия таван. — Развълнуват как нашият Бог е избягал и се е приютил на това място. Казват ни, че след бягството от безчинствата на Ирод Велики дърводелецът Йосиф е установил тук дома си. Не чуваш ли изповедта им? Домът на Светото семейство се е намирал под каменните площи, на които си стъпил. Да се събуем боси!

— Аз не...

Чирило не го остави да довърши.

— На този под — продължи той — Мария е кърмила Божия син. Тези, които са я приджурявали в бягството ѝ, са построили тук голям басейн със светена вода, където да кръщават хората, приемащи християнството.

Благочестивият старец, опитвайки се да прикрие дълбокото си вълнение, породено от осъзнаването колко много священа история е събрана на толкова малко място, продължи с обясненията си.

— Виждаш ли групата от дванайсет колони под кораба на църквата? — попита, сочейки пред себе си. — Всички са от бял мрамор, с изключение на една.

— Защо, отче? — попита учудено Такла.

— Олицетворяват дванайсетте апостоли. Ако се вгледаш внимателно и оставиш очите ти да свикнат със светлината, можеш дори да видиш това, което е останало от изрисуваните някога върху тях лица на Христовите ученици.

— А последната колона?

— Най-тъмната колона — поколеба се Чирило — е издигната, за да се помни жестокостта на предателя Юда. Затова е направена от гранит. Затова няма лице...

Двамата монаси прекосиха притвора на храма, като заобиколиха кораба в посока към сакристията и криптата. Паната от абанос и слонова кост, украсени с икони на апостолите и Богородица, се извисяваха почти два метра над главите им. Църквата, която потъваше във все по-гъст мрак, изглеждаше безлюдна. Нещо повече — струваше им се, че Аврам, Исак и Яков следяха стъпките им от южния параклис с широко отворени светли очи, пазейки храма от нежелани посетители. Такла, който никога не беше виждал толкова изкусно изписани икони в Александрия, ги поглеждаше крадешком, сякаш се боеше, че изведнъж ще оживеят. Страхът му се оказа предчувствие.

— Е, Чирило — прогърмя глас, идващ изпод украсените с филигран одежди на патриарха Аврам. — Приключи ли работата?

Тръпка премина по тялото на Такла. Думите, произнесени уверено и властно, отекнаха в целия синтрон^[2]. Мястото, където епископът и старците се събираха при тържествени случаи, сега потънало в хлад и тъмнина, потрепери, сякаш щеше да се сгромоляса пред очите им.

— Толкова ли много време е необходимо, за да се изследват и препишат няколко стари ръкописа? — настоя гласът.

Бедният Такла безмалко да се стовари върху вързопа, който носеше. За разлика от него, Чирило остана невъзмутим. Въпреки че идваше от полумрака, тонът се стори смътно познат на стария копт: гласището не можеше да принадлежи другому, освен на самия Марко VIII, сто и осми патриарх на контите и водач на истинската и най-древна Христова църква на земята. Наистина той трябваше да се срещне с него тук, но защо най-могъщият патриарх на Изтоха бе пренебрегнал протокола и бе дошъл без досадния рояк помощници, които никога не се отделяха от полите му?

— Ваше Светейшество... — зарадван, прошепна монахът, — ... най-накрая се срещаме.

Първосвещеникът сигурно се беше усмихнал, тъй като два реда бели зъби просветнаха като едри перли под светлината на огромната маслена лампа и разкриха точното му местоположение под фреските.

Едва тогава монасите разбраха накъде да гледат. Въпреки че от години не бяха се срещали насаме, Чирило не можеше да не разпознае в него немирния ученик по латински, който забождаше на гърба на расото си падежите така, че да ги препише целият клас. Колко се бе

променил! Марко вече не беше голобрадият пакостник отпреди двайсет години и макар изражението му да пазеше нещо от някогашния шегаджия, фактът, че вече заемаше поста на Свети отец, напомни на Чирило, че собственият му живот гасне в последни мигове. Оставаше му малко, съвсем малко време.

— Предполагам, че сте приключили работата си, отче Чирило — каза патриархът строго, прекъсвайки мислите на монаха. — Също така предполагам, че сте подготвен да mi представите резултатите незабавно.

— Така е. Всичко е подготвено според желанието ви.

Масивната снага на патриарха се изду като паун. Марко VIII бе горд да покаже оперението си на най-строгия учител, който някога бе имал.

— Е, казвайте!

Облечен в черно памучнорасо с качулка, обточена със златни кантове и кръстове, патриархът хвърли нетърпелив поглед към вързопа, който Такла придържаше върху гърба си. Дори гъстата брада на Светия отец не можеше да скрие любопитството му.

— Книгата, която mi поверихте, се оказа по-сложна за превод, отколкото предположих, когато я видях за първи път.

Марко сви рамене. Нямаше представа, че папирусите, които му беше предал, съставляваха цяла книга.

— По-сложна ли? Какво искате да кажете?

— Както добре знаете — продължи старецът, — в документите, намерени в Александрия, автор не беше посочен. Не бяха и подвързани, поради което mi се наложи да ги организирам, като следвам вероятния им ред. Но трудностите не свършиха дотук: текстовете са написани от различни хора на много неправилен гръцки. Изпълнени са със странни изрази, които затрудняват четенето. Няма съмнение, че става дума за много неправилен койне^[3].

— Равлични хора?

— Да. Както изглежда, имало е трима или четирима преписвачи, които са работили над размножаването на една и съща книга, и някой милостив свещеник е съbral тези преписи и ги е подредил с безкрайно търпение.

— Мога ли вече да видя работата ви?

Чирило кимна. Нареди на Такла да развърже вързопа, който носеше на гърба си, и послушникът подреди съдържанието му пред благочестивите отци с извънредно старание. Товарът му съдържаше сто или сто двайсет и пет палмови листа от Ел Фаюм^[4], изпълнени с дребния почерк на отец Чирило. Редом до тях бяха оригиналните свитъци, намерени в Неби Даниел — неравни късове папирус, някои от които бяха засегнати от времето и изглеждаха особено крехки. Бяха много по-чисти от последния път, когато Марко ги бе видял, и въпреки възрастта им, беше ясно, че могат да оцелеят без затруднения още няколко столетия.

— Документът... — Чирило се поколеба. — ...въщност е евангелие.

— Евангелие?

Марко VIII впи поглед в стареца и зачака обяснение.

— Поне така изглежда.

— Обяснете по-ясно, отче.

— Осъзнавам важността на заключението си и затова предпочитам думите ми да се ръководят от предпазливостта, Ваше Светейшество.

— Не увъртайте.

Чирило се изкашля, преди да продължи. Свитъците прошумоляха в малките му внимателни ръце.

— Ваше Светейшество, находката от Неби Даниел отговаря почти със сигурност на загубеното евангелие на скъпия ни свети Марко. — Монахът си пое дълбоко дъх. — Според това, което указва нашата традиция, не може да е друго, освен текста, написан по времето, когато е създадено добре познатото ни Евангелие. Същата книга, която скъпият ни Марко решил да пази в тайна, защото бил сигурен, че още не е дошло времето тя да бъде прочетена и разбрана.

— Загубеното евангелие на свети Марко? — Патриархът не изчака монасите да отговорят на ненужния му въпрос: — Как може да сте толкова сигурен?

— Всички текстове са написани в първо лице и съдържат копия на писмата, изпратени от Марко до Петър в Рим, в които го осведомява за развитието на мисията си в Египет. Не, нямам съмнения, Ваше Светейшество. Текстът с написан от свети Марко.

— В такъв случай смятате ли, че времето е настъпило?

— Определено.

Светият отец, по-сериозен от всякога, го погледна право в очите.

— И в това ли сте сигурен?

— Напълно, Ваше Светейшество. Не намерихме костите на апостола, но Бог сложи в ръцете ни нещо по-добро: неговата тайна.

[1] Дата от коптския календар, отговаряща на 2 август 1799 г. Година 151 от Синаксарион. — Б.а. ↑

[2] Място, където заседава епископският съвет. — Б.пр. ↑

[3] Форма на гръцкия език, широко разпространена сред населението по Средиземноморското крайбрежие, използвана главно от простолюдието. — Б.пр. ↑

[4] Оазис в Либийската пустиня, на около 130 км югозападно от Кайро. — Б.пр. ↑

2.

Нощта се спускаше бързо над „Абу Сарга“.

Така някогашните копти наричали храма „Свети Сергей“, убедени, че основите му са последната твърд, която ще падне при настъпването на Апокалипсиса, за който говори Йоан в последната книга от Библията.

Със залеза на слънцето оживлението в квартала, контролиран от „ревностните защитници на Бога“, секна изведнъж и въпреки че гълчавата около намиращите се в съседство амбулантни сергии на арабите продължаваше, вътрешността на храма оставаше далеч от тази суетня. Църквата, винаги изпълнена със сенки, не правеше разлика между нощ и ден. Такова сигурно беше и Небесното царство — неизменно, спокойно,ечно.

Марко VIII се радваше, че бе взел толкова стриктни предпазни мерки за срещата си с Чирило от Болоня. Това, което монахът бе започнал да му разкрива, беше достатъчно, за да подбуди истински ръкопашен бой между членовете на епископалната колегия. Не му бе трудно да си представи Гаваргиус от Асют да реве срещу всичко, което би могло да доведе до промяна на традицията, и Матей от Даманхур да креши в защита на противното. За стария лъв от Делтата и за многобройните му последователи възстановяването на „автентичната истина“ за свещената история стоеше по-високо от всяка доктринална догма.

Но нещата можеха да се влошат: вестта за намирането на изгубената книга на свети Марко бе дошла, когато оставаха по-малко от две седмици до мулад — празника Успение Богородично. Патриархът беше уверен, че публично разкритие от подобен мащаб, за каквото намекваха посетителите му, щеше да провали планираните тържества. Затова щеше да запази мълчание. Това бе най-разумното решение.

— Ваше Светейшество... — прошепна Чирило, с поглед, прикован в дървения под на църквата, докато се опитваше да отгатне

реакцията на патриарха. — Има още нещо, което трябва да знаете.

— Още нещо? Нещо... важно ли?

— Знаете, че Kata Markon — Евангелието на Марко, което Първите отци са приели за каноническо, когато Църквата е била само една, съдържа мъчителна за светата ни вяра загадка, която се разрешава по неочекван начин от текста, с който се сдобихме.

Такла погледна учителя си с любопитство. Никога не бе чувал Чирило да говори така, нито да споменава за подобна тайна, докато работеше над превода. Патриархът също беше целият в слух.

— Продължете, отче.

— На първо място, както знаем, Евангелието на Марко е книга, в която почти не се говори за свръхествените способности на Исус. Това обстоятелство винаги е предизвиквало недоволство сред нас, коптите — в смисъл, че истинската вяра в Египет е донесена от свети Марко, а нашата религия признава единствено божествената същност на Исус, но не и човешката.

— Е, и?

— За разлика от това, което разказват Матей или Лука, свети Марко дори пропуска да спомене, че Исус е роден от непорочно зачатие. В Новия завет само отбелязва слизането на Светия Дух при Месията по време на кръщението в река Йордан, но дори това чудо е описано твърде пестеливо.

— И къде е загадката, отче?

Патриархът, който междувременно бе седнал на една от големите пейки в „Свети Сергий“, дори не мигаше. Кръстосал ръце в ската си, той само от време на време се осмеляваше да прекъсва обясненията на болонския монах, чието недъгаво тяло неспокойно потрепваше.

— Впечатлението, което създава каноническото Евангелие, подкрепено от много евангелски учени, е, че свети Марко умишлено се е постарал да избегне всякакъв намек за чудеса или свръхественна намеса. Смятат, че мисията му е била да ни представи обикновен смъртен, а не бог. Обаче... — Чирило като че ли се поколеба за миг, преди да направи следващата крачка.

— Обаче — прекъсна го патриархът с усмивка, предугаждайки какво се канеше да разкрие преводачът му — това тълкуване явно е било погрешно. Исус никога не е бил обикновен смъртен. Винаги е бил Бог. Греша ли?

Старецът избягващ погледа на Светия отец.

— Не бива да прибързвате. Не е съвсем така.

— Не е ли?

Недоволството на патриарха накара Чирило внимателно да претегля думите си:

— И двамата знаем, Ваше Светейшество, че Рим заклейми нашата Църква като еретическа, защото през IV век константинополският архимандрит Евтихий разпалено е твърдял, че същността на Месията е само божествена. За какво им е било да мислят другояче? Нима на Господа наш не му стигаше това, че е Бог? Да се защитава тезата за двойствената му природа — човешка и божествена, — както правят последователите на италианския папа, означава да се подценява Създателят. Затова ни нарекли монофизити и искали да ни отльчат завинаги от християнството.

— Нима вече не мислите така? — В тона на Марко VIII се прокрадващ зловещата сянка на съмнението.

— Вече не.

— Обяснете.

— Добре. Както без съмнение ви е известно, свети Марко завършва Евангелието за човешката същност на Исус с глава шестнадесета, стих осми. Там описва какво намерили Мария Магдалина, Мария, майката на Яков, и Саломия в гроба Господен в неделята на Възкресение^[1]. Трите му ученички видели, разтревожени, че камъкът, който покривал гроба, е отместен и тялото на Месията е изчезнало. Въсъщност успели да разговарят само с „ момък в бяла дреха“, който спокойно седял в гроба. И той им казал, че техният Исус се е завърнал към живота.

— Добре, но това е метафора, която показва как Исус, божествен по природа, не е могъл да възкръсне, просто, защото вече е бил безсмъртен, когато е бил разпнат. Никога не е умирал.

— Не! — извика Чирило. — Ето тук е грешката! Нашата грешка! След като Марко толкова настоятелно описва в каноническото Евангелие човешката природа на Исус, значи е знал, че той е бил смъртен..., а после нещо го е възкресило.

Марко VIII се поколеба. Дали Чирило не бе загубил разсъдъка си? Как можеше да отрича по този начин един от основните постулати на собствената си доктрина?

— Изненадвам се, че точно вие говорите такива неща, отче — каза патриархът, без да изоставя церемониалния си тон. — Знаете по-добре от всеки друг, защото именно това преподавахте на учениците си в продължение на години, че краят на Евангелието на свети Марко продължава с още дванайсет стиха в шестнадесета глава и в тях са описани появите на възкръсналия Иисус. Доколкото си спомням, Господът наш се е явил първо на Магдалина и след това на учениците си и ги е приканил да разпространяват Евангелието по цялата земя. И точно вие, отче, ни обяснявахте в семинарията, че тези последни стихове са били добавени през II век от свети Ириней, за да подкрепят виждането, че Иисус първо е бил смъртен, а след това се е завърнал към живота.

— Грешал съм.

— Грешали сте?

— Новият текст, който преведох според вашите наредждания, съдържа продължението на живота на Иисус Христос след възкресението му. Марко, който съзнавал последиците, нарочно го отделил от каноническия текст, понеже в него се разказва, че след като бил подложен на мъчението на Голгота, Иисус за малко отново възвърнал човешката си същност.

— В такъв случай свети Ириней...?

— Свети Ириней всъщност е направил голяма услуга на християнството. Той трябва да е познавал истината и милостиво я е прибавил към каноническия текст.

— Отче, не мога да приема това. Църквата не може да го приеме.

Старецът остана невъзмутим.

— По-добре прочетете превода, който съм ви донесъл, Ваше Светейшество, преди да се изказвате толкова категорично. Ако Бог е пожелал да сложи този текст в ръцете ни сега, то е, за да ни избави от вековното ни заблуждение.

Патриархът прегълтна поредното си възражение. Ако Чирило от Болоня беше прав, тогава излизаше, че част от доктрината, защитавана от коптите през последните петнайсет века, можеше да бъде подложена на съмнение.

— Само още едно нещо ми кажете: това, което твърди текстът, съвпада ли със завещаното ни от благочестивия Климент Александрийски?

Марко VIII зачака отговора на този важен въпрос. Подобно на патриарха, през годините си на семинарист Чирило бе изучавал богатата кореспонденция, оставена от просветения монах, живял през II век и съвременник на свети Ириней. Истината беше, че в някои от посланията си Климент споменаваше за „тайното евангелие на Марко“ и го описваше като трактат, съдържащ най-висшето учение на Назарянина, както и точни указания как да бъде победена смъртта и да се постигне безсмъртие на тялото. Но коптите винаги бяха тълкували това като религиозна метафора, отнасяща се до издигането на душата към небето след напускане на земното тяло. Въпреки това въпросните писма, които съдържали множество подробности, несъмнено показваха един Иисус, способен да надвие смъртта при почти всякакви обстоятелства; представяха го като същество, владеещо тайната на живота, което можеше да връща диханието на мъртвите, да прониква в света на мрака и да освобождава от там душите, които заслужават да продължат пътя си в света на живите.

Едно от малкото известни за Климент неща беше, че е имал достъп до „тайното евангелие“ и го е използвал в обучението на най-приближените си ученици. Въпреки това, духовникът предупреждавал събратята си по вяра, че в бъдеще ще трябва да отричат съществуването на евангелието, „ако се наложи — и под клетва“; тъй като „не всички истински неща трябва да се казват на всички човеци“.

Чирило се усмихна снизходително:

— Бъдете спокоен, Ваше Светейшество. Тайният текст не противоречи ни най-малко на учението на отец Климент. Точно обратното: потвърждава, че то трябва да се тълкува буквально, и ни задължава да приемем, че Иисус първо е бил човек, а след това — безсмъртен. Сега, отче, можем да сме сигурни, че това е документът, осветляващ голяма част от най-възвишеното му учение. Климент трябва да е бил един от най- внимателните му читатели.

— Това ли е всичко?

Патриархът бе усетил, че последните думи на Чирило не бяха изречени особено убедително. Докато говореше, ведрото му изражение бе помръквало все повече, сякаш някакъв зловещ спомен беше натежал върху приведените му рамене.

— Има ли нещо, което ви тревожи?

Монахът се поколеба.

— Всъщност да, Ваше Светейшество.

— Можете да ми се доверите.

— Помислихте ли вече какво ще правим с това ново евангелие на Марко? Въпреки че не заплашва основите на вярата ни, разкритията, които съдържа, могат да ни злепоставят пред другите християнски църкви. Освен това информацията относно връщането към живота на нашия Бог може да се окаже дори... греховна.

— Аз отговарям, отче Чирило. Текстът е в сигурни ръце, уверявам ви.

— Знам това. Но някой би могъл да използва текста за лична изгода, за да...

— За какво, братко?

— ...Да разруши вярата ни отвътре. Или още по-лошо, Ваше Светейшество — да промени естествения ред на нещата според собствените си прищевки. Бог не е дал на единствения Си Син властта над живота и смъртта, за да попадне в ръцете на безотговорни хора.

— Църквата ще се погрижи за всичко.

— Но Църквата е съставена от хора, а хората се страхуват от смъртта и могат да се поблазнят.

— Стига толкова, братко! — прекъсна го патриархът. — Не искам повече да слушам за това днес.

— Разберете тревогата ми... Дори аз, старецът, насмалко да се поддам на изкушението да предизвикам Бог със собственото му разкритие.

— Какво се опитвате да кажете?

— Точно това: че трябваше да се преборя с изкушението да постигна възкресението на плътта, следвайки напътствията, дадени от Исус.

Лицето на Марко VIII пребледня от изненада.

— И това ли разкрива?

— Да.

— В такъв случай книгата не можеше да попадне в по-добри ръце.

Като каза това, Марко се надигна от пейката, оставил настрани Библията си и без да размени и дума с монасите или да им протегне десница, за да целунат патриаршеския пръстен, напусна надменно църквата, скътал превода под расото си.

Такла и старецът от Болоня се спогледаха, без да знаят какво да кажат.

[1] Марк. 16:1–8: „След като мина събота, Мария Магдалина, Мария Иаковова и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, след изгрев-слънце, и говореха помежду си: кой ли ще ни отвали камъка от вратата гробни? И като погледнаха, виждат, че камъкът е отвален: а той беше много голям. Като влязоха в гроба, видяха един момък, облечен в бяла дреха, да седи отдясно; и много се уплашиха. А той им казва: не се плашете. Вие търсите Иисуса Назарянина, разшиitia; Той възкръсна, няма Го тук. Ето мястото, дето бе положен. Но идете, обадете на учениците Mu и на Петра, че Той ви преваря в Галилея; там ще Го видите, както ви бе казал. И като излязоха скоро, побягнаха от гроба; тях ги обхвана трепет и ужас, и никому нищо не казаха, понеже се бояха“. ↑

3.

ЛУКСОР, 29 САФАР^[1]

— Бroat дупки! Бroat дупки!

Оглушителният смях на Омар бен Абиf, най-омразния търговец на антики по източния бряг на Нил и първороден потомък на знатен род архитекти, се разнесе из цялото заведение. Гъстите изпарения от горещото каркаде^[2] и димът от наргилетата подсказваха, че настроението в кафенето на Хаим е видимо приповдигнато. Съдържателят — силен мъж с едро телосложение, уважаван заради тънкото си чувство за хумор, наблюдаваше с крайчеца на окото си невъздържаното поведение на Бен Абиf. Не за първи път гуляят му заплашваше да прерасне в свада. Последната му бе докарала сериозни неприятности с френския губернатор и без малко да доведе до арестуването му.

Надия, която всички наричаха Съвършената, използва разбиването на господаря си, за да огледа клиентелата. Потрепери. За първи път не се страхуваше да стъпи на сцената, за да танцува пред сбирщината престъпници. „Тази нощ или никога“, прошепна през зъби, приковала котешките си очи в безформения силует на Омар. „И завинаги“, зарече се.

Чудна жена беше Съвършената: маслинената кожа, дългите черни коси, извивките на гръдта, подчертана от обсипания с пайети корсаж, както и пронизващият поглед на очите ѝ изпод почерпените клепачи, я правеха красавица над красавиците. Още от деня, в който я купи, Хаим знаеше, че тя ще е музата на заведението и най-търсената му танцовка. И позна: изкусно изрисуваните ѝ с къна ръце говореха за изискано възпитание и подсказваха на мъжете за дарбите ѝ да дарява наслада.

„Тази нощ или никога“.

Надия беше готова за първия танц. Музикантите — също. Късата юбка, обшита с монети, прозвъняваше с всяко полюшване на бедрата. Обявеният номер бе нубийският танц *Leil yabu el Layali*, но Съвършената не мислеше вече за изпълнението си. Поредният рев на Омар от дъното на кафенето я накара да застане нащрек.

— Това, което не знаят тези идиоти, чужденците, е, че няма дупка в Бибан ел Мулук^[3], където да не съм влизал. Представяте ли си? — Бен Абиф описа с ръце кръг във въздуха. — Ескадрони войници, облечени във вълнени униформи, се потят под слънцето на пустинята и търсят гробове, вече разграбени от моите хора!

Омар отново се изсмя, докато група замогнали се фелахи в празнични галабии, украсени с фина бродерия, аплодираха брътвежите му. Съвършената пресметна колко време ще мине, преди да се строполят, замаяни от тютюневия дим.

— Познавам добре началниците на работниците: единият се казва Проспер Жолоа, а другият — Едуар дьо Вилие. Двама пълни малоумници! Хлапаци!

Египтянинът Омар, който имаше кожа с цвят на флорентински бронз, прав нос, тънки устни и черти, загатващи, че произхожда от най-южната част на Нубия, произнесе двете имена с толкова безупречен френски акцент, че прозвучаха някак подозително. В миг всички присъстващи се умълчаха.

Няколко фелахи се огледаха боязливо. Искаха да се уверят, че в кафенето няма чужди войници. Макар да знаеха, че никой от тях не разбира и дума арабски, стигаше им да чуят името на някого от своите, за да застанат нащрек.

Подозителността им водеше началото си от момента, в който експедицията на генерал Луи Шарл Антоан Десекс дьо Вегу — по-известен като Дезе — бе хвърлила котва в Тива преди осем месеца. Във всички главни градове в южната част на страната бяха разположени малобройни гарнизони въоръжени до зъби мъже в изпълнение — поне така твърдяха — на три основни задачи: да защитават изследователи като Жолоа и Дьо Вилие, посветили се на изследването на Долината на царете и околните руини, да напомнят на мюсюлманските управници кои са новите господари в държавата и най-вече да дебнат всяко движение на войските на беглеца Мурад бей.

Кръвожадният мамелюк бе направил Дезе за посмешнище в цял Горен Египет.

Заведението обаче беше „чисто“.

Неу碌едното кафене на Хаим — първото, получило разрешително от френските власти, бе не по-голямо от баржа, подобна на онези, които ежедневно прекосяваха Нил. Собственикът беше положил големи усилия да украси белите напукани стени с парчета тръстика, изрязани като геометрични фигури, и с медни фенери, в които горяха пъстроцветни свещи. Пред голата кирличена стена в дъното на кафенето се издигаше скромен подиум, върху който всяка вечер танцуваше Съвършената.

— Кучка... — промърмори Омар, когато тримата музиканти започнаха да удрят ритмично палмовите си тъпани.

— Кълна се в брадата на Пророка! Не беше ли готов да откраднеш всичкото злато на Тива в замяна на целувка от Надия?

Подмятането на Тарек, един от по-добре облечените фелахи, които придвижаваха Омар, отново предизвика смях. Ядосан, нубиецът се изчерви.

— Снощи узнах, че има вземане-даване с някакъв французин — каза горчиво. — И най-лошото е, че става дума за един от кучите синове, които са затворили достъпа до Бибан ел Мулук и съседните долини със злия умисъл да съсилят кариерата ми...

Тъпаните ускориха ритъма си. Надия щеше да се появи всеки момент.

— Сигурно защото е по-хубав от теб, Омар! — засмя се един от присъстващите, докато поемаше ароматния облак дим от лулата си.

— И търбухът му е по-малък! — обади се някой от дъното на помещението.

Омар Абиф вдигна поглед към него. Очите му бяха зачервени и влажни и стискаше гневно зъби. Всички тези нещастници не само че не осъждаха неприличното поведение на красивата Надия, но и открито се подиграваха с вида му. Копнееха не по-малко от него самия да сложат мръсните си лапи върху нежното и уханно тяло на Съвършената. Всъщност не биха имали нищо против да оставят извън играта онзи, който довчера се хвалеше, че е неин любовник, независимо от факта, че този избухлив и всяващ страх човек им беше шеф.

Всичко стана много бързо.

Като видя, че страстите се разгорещяват с всеки изминал миг, Хаим побърза да потърси няколко запалени главни, с които да продължи да подхранва лулите на клиентелата. „Заведението черпи“, каза с усмивка. Но времето не му достигна. Обиден, Абиф се надигна от възглавниците, където допиваше каркадето си, изправи се срещу онзи, който се бе подиграл с търбуха му, и го заизбутва грубо към вратата на кафенето. Всички видяха пламъците, които хвърляха очите му.

— Никой, който се намира на брега на живите, не може да се подиграва с Омар Абиф! — фъфлеше той, докато стискаше врата на Салай. — Никой!

И като измъкна цариградската си кама, инкрустирана със скъпоценни камъни, я прокара по корема на злощастния фелах, без да отдръпва разярената си физиономия от лицето му.

Салай — така се назваше най-младият сред крадците на гробници, работещи за Омар — не реагира веднага. Едва след като нубиецът отстъпи назад с пламнал поглед, почувства как от корема му започва да се изкачва гореща вълна, давеща гърлото му в горчив и сух вкус. Памучната му галабия бе разпорена надве и под прецизния разрез на тъканта се показваше синкова воняща маса от пулсиращи вътрешности, готова да се изсипе от тялото му.

Кръвоизливът беше силен и вече сгъстената кръв течеше и се изливаше свободно на пода. Гледката го накара да припадне. Загубата на кръв нямаше да му позволи да отвори очи отново.

Надия не можеше да повярва на късмета си. Въпреки че музикантите, останали безучастни, вече надуваха флейтите си, което подсказваше, че е време да излезе на сцената, всички присъстващи се бяха струпали около Омар и Салай, с гръб към подиума. Всички фелахи бяха толкова сащисани, че приличаха на статуи от сол...

— Ако искаш да избягаш — прошепна ѝ Фатима, една от танцьорките на Хаим, — сега е моментът.

Надия се усмихна. Фатима бе отгатнала намеренията ѝ. Целуна нежно приятелката си по бузата, наметна един шал върху сценичния си костюм и се затича към вратата, водеща към двора.

— Ще мине време, преди да забележат липсата ти — чу подире си гласа на Фатима. — Аз ще те прикривам. Тръгвай.

Нежният силует на танцьорката прекоси задния двор и излезе на тъмната улица, където нямаше жива душа. Единствено фенерите, окачени на пристаните на Нил, мъждукаха на около двеста метра по-нататък. И звездите, разбира се. Цяло море от звезди бе надвиснало тържествено над главата ѝ.

— Аллах да ми е на помощ!

Уплашена, Съвършената се затича надолу по улицата, докато виковете от вертепа на Хаим се губеха в далечината. Искаше да избяга към гарнизона, който французите бяха вдигнали южно от храма в Луксор. Малко по-нататък от мястото, където се намираха статуите на Рамзес Велики и островърхите обелиски от бял гранит, се издигаше поясът от финикови палми, ограждащ лагера на Филип, очарователния й френски възлюбен. „Той ще ме спаси“, каза си Надия.

Повървя още няколко минути, но когато стигна до мястото, където пътят се разклоняваше към Наг Хамади и Дендера, видя нещо необично.

В началото не обърна внимание, но после, докато се приближаваше към главната част на храма, вниманието ѝ бе привлечено от някаква светлина. Кой ли бродеше по това време из коридорите на храма в Луксор?

Мястото, осяно с полуразрушени колони и зидове, издигнати върху солидни каменни площи, внушаваше страхопочитание. Намираше се в центъра на града, само на няколко крачки от Нил, и нощем тъмните му кътчета обикновено бяха пусти. Всички в Луксор — както постоянните жители, така и онези, които само минаваха оттук, знаеха със сигурност, че там вътре все още са живи духовете на могъщите жреци на фараоните. И всички избягваха да се вглеждат в стените, покрити с формулатите на неразгадаемите им магьосничества. Изглеждаше, че Аллах е оставил това тъй безрадостно място извън владението си.

Кой ли можеше да е там посреднощ?

„Французите!“

Тази мисъл накара Надия да се разплаче от вълнение. Ако успееше да се добере до въоръжен патрул, нито Омар, нито някой от сподвижниците му щяха да се осмелят да я пипнат. В противен случай дългият път, който все още ѝ оставаше до лагера, можеше да даде време на някой фелах — на заплата при онзи убиец, да я залови.

Наказанието, което би й наложил Хаим, щеше да е пребиване до смърт с камъни.

Нямаше избор. Без повече да му мисли, Съвършената оправи шала, покриваща косите й, и закрачи още по-бързо с босите си крака към „Ипет Ресит“. Това беше името, дадено на храма от арабите, и означаваше „Южният хarem“.

Надия не искаше да мисли за това. Дълбоко в себе си бе сигурна, че свещеното място едва ли някога е било използвано с подобна цел.

[1] Дата от исламското летоброене хиджра, отговаряща на 2 август 1799 г. Година 1214 по хиджра. — Б.а. ↑

[2] Чай, приготвен от листа на хибискус. — Б.а. ↑

[3] Буквално Царските врата — така арабите наричали днешната Долина на царете. Б.а. ↑

4.

Светлината от факлите мъждукаше в единия край на храма. Съвършената добре знаеше къде.

Надия произхождаше от нубийски род и дедите ѝ бяха известни в целия район като потомци на могъщи заклинатели. Както те, така и родителите ѝ по-късно, бяха имали какви ли не неприятности с имамите от джамиите в Луксор, които ги притискаха да се откажат от занятието си. Но те знаеха, че имат способността както да лекуват, така и да докарват добра реколта, така че ежедневно използваха знанията си, за да помогнат на своите съседи.

Дядото на Надия — Габриел, я беше водил много пъти на това място. Въпреки че храмът бе разрушен от столетия от земетресения и грабители, дядо ѝ винаги повтаряше, че мястото е живо. Не го казваше в преносен, а в пряк смисъл. „Живо е, пулсира — шепнеше пламенно на внучката си. Вслушай се в сърцето му!“ И Надия, учудена, притискаше ушенцата си на различни места, за да усети ясния пулс на мястото.

Последният път, когато дядо ѝ дойде в „Ипет Ресит“ с нея, беше малко преди да умре. Колко добре си спомняше! Великият заклинател сигурно е имал някакво предчувствие, защото заведе Надия до една тясна зала, встрани от *sancta sanctorum*^[1], построена по заповед на Александър Велики, и я накара да седне срещу една изящна сцена, гравирана в основата на огромен зид.

— Хубаво ги виж, малката ми — каза ѝ той сериозно. — В тези рисунки се крие най-добре пазената тайна на предците ни. Никой, още от времето на фараоните, не е успял да разгадае тайната, която се съдържа в тях... Дори и аз, на моята възраст, не успявам. След което добави опечалено:

— Ако умра, преди да ги разчета, и същото се случи с баща ти, на теб ще се падне отговорността да изучиш тази стена, да разгадаеш нейната тайна и сетне да я опазиш. Ще го направиш ли?

Спомените изплуваха в съзнанието на Съвършената. Ако не я лъжеше интуицията, светлината идваше точно от онази необикновена зала. Дядо й я наричаше *мамизи*, или *стаята на раждането*, и Надия помнеше стените ѝ, високи колкото четириетажна къща, покрити от горе до долу с рисунки на хора и богове, изпълняващи непознати ритуали. Ако затвореше очи, можеше да си представи изображенията съвсем ясно: гледани едно подир друго, отгоре надолу, отляво надясно, те сякаш разказваха за зачеването, износването и възпитанието на един принц. Всеки от боговете се бе нагърбил с определена отговорност: Хнум, богът с глава на овен, моделираше от глина два еднакви образа на детето — единия на Аменхотеп III, а другия на неговия астрален двойник ка. На съседната рисунка Изида даваше благословията си, а един ред по-долу Амон и Хнум обмисляха бъдещето на момчето.

— Детето, което виждаш тук — спомни си тя думите му, е същото, което е наредило да се изваждат двата каменни колоса, охраняващи входа към Долината на царете...

На Надия ѝ се струваше, че все още чува обясненията на дядо си: „Запомни добре името на този цар, мила моя. Нашата съдба е свързана с неговата“, беше ѝ казал той.

Рисунките с къна по босите ѝ крака се бяха изтрили. Съвършената ускори крачка към познатия *мамизи*, храма на раждането на Хор. Спусна се по западния му зид подобно на подплашена катка, без да издаде и най-лекия звук. Очите ѝ, привикнали към мрака, започваха да виждат съмнителни сенки навсякъде.

И с право.

Както и по другите стени на невероятния „Ипет Ресит“, в галериите и по колоните, край които минаваше, можеха да се видят всевъзможни и изненадващи барелефи. Войски, които сякаш всеки момент щяха да скочат от камъка, жреци, носещи на раменете си свещени лодки, музиканти, удрящи бойни тъпани... Всички изглеждаха живи.

Сцените бяха изсечени не толкова, за да увековечат военните успехи, а по-скоро да напомнят на вярващите, че на същото това място се е водела вечната битка между доброто и злото, между светлината и мрака.

През онези славни времена нито един египтянин, с изключение на жреците и фараона, не можел да проникне отвъд украсените с

рисунки стени. Никой не се осмелявал. Знаели, че обредите, които се извършват в храма, са част от могъща окултна магия, където няма място за обикновени хора. Истината е, че до появата на контите, които унищожили древните култове, египтянин от народа не бил пристъпвал никога във вътрешността на „Южния хarem“.

Съвършената преглътна още една сълза.

Неочаквано прошумоляване, сякаш някой се бе подхълзнал, отекна между колоните. В същия момент Надия долови мъжки глас, който избоботи някъде зад стената с бойните сцени. Тъй като страхът, че може да се натъкне на дух или на някого от слугите на Омар, не бе я напуснал Съвършената се приближи предпазливо.

Тогава ги видя. Трима мъже разговаряха оживено пред един от барелефите в долната част на *мамизи*. Единият беше нубиец като нея; другите носеха синята униформа на Наполеоновата армия. Стояха с гръб към нея, приковали поглед в необичайната сцена, откриваща се пред очите им: мъжко божество, чиято кожа бе боядисана в бледосиньо, държеше ръката на една царица. Под тях две богини — Надия ги разпозна по специфичните животински украсения на главите им — поддържаха престола, на който седеше божествената двойка.

— Намерихте ли гробницата му? — попита нубиецът, докато оставяше фенера си на пода.

Французите кимнаха.

— А видяхте ли царската емблема? Рисунката с името на фараона?

— Да. Беше като тази. — Единият офицер посочи фрагмент от релефа, като го сравняваше с драсканиците в голям бележник.

— Отлично, отлично... — усмихна се доволно нубиецът.

— Случило се е по време на разлива на Хапи^[2]. Това е добър знак, нали, Мохамед?

Под светлината на трите фенера, поставени на пода на залата, величествените профили на божовете хвърляха сенки, които се простираха до тавана.

— Кажете ми — продължи да ги разпитва нубиецът, без да обърне внимание на въпроса на по-възрастния французин. Вече знаете ли за кого става дума? Разбрахте ли кой е царят, погребан там?

Никой от двамата не отговори.

— Аменхотеп Трети.

— Аменхо... кой?

Надия се усмихна вътрешно.

— Името му означава „Амон е доволен“ — побърза да обясни младежът с маслинената кожа. — Бил е син на бог Амон и на Мутемувия, най-красивата нубийска царица. Божественият им съюз е изобразен само на тази стена, която в момента съзерцавате.

— Но... можете ли да прочетете написаното на тези стени, Мохамед?

Арабинът се усмихна. Съвършената не виждаше ясно лицето му, но долови блясъка на равните му бели зъби. За да има такива зъби, сигурно произхождаше от заможно семейство.

— И какво още можете да ни кажете?

— Дългото ви пътуване си е заслужавало. Тук е закодирана формулата, която търсите и за която ви е проводил вашият султан Бунабарт. Ще ви я обясня, но всяко разкритие има цена, която трябва да сте готови да платите...

— Само я назовете, Мохамед — отговори бързо единият французин. — Наполеон ще заплати щедро услугите ви, стига да му дадете това, което търси.

— Така да бъде. Чувал съм за щедростта на вашия султан.

— Без съмнение знаете, че той желае да изучи величието на вашия народ и да върне в Европа всички документи, трактати и формули, които намери. Затова основа Египетския институт в Кайро.

— Мъдър е Бунабарт — съгласи се нубиецът. — Аллах да бди над него.

Мохамед, на чиято глава имаше тюрбан в индиговосиньо, а челото му бе прорязано от край до край с гъсти черни вежди, хвърли поглед зад гърба си. Сякаш бе доловил присъствието на някого, който ги наблюдаваше, но Надия реагира навреме. Притисна лицето си към земята, така че блясъкът на очите ѝ да не я издаде.

— Пещерата на Бибан ел Мулук, където сте влезли днес — продължи невъзмутимо, — е мястото за вечен покой на фараона Аменхотеп, най-великия и красив владетел, когото Египет някога е познавал. Този храм е бил построен по негова заповед и нему дължим някои от най-прекрасните сгради, които сте видели по тези земи...

Нубиецът промърмори нещо неразбираемо, преди да продължи:

— Въпреки това, само тези, които все още умеем да четем свещените символи, помним, че идването му на този свят е било изпълнено с чудеса. Погледнете внимателно този релеф и веднага ще разберете важността му... Тук — продължи Мохамед — е разказано всичко. Ако се вгледате, ще видите, че бог Амон държи ръцете на царица Мутемувия, майката на Аменхотеп. Така Амон, когото египтяните наричат Тайнствения, посява безсмъртното си семе в тялото на царицата, докато богините Селkit — със скорпион на главата, и Неит — със стрелите, внимават двойката да не докосне земята. Това недвусмислено показва духовната значимост на сцената.

— Нали не искате да ни накарате да повярваме, че този Аменхотеп е полубог? — прекъсна го рязко единият от французите. — Като библейските титани, които вярвали, че са потомци на жени, заченали от ангели?

Арабинът кимна лукаво:

— Вие го казахте. Не аз...

Мохамед притвори очи, сякаш търсеше точните думи в някое кътче на съзнанието си. Надя го огледа с интерес: начинът, по който събираще ръце, и плавността, с която се движеше около придружителите си, не й оставяха кой знае какви съмнения за истинската същност на този мъж. Жестовете му й се струваха познати, по нещо й напомняха за дядо й. Дори за баща й. Може би беше заради начина, по който се движеше, или заради тона на гласа му...

— Има още нещо, което не знам дали ще ви се понрави, но е истина — продължи нубиецът. — Обърнете внимание на цвета на Амон — син като небето. Каквато ще бъде и кръвта на сина му Аменхотеп...

— Суеверия, Мохамед! Това са суеверия!

Младият французин, който държеше изпълнения със скици бележник, остави нещата си на земята и енергично запротестира. Другарят му се присъедини с не по-малък плам.

— Преди време във Франция отсякохме главите на всички, които вярваха, че във вените им тече синя кръв. И знаеш ли какво установихме? Че кръвта им е червена. Червена! Разбираш ли, Мохамед? Всички сме равни! Еднакви сме!

— Не всички, мосю Жолоа...

Нубиецът впи тъмните си очи в събеседника си. Нямаше желание да слуша поредната реч в защита на революцията, подобна на онези, които френските военни изнасяха при всяка възможност. Без да отмести поглед от него, продължи:

— ...Дори вие самите на четири очи признавате, че вашият султан Бунабарт се различава от останалите хора, че е същество, докоснато от съдбата.

— Добре, Мохамед, имаш право. Но дори и това го казваме в преносен смисъл.

— Синята кръв също има преносен смисъл, мосю. Така древните са обозначавали, че някои хора произлизат от особено и различно семейство. Може би с божествен произход.

— Пак митове!

— А, не! — усмихна се нубиецът цинично. — Не е никакъв мит, че дори раждането на вашия султан е било предизвестено от огнена звезда. В Нубия ни е известно, че крайната му цел е да постигне славата на фараоните. Дори ние знаем, че това, което Бунабарт търси в черната земя на Египет, е еликсиран на безсмъртието!

Думите на арабина отекнаха в залата и стреснаха ято прилепи, които запърхаха над тях. Светлината на фенерите също затрептя.

— Измислици! — възразиха французите. — Нямаме представа за какво говориш. Бонапарт единствено се интересува от науката на предците ви, не от шарлатанствата им.

— Значи несъмнено има нещо, което не знаете за него... прошепна нубиецът, чийто глас заприлича на змийско съскане. — Докато вие сте чоплили свещената пръст на Бибан ел Мулук, вашият султан мина сам по стъпките на пророка Исус из нашата земя, опитвайки се да разбере какво точно е научил тук.

— Тук? Исус?

— Да. — Арабинът подсвирна заплашително, сякаш искаше да хипнотизира офицерите. — Това учудва ли ви?

— Не ви вярвам — настоя по-възрастният военен, който държеше да го наричат барон.

— А би трявало. Нима Исус не е роден също от божествено семе, посадено в обикновена жена, каквато е била и майката на Аменхотеп? Освен това би трябало да знаете, че Йешуа, вашият Исус, е прекарал детството си в Египет. Не е ли така?

— Не знаем много за религията, Мохамед.

— Нека аз ви разкажа. Значи, докато е бил съвсем мальк, Иисус се е научил тук как да възкресява мъртвите и как сам да възкръсва. Също тук е научил, че във вените му тече синя кръв — като тази на Аменхотеп и на Амон. Или като на Озирис! Великият бог Озирис, който е бил първият, завърнал се от света на мъртвите!

— Накъде биете? Че нашият генерал е завзел Египет, за да открие източника на синята кръв? Това са безсмислици!

— Не източника, мосю Жолоа. Той е изчезнал сред гъстите родословни дървета на египетските царски фамилии. Това, което търси Бунабарт, са днешните наследници на този източник. Тези, които носят еликсира във вените си... И аз, срещу възнаграждение, мога да ви заведа до тях. Ако не беше така, защо щяхте да ме слушате с такова внимание и да търсите скромните ми обяснения на вашите находки?

Надия, все още притаена зад ниската каменна стена, пребледня. Беше чувала тези думи и друг път, преди много години.

Дядо й — сега вече си спомняше — ѝ бе говорил за някаква тайна, макар че никога не спомена за източника. Сигурна беше: този Мохамед трябваше да е магьосник, посветен мъж от нейното собствено племе... но кой? И как се осмеляваше да разкрие подобна тайна на някакви чужденци? В замяна на какво?

Надия потрепери. Трябваше да избяга оттук незабавно. Беше чула достатъчно, за да знае, че двамата французи няма да гарантират сигурността ѝ. Не и ако водачът им я разпознаеше и настоеше тя да бъде обезвредена. Освен това времето работеше против нея. Омар и Хаим сигурно отдавна бяха открили отсъствието ѝ.

Какво да прави? Какво биха сторили родителите ѝ или дядо ѝ пред подобна заплаха? Не беше ли по-добре да избяга от Луксор час по-скоро и да потърси закрила от злия си господар? Щеше ли да успее да стигне до Дендера и да изобличи предателя пред клана си?

Отговорите, въплътени в бързата сянка на един джин, бродещ в близост до двора на Рамзес Велики, бяха на път да се разкрият.

Надия трябваше вече да е разбрала: храмът никога не оставяше без отговор който и да е въпрос.

Никога.

[1] Светая светих, най-святото място в храм (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Египетски бог, покровител на река Нил. — Б.а. ↑

5. ГИЗА

Беше третата декада на жерминал, точно по време на топлия април, на който се радваше останалата част от християнския свят. Оставаха четири месеца до момента, в който щеше да се окаже пленник на тъмните недра на Голямата пирамида.

Корсиканецът, който за своя изненада беше започнал да се чувства удобно в гранитния саркофаг, си го спомняше съвсем ясно. И нищо чудно. Никога дотогава — нито веднъж: — не бе мислил за смъртта. За собствената си смърт.

Спомените от онези недалечни дни, съхранени в дълбините на душата му, изближнаха с лекота.

В началото Наполеон предположи, че това е физиологична реакция на тишината и тъмнината в саркофага, но бързо отхвърли тази мисъл. Въпреки че каменният ковчег му се струваше необикновено удобен, по никакъв начин не обясняваше случващото се в момента.

Изведнъж спомените му рукаха с кристална яснота, сякаш се проектираха извън него и той можеше да ги наблюдава от известно разстояние, все едно бе обикновен зрител. Това дори не го изненада.

Вече го бяха предупредили, че пирамидата е в състояние да упражнява силно въздействие върху онези, които я предизвикат.

Първото, което видя — ако въобще можеше да се каже, че възприема чрез очите си, — беше съсухрен мъж, облечен в униформата на френски офицер: панталони от трико, куртка от синьо сукно с обърнати джобове, редингот в същия цвят и пагони, обширни със златен копринен ширит. Мъжът обикаляше около маса, отрупана с карти, и внимателно изучаваше дефила, обозначено с надпис „Шията на Яков“. Жестикулираше, за да могат двамата офицери, изправени пред него, да го разберат по-ясно.

— Никога няма да завземем Акра, ако не съумеем да накараме врага да излезе извън крепостните си стени — недоволстваше той.

Двамата офицери — явно дивизионни генерали, не знаеха какво да отговорят.

В нервния мъж имаше нещо познато. Походката му, властната му брадичка, изпъкналият скули... Корсиканецът не го разпозна веднага, но когато най-накрая установи самоличността му, го обхвана странна радост: мъжът му бе добре познат. Беше самият Наполеон Бонапарт. Можеше да вижда самия себе си! Почти като че ли е бог! Или магьосник!

...Магьосник!

Тази мисъл, навяваща му известен страх, сякаш отекна между стените на импровизирания му ковчег. За миг го обзе усещането, че е в утроба — влажна и удобна вътрешност, в която камъкът вече не е камък, а нежна месеста мембрана, потръпваща и при най-малкото движение. Завладян от това чувство, Корсиканецът остана неподвижен и в напрегнато очакване на това, което вероятно предстоеше...

Генерал Клебер беше установил лагера близо до Назарет. Като добър стратег знаеше, че врагът го наблюдава отблизо и че следи стъпките му от околните хълмове благодарение на малобройна група неуловими конни съгледвачи, над които нямаше никаква власт. Клебер съзнаваше също и че откакто е напуснал Акра, нито едно негово движение не бе останало незабелязано от очите на Кръволока.

Онзи прекрасен пети жерминал от третата декада^[1], в който пролетта разпръскваше своята благодат над Светите земи, може би беше денят. А може би шестият. Или седмият.

Всъщност беше все едно. Диханието на смъртта бе пропило долината, която бе наречена Ездраелон и чието име — парадоксално — означаваше „Бог сее“. Войските, които се страхуваха за неясната си съдба, посрещаха дъха на смъртта със същото примирение, с каквото моряците устояваха на бурите върху палубите на корабите си.

Клебер действаше предпазливо. Раздели две хиляди и петстотинте воиници под негово командване на три равни части. Седемдесет и пета полубригада, команувана от генерал Вердие, се разположи по левия фланг, формирали съвършено защитен квадрат от хора и товари. В центъра бяха разположени сто ездачи, а останалите

образуваха подобен квадрат вдясно — с цел да опазят този фланг от евентуално нападение на мамелюците. Жуно, който два дни по-рано бе загубил фуражката си, когато край него профуча турски куршум, от който му остана биещ на очи хематом на челото, ръководеше с твърда ръка поверените му мъже. Подобно на Вердие, мислите му се разкъсваха между страх и желанието за отмъщение.

Всички бяха в очакване. Съгледвачите, върнали се от разузнаване в околностите на Таворската планина, бяха единодушни в преценките си: над четиридесет хиляди мъже, предвождани от Ахмед паша, само чакаха заповед, за да се спуснат като зверове срещу французите. „Прозвището на пашата е Джезар — шепнеха те. — А джезар означава «кръволок»“.

Войниците на Ахмед имаха славата на дисциплинирани, жестоки и добре въоръжени бойци. Изнасилаха и осакатяваха безмилостно пленниците си, преди да ги обезглавят с един удар, и само понякога ги връщаха живи на враговете си, за да могат разказите им да деморализират войските. Един младеж от Лион, освободен едва няколко дни по-рано близо до Назарет, разказа как е бил изнасилен от надзирателите си и принуден да присъства на екзекуцията на няколко свои другари. „На някои — разказваше нещастникът — им връзваха ръцете и краката за четири коня, които след това подгонваха в галоп в различни посоки. Няма смърт, по-мъчителна от тази“, ридаеше войникът.

Благодарение на информацията, която получаваше ежечасно от съгледвачите си, Клебер скоро пресметна действителната мощ на противника. „На всеки от нашите войници се падат седемнайсет мамелюци — прецени той с известен фатализъм. — Твърде много са“.

Същата нощ — между пети и шести жерминал, генералът съкрушен взе едно от най-трудните решения в цялата си кариера. Заповяда прегрупиране на войските си и реши да атакува армията на Дамаск фронтално и без резерви — с надеждата, че изненадващото нападение ще доведе до разбиването ѝ. Около полунощ, преди да тръгне към бойното поле, за да заеме най-добрите позиции, повика подофицера си и му предаде плик, запечатан с червен восък, който трябваше да стигне до ръцете на Наполеон на разсъмване. Един ездач без охрана трябваше да прекоси обсадата на Акра, да влезе в лагера на

дебелия генерал Бон и да предаде на Бонапарт посланието заедно с дар, който накара подофицера да повдигне учудено вежди.

Но заповедите са си заповеди.

Наполеон се радваше на необикновената привилегия да наблюдава сцената отново. След онзи ден нито веднъж не се беше сещал за ездача и неговия подарък.

Младият драгун Жан-Ив Батиста, само двайсет и две годишен, строен и с очи, широко отворени като месечини, влезе в палатката, воден от дежурния капитан. Преходът му през тъмната пустиня премина без инциденти. Положението на звездата Сириус над хоризонта му бе служило като безценен ориентир през онази нощ.

— Господин генерал — извини се офицерът, тъй като беше много рано. — Този войник току-що пристигна от фронта в Назарет. Носи ви спешно послание.

Батиста пристъпи напред. Никога не бе виждал Наполеон толкова отблизо. Заприлича му на древногръцки герой, току-що слязъл от страниците на „Илиада“. Оскъдната небръсната брада, ризата, разкопчана до слънчевия сплит, както и донякъде отсъстващият поглед допълваха изненадващия портрет на предводителя. Не бе по-възрастен от самия него, но като че ли младостта му беше маска, прикриваща човек на много по-напреднала възраст.

— Благодаря, войнико — каза сухо Бонапарт, приковавайки кафявите си очи в него.

— Генерале... — прошепна вестоносецът, докато подаваше плика, който му бе поверен. — Те са седемнайсет срещу един! Седемнайсет срещу един! — повтори тревожно.

Корсиканецът не трепна, С нов рязък жест му нареди да напусне палатката. Разпореди да му дадат нещо за ядене и сламеник, на който да отдъхне, и изпрати да повикат генерал Бон да се яви незабавно в палатката му.

Треперещият глас на младия драгун го бе накарал да се замисли. От какво се страхуваха хората му? Не бяха ли показали вече толкова пъти стратегическото си превъзходство над противника? Благодарение

на леката си артилерия не бяха ли унижили мамелюците в Битката край пирамидите преди около година? И защо Клебер му праща послание по никое време?

Наполеон поглади плика, преди да го отвори, и надзърна в ракитената кошница, която гражданинът Батиста бе донесъл заедно с писмото. Съдържанието й беше повече от странно: три сварени бели кокоши яйца, положени върху гнездо от свежа тръстика. Три. „Клебер — спомни си генералът с известно раздразнение — обича такива ребуси“.

Съдържанието на плика бе не по-малко загадъчно. Състоеше се от карта, на която беше изобразена фигура, безспорно вдъхновена от Египет. Не я придрожаваше нито един проклет ред, нито лист хартия, нищо. Пожълтялата от слънцето и горещината карта, с ръбове, износени от колкото честа, толкова и мистериозна употреба, изобразяваше фараон, който повдигаше плаща си с лявата си ръка и така скриваше зад него пламъка на малка лампа. Надписът на френски гласеше:

IX. Le lampe voilee

— Забулената лампа... — прочете Бонапарт.

Генерал Луи-Андре Бон влезе в палатката на корсиканеца. Стокилограмовото му тяло, истинско изтезание за всяко ездитно животно в Африка и Европа, се изопна във военен поздрав към началника му. Наполеон, вгълбен в мислите си, прие поздрава и му подаде картата със загрижено изражение.

— Вие разбирате ли нещо, генерал Бон?

Огромният офицер огледа картата, като хвърляше отдалеч изпитателни погледи към кошницата с трите яйца.

— Натрапчивият страх на Клебер, че някой може да залови посланията му, го принуждава да прибягва до всевъзможни абсурдни хитрини — обясни Бонапарт. — Проклетникът само ме обърква. Знаете ли, че във Франция стигна дотам, че острига до голо един от хората си, за да напише на главата му фрагмент от втората книга на Историята на Херодот, и изчака косата му да порасне, преди да го изпрати при мен, за да изпита въображението ми?

Бон очевидно не бе чувал за това.

— И как разгадахте ребуса? — попита развеселено.

Наполеон обикаляше около масата с картите.

— Беше въпрос на късмет. Пратеникът донесе послание един стих, който гласеше нещо от рода на „Тайната ми ще разкриеш, ако правилно отсъдиш. Шестнайсет, седемнайсет“.

— Шестнайсет, седемнайсет? Какво е имал предвид?

Корсиканецът го погледна.

— Очевидно това беше ключът към ребуса. Тези две цифри, които бяха извън контекста, трябаше да имат някакво значение. Бяха нещо повече от стилистичен похват. Инстинктът ме насочи към строфи от Библията. По-конкретно, към книгата Съдии.

— Съдии? Защо Съдии, генерале?

— Заради фразата „ако правилно отсъдиш“, разбира се. Наполеон продължи:

— По-конкретно, хрумна ми да потърся в Съдии 16:17. Жан-Батист Клебер е възпитан в семейство на ревностни католици от Страсбург, поради което реших, че образоването му би ми помогнало да разплета загадката.

— И...?

— И така: в този епизод Самсон доверява на Далила, че тайната на неговата сила се крие в косата му. Че ако го острижат, ще загуби цялата си мощ. Без много да му мисля, наредих да обръснат главата на пратеника и естествено намерих посланието.

Бон изръкопляска на находчивостта на началника си. Явно беше, че само Клебер и Наполеон можеха да общуват чрез изкуството на ребусите. Онези, които бяха чужди на техните забавления — и навече Кръволока от Акра, — никога нямаше да разгадаят размененото между двамата съобщение, ако при кодирането му бе използвана подобна шарада. Колкото до картата, нямаше съмнение, че е част от загадката...

Изведнъж лицето на Бон се помрачи. Двойната му гуша се набръчка, а очите му с цвят на черен кехлибар изгубиха веселия блясък, който ги озаряваше допреди миг. Промяната в настроението му се дължеше на обзелото го съмнение: Защо Наполеон бе разпоредил да му се представи незабавно?

— Този път съм безсилен пред загадката, Луи. — Корсиканецът, който го наблюдаваше внимателно, усети колебанието на генерала си.

— Няма нужда дълго да изучавам последното послание, за да разбера, че Клебер е усложнил още повече тайнния код. Не знам откъде да започна да разплитам загадката. Затова ви повиках, за да ми помогнете.

— Не виждам как, мосю... — заекна Бон.

Желаейки да удовлетвори генерала си, той пристегна възела на трицветния пояс, който придържаше огромните му бели панталони от трико, и отново огледа картата.

— Вие познавате Клебер толкова добре, колкото и аз. Учили сте заедно в Академията. Може би това послание съдържа нещо, което ми убягва, но е очевидно за човек с вашия опит.

Комплиментът на Наполеон окуражи генерала.

— Хммм... Да видим.

Бон прокара дебелите си пръсти по картата, все едно с тях можеше да види това, което очите му не долавяха.

— Прилича на карта таро.

— Таро? — Наполеон повдигна вежди без особена изненада. — Сигурен ли сте? Никога не съм виждал таро като това.

— Може би не е толкова необикновено.

Луи Бон прошепна последното изречение, без да вдигне поглед от картата.

— Какво искате да кажете?

— По време на прехода към Египет Клебер и аз прекарвахме много време на палубата на „Ориент“^[2] в разговори за какво ли не. Говорехме много за различните видове таро, които съществуват, както и за произведението на някой си Антоан Курт дъо Геблен, който обяснява, че Големите аркани от колодата — двадесет и двете основни карти от тестето — са били досущ като йероглифите в така наречената „Книга на Тот“^[3], загубена в Античността. Не знам дали ви е известно, че Клебер е запален колекционер на карти таро.

— Йероглифи? Да не би да намеквате, че Жан-Батист умее да чете това дяволско писмо и си е мълчал през всичкото време?

— О, не, не — подскочи Бон. — Това, което се опитвам да ви кажа, е, че според Клебер всяка карта, включително и тази, съдържа фрагмент от дълбоката мъдрост на фараоните. Така ми го обясни той.

Огромният военен пое въздух и туловището му се изду като грамаден кит.

— Мосю, смятам, че Клебер ви подканва да откриете мъдростта, заключена в тази карта, за да разгадаете посланието му. Маже би, ако знаехме какво означава картата...

— Сега нямаме време да изучаваме писанията на този Геблен — прекъсна го корсиканецът. — Не умеем да четем символите на египтяните. Не знаем нищо за мъдростта на царете на Нил. Дори и Египетският институт, който създадохме в Кайро, признава неспособността си да разбере тази така необятна култура за толкова кратко време... В такъв случай защо Жан-Батист, който познава ограничените ни възможности, ми изпраща подобен ребус?

— Клебер със сигурност знае това, мосю. А и помня, че самият той ми обясни, че Курт дьо Геблен не е съставил тази колода. Неговите съчинения няма да ни помогнат много. От това, което разбрах, излиза, че колодата е била нарисувана от един благородник — някой си граф Дьо Сен Жермен, който е следвал напътствия, които дори самият Жан-Батист Клебер не бе в състояние да си представи.

— Добре, добре — промърмори неохотно Наполеон, докато се опитваше да си спомни кога за последно беше чул да се споменава името на въпросния Сен Жермен. — Оставете празните приказки и ми кажете дали смятате, че можем да разтълкуваме картата, или не.

Може би Бон беше единственият сред генералите на Наполеон, който оставаше невъзмутим при внезапните му пристъпи на нетърпение. Тъй като съзнаваше, че никога не ще може да спечели битка с ловкост — понеже не разполагаше с такава, — а с находчивост, реши да приеме предизвикателството на Бонапарт. Взе *Le lampe voilee* и я огледа внимателно за трети път.

— Да видим: мъжът на картата прилича на старец...

— Заради брадата, казвате.

— Заради брадата, да. А старците са символ на мъдростта. Държи светилник, който закрива предпазливо с плаща си... Освен това картата съдържа два очевидни астрологични символа, поставени в горната част на рисунката.

— Астрологични символи?

Този път Наполеон се приближи до Бон, за да гледа картата заедно с него.

— Да, мосю. Единият е знакът на Лъва, виждате ли го? Това е петият знак от Зодиака и без съмнение става дума за Ваше Превъзходителство и зодиакалния ви знак. Другият отговаря на Юпитер, бог на добродетели като разума и волята — друг символ, който ви приляга напълно, мосю.

— И накъде ни води всичко това, Бон?

— Не съм сигурен, мосю.

— Не сте сигурен?

Бон не обърна внимание на горчивата ирония на Бонапарт, който отново му бе обърнал гръб. Изведнъж дебелият военен, чието румено лице бе вече окъпано в пот, проумя ребуса. Отговорът дойде неочаквано, почти мигновено. Като че ли самата карта беше хвърлила светлина върху загадката.

— А ако това е нещо като упътване?

Наполеон поклати глава, без да разбира логиката на генерала си.

— Ами ако това, което трябва да направи Ваше Превъзходителство, е да приближи светлината към плаща, към булото, което пази тайната?

На Наполеон му трябваше известно време, за да проумее намека на Бон, но изведнъж му се стори, че е разбрал всичко. Изминаха няколко мълчаливи мига, след което, без да се обърне за помощ нито към Бог, нито към дявола, корсиканецът се спусна към кошницата с трите яйца и потърси лампа, под чиято светлина да ги разгледа.

Първите две не представляваха интерес. Под съвършено белите им черупки прозираше компактната маса на втвърдения белтък и не се забелязваше нищо необичайно. Върху последното яйце обаче можеха да се доловят почти невидими тъмни сенки, които изглеждаха разположени в стройни редици.

— Съобщение! — извика Наполеон. — Тук има съобщение! Корсиканецът сръчно обели яйцето и достигна до хитроумния замисъл на Клебер. Под черупката, върху безупречната повърхност на яйцето, ясно се четеше следният отчаян ултиматум.

Нямаме друг избор, генерал Бонапарт — гласеше съобщението на френски. — На зазоряване ще нападнем пашата от Дамаск. Те са четиридесет хиляди. Ние нямаме и

три хиляди. Бог да ни помага в битката, а на вас да даде мъдрост. Ще се видим на небето.

Наполеон прикова поглед в малките очички на Бон. Генералът, който не знаеше какво да каже, започна със запъване да обяснява за някакъв разтвор от мастило, стипца и оцет, известен на древните, благодарение на който надписът върху черупката на яйце прониква до белтъка и се записва върху него. „Отвън не остава следа“ — додаде, все едно научното му обяснение имаше някакво значение.

— Но това е самоубийство — прекъсна го Бонапарт, който не беше чул и дума от това, което говореше Бон. — Клебер ще загине.

И за първи път Непобедимия се уплаши от смъртта. Ако турците отнемеха живота на горделивия Жан-Батист, той беше следващият, който щеше да падне. Никой не можеше да спре четиридесет хиляди мамелюци, окурожени от победата си над французите.

Беше ли готов да умре?

Очевидно не.

В такъв случай можеше ли все още да промени съдбата си?

[1] 14 април 1799 г. — Б.а. ↑

[2] Бон има предвид флагманския кораб „Ориент“ от флотата на Наполеон, хвърлил котва край Египет през юли 1798 г. — Б.а. ↑

[3] Търсенето на Книгата на Тот и нейното съдържание е крайната цел на последния ми роман „Тамплиерските порти“ („Хермес“, 2007), към който могат да се обърнат читателите, желаещи да се запознаят по-подробно с тайните на Книгата на Тот. — Б.а. ↑

6.

Съмняваше се.

Бонапарт бе прекарал близо месец пред стените на Акра, твърдо решен да увенчае с успех обсадата на града. По някакъв начин се чувстваше като отмъстителя, избран от Провидението да върне на европейците града, отнет им през март 1289 година от египетския султан Калаун. Преди да тръгне към Египет, Наполеон изчете много по въпроса: загубата на Акра бе отбелязала началото на края на кръстоносните походи и разрушаването на всички християнски владения в Светите земи. Оттогава никой западен пълководец не се беше осмелил да се върне по онези места. Само той. Въпреки това, положението му не можеше и да се сравнява с това на Калаун пет века по-рано. Тогава каирският пълководец командал армия от десетки хиляди фанатизирани мюсюлмани, които не жалели живота си при нападението на крепостните стени, охранявани много по-зле, отколкото сега.

Французите нямаше да рискуват толкова.

Султанът използвал деветнайсет катапулта и оглушителния ритъм на хиляди тъпани, за да накара и последния тамплиер да се разтрепери от страх.

Беше видно, че хората на Наполеон не разполагат с подобни средства за убеждение, въпреки че бяха заменили неособено ефикасните катапулти с много прецизни оръдия.

Въпреки това, корсиканецът вярваше, че е предопределен да победи. Беше сигурен, че от другата страна на кулите Кръволока Ахмед, обзет от ужас, вече обмисля възможността да сключи примирие. В такъв случай трябваше ли да зареже обсадата, за да спасява безразсъдния Клебер? Можеше ли да си позволи да напусне позициите си, когато победата бе толкова близо?

— Не ни остава друг изход, мосю. Трябва незабавно да му се притечим на помощ.

Полковник Жакотен, началник на картографите в експедицията, изглеждаше сериозно загрижен. Веднага след като бяха разкодирали посланието на Клебер, Бон го бе повикал в палатката на Бонапарт, за да обсъдят заедно план за спешни действия. И двамата знаеха, че ако изоставят блокадата на Акра, завоюването на укрепения град щеше да стане невъзможно до следващата есен. Летните жеги щяха да превърнат обсадата в забележителен военен провал.

— Генерале, Клебер не познава добре местността. Не разполага дори с точни карти на Таворската планина, нито на околностите ѝ, и във всеки момент може да попадне в засада — завърши мрачната си прогноза Жакотен.

Наполеон го изгледа с неприязън. Погледът му винаги ставаше такъв, когато му докладваха лоши новини или когато някой осуетяваше плановете му. По някакъв начин бе убеден, че Кръволока е предвидил това, което се случваше, и е заложил засада на предния пост на Клебер, за да принуди Наполеон да напусне Акра. На всичкото отгоре, Бон не се опитваше да скрие, че е напълно съгласен с картографа.

— Вече загубихме много мъже в тази кампания, генерале. Не можем да оставим още три хиляди да умрат. Това ще означава край както за нас, така и за мисията ни.

— И какво предлагате? — попита накрая Наполеон.

— Да тръгнем натам час по-скоро, въпреки че така рискуваме да загубим контрола над Акра за момента.

Корсиканецът се поколеба отново. Знаеше, че няма избор, и това го вбесяваше. Ако умишлено оставеше един от най-ценните си военни да умре, това щеше да унищожи преждевременно репутацията му на стратег и да провали другите му планове. Трябаше да вземе решение.

Рано същата сутрин, без да е спал, Бонапарт разпореди приготовления за спасяването на Клебер: мобилизира дивизията на Бон, нареди с него да бъдат изпратени осем дванайсетфунтови оръдия и даде точни заповеди цялата кавалерия да тръгне в посока към Джебел ел Дахи — заобиколената с остри скали долина, където предполагаше, че е обграден генералът му.

Инстинктът на Наполеон беше по-точен от всяко го.

След като раздели силите си на четири и отдели военните отряди на около осемстотин метра един от друг, в ранната утрин на 28 жерминал лагерът на Кръволока беше превзет и сринат със земята,

докато той настъпваше срещу предните редици от защитата на Жан-Батист Клебер, скрит зад гора от байонети.

Плътната колона дим, която французите вдигнаха при настъплението си, обърка турците, неспособни да се противопоставят на алчността на френските войници: триста камили с военна плячка, над хиляда опожарени палатки, барутни и водни запаси, пръснати на хиляди парченца от галската артилерия, и около петстотин пленници, заловени за по-малко от два часа; всичко това сломи Ахмед паша, който заповяда незабавно отстъпление.

Победата беше пълна. Десетки обезобразени трупове, все още облечени във великолепни дамаски коприни, можеха да се видят през следващите два дни край кладенци, мостове, по бреговете на Йордан и почти във всяко кътче на долината Ездраелон. Бог наистина бе сял. Но семето му беше смърт.

Малко след пладне на този исторически 28 жерминал Наполеон направи нещо, необяснимо за всички: вместо да се завърне в Акра и да продължи с обсадата на Кръволока, поиска от полевия си подофицер да му осигури ескор特, който да го охранява до Назарет. Генералът бързаше, сякаш имаше неотложна уговорка, която изискваше вниманието му. Уговорка, която несъмнено бе много по-важна от военните му задължения.

Верният му коптски преводач Елиас Буктур потегли с него.

— Имамът каза, че ще ни чака край кладенеца на Мириам — обяви по пътя. — Пратеникът му се закле, че имат да ви предадат нещо много важно и това трябва да стане лично.

Наполеон никога не бе виждал Елиас толкова сериозен. С неизменната си черна роба, коптът с меланхоличния поглед имаше сериозно и тревожно изражение.

— Безпокои ли те нещо, Елиас?

— Само спасението на душата ми, мосю.

— Защо тогава си толкова сериозен?

— Предчувствам, че тази среща ще е много важна за вас. Не е лесно имамът от Свещените хълмове да приеме човек с чуждоземна кръв.

— Добре направи, че ме извести толкова бързо. Мислиш ли, че ще е впечатлен от победата ни?

— Пустинните мъдреци никога не съдят за човек само по една негова постъпка, мосю. Наблюдават толкова дълго, колкото е необходимо, размишляват цял живот, ако се наложи, и действат в съответствие с това, когато дойде часът.

— В такъв случай, добри ми Елиас, този имам трябва да е преценил, че съдбата е на моя страна. Че с мен върви звездата на победата...

Буктур не успя да отговори. Назарет се беше появил на хоризонта почти изненадващо.

От хълма, на който се намираха, можеха да видят съвсем ясно трите квартала в града. Мюсюлманският, чиито улички бяха покрити с раирани платове, които да ги предпазват от жегата, се намираше в западната част на града; християнският, в центъра, се извисяваше над останалите благодарение на тухлената камбанария на францисканската църква „Благовещение“, а православният квартал, в най-източната част, бе изпълнен с невисоки и безупречно варосани кубета. Въпреки изобилието от кули и минарета, Назарет разочарова Бонапарт. Градът на Иисус бе малко по-голям от село в Южна Франция.

— Кладенецът на Мириам се намира до синьото минаре — посочи Елиас уверено.

— Помни ли се все още къде е живял Иисус?

Коптът погледна Непобедимия с учудване. Усмихна се и покорно очерта с пръста си кръг във въздуха, сочейки бегло към отдалечена част на града.

— Смятаме, че е зад християнския квартал. Някъде там. Но нищо не е сигурно. Минали са почти две хиляди години, мосю.

Хората на Наполеон не бяха повече от дузина. Въпреки че рискуваха да попаднат в засада, победата над Ахмед паша бе толкова решителна, че бе малко вероятно някой войник на Кръволока да е останал в Назарет и да се осмели да застане срещу карабините им. Градът наистина беше празен. Когато стигнаха до малкия площад, където се издигаше кладенецът на Мириам, мястото бе точно толкова пусто, колкото и останалата част от града. Силните слънчеви лъчи безпощадно се сипеха върху посетителите.

Времето им стигна точно колкото да слязат от конете, да наквасят пресъхналите си устни и да изтърсят прахта от униформите си. Бърз оглед наоколо потвърди пъrvите впечатления на групата: нямаше от какво да се страхуват. Никоя от кирличените къщурки не беше достатъчно висока, за да предостави добър ъгъл за стрелба на евентуален наемен стрелец, чието присъствие бе малко вероятно. Освен това нито един от плоските тръстикови и сламени покриви не би издържал тежестта на възрастен човек. Патрулите също не намериха оръжия, нито пък войници, които да ги държат. Мястото бе чисто.

Хората на Бонапарт заеха позиции и зачакаха безмълвно пристигането на домакините.

Не чакаха дълго. Няколко минути по-късно към тях вече се приближаваше малобройна свита. Идваща от изток. Състоеше се само от трима мъже, облечени с копринени галабии, чиито лица бяха полуузакрити от сини тюрбани. Тримата бяха слаби, високи на ръст, крачеха бързо и всеки от тях носеше на хълбока си малък шафраненожълт вързоп. Не водеха коне и не изглеждаха въоръжени...

Като се приближиха достатъчно до пъrvата група галски драгуни, този, който вървеше най-отпред, вдигна дясната си ръка за поздрав, на който Елиас Буктур — обикновено пестелив на учтивости — отговори веднага.

— Те са, мосю — прошепна зарадвано.

Наполеон незабавно разбра кой от тримата е имамът. Когато свали тюрбана си, под него се показва лице с остри черти, обрамчено с прошарена и добре подстригана брада, което го гледаше с внимание.

— Аллах да е с теб, султан Бунабарт...

Бонапарт му подаде ръка, усмихнат. Срещу него стоеше необикновен човек. Ясният поглед на кристалносините му очи му разкриваше такава чистота на духа, каквато корсиканецът никога не бе виждал.

— Победата ви над Джезар е поредният знак, който потвърждава предположенията ни — каза имамът. — Със сигурност сте този, когото чакахме.

— Когото чакахте?

— Да — продължи имамът, който дори не се беше представил.

— Пратеника, когото очаквахме, за да си възвърнем древното съкровище на познанието, отнето от народа на Египет преди почти две

хиляди години. Бунабарт е избран, за да създне тази висша божествена мисия.

— Елиас не ми е говорил за никакво съкровище. Корсиканецът потърси погледа на преводача си, който се ограничаваше да превежда думите на събеседниците механично, като отнесен. Беше странно, че Буктур избягваше да поглежда към новодошлите, сякаш изпитваше огромно страхопочитание към тях.

— Освен това — продължи Бонапарт, — ако не знам нищо за съкровището, за което говорите, трудно мога да ви помогна с възстановяването му. Мисията, която ме доведе тук, е друга и се свежда до връщането на свободата на многоуважавания народ на Египет и възстановяването на миналата му слава.

— Нищо повече?

Тримата бедуини се спогледаха, сякаш се съмняваха в думите на чужденеца.

— Вие ли сте наистина Бунабарт? Същият, който разби мамелюците пред пирамидите в Гиза? Онзи, който в джамиите на Кайро обеща да защити религията на Пророка?

Наполеон изсумтя, без да отговори.

— Ако наистина сте вие, знаем, че има нещо друго, което не ви дава мира, Бунабарт... — промълви най-младият от мъжете на пустинята, намесвайки се в разговора. — И то е свързано с натрапчивото ви желание да победите смъртта. Вече се страхувате от нея като от най-злия си враг, но сте интелигентен: сега, докато младостта все още тече във вените ви, сте дошли в тези земи, за да изтръгнете от тях тайната, която да ви позволи да победите смъртта в бъдеще.

Бонапарт поклати глава в знак на отрицание.

— Кой човек не търси тази тайна? В това не съм по-различен от никого от вас...

— Няма защо да се съгласявате, о, могъщи султане на Запада — продължи същият младеж с очи с цвят на обсидиан. — Ако написаната съдба е вашата, сега е моментът да ви дадем някои разяснения, преди да продължите пътя си.

Елиас Буктур покани тримата бедуини да се настанят върху одеялата, пригответи от охраната в една просторна къщурка наблизо.

Наполеон, все още впечатлен от спокойствието на имама и приджителите му, ги изчака да седнат, преди да ги последва.

Старецът се казваше Балазан и обяви, че е на сто и десет години, въпреки че никой не му повярва. Учениците му Тагар и Титипай, бяха значително по-млади. Двамата веднага предложиха да помогнат на французите в приготвленето на импровизирана гощавка.

Хората на Бонапарт, гладни след усилната битка, вече се бяха сдобили с провизии от няколко необитаеми къщи. Бяха отделили най-добрите за генерала си и ги бяха приготвили за поднасяне: малко мед, безквасен хляб и четири предварително оскубани и подгответи за печене чапли, които се въртяха върху набързо стъкмения огън на входа на убежището. Имамът, все така сериозен, както в началото, отказа месото и се задоволи само с малко плодове от една от кошниците, които му подадоха. Преди да започне да се храни, обясни:

— Редно е да знаете, че принадлежим към братство, което пази мястото, където е живял Йешуа, един от пророците, признати от Корана. — Тонът на Балазан бе сърдечен и любезен. — От векове изучаваме наследството му, без да обръщаме внимание на сблъсъците, довели до смъртта на много вярващи сред християните и мюсюлманите. Ако благоволите да останете с нас днес, ще ви обясним за Него и ще ви покажем какво сме научили за способността му да побеждава смъртта.

След като преведе поканата на френски, Елиас Буктур се наведе към Бонапарт и му прошепна нещо, което тримата бедуини не можаха да чуят. Корсиканецът кимна в знак на съгласие и измери с поглед събеседника си от глава до пети.

— Ще остана само ако ми отговорите на един въпрос, уважаеми мъдрецо. Достатъчно е едно „да“ или „не“.

— Кажете, Бунабарт...

Наполеон отпи гълтка вода, преди да зададе въпроса си на един дъх:

— Истина ли е, че познавате формулата за завръщане от отвъдното?

Имамът се усмихна доволно. Вече нямаше съмнение: най-накрая беше намерил приказния бял султан, когото очакваше от толкова дълго време.

7. СТАРО КАЙРО

Отец Чирило не остана безразличен пред високомерието на Марко VIII.

Първо старият копт стисна силно очи, опитвайки се да прикрие безсилието, което го обземаше на моменти. След това сграбчи малката кокалена броеница, която носеше в един от джобовете си, и я стисна с такъв гняв, че малко оставаше да я скъса.

— В името на вси светии! — избухна най-накрая Чирило от Болоня. — Светият отец трябва да ме изслуша! Тази книга е изключително опасна! Тя е оръжие! Изкушение!

Такла се уплаши. От неочеквания изблик на гняв на неговия учител дървените орнаменти в храма започнаха да пращят. Старецът се бе зачервил и смалил като мокра гъба. Почти не приличаше на себе си. Ако не се намираше на свято място и редом до несъмнено благочестив човек, Такла би си помислил, че присъства на истинско проявление на дявола.

Но не беше така.

След като преодоля първоначалното си колебание и преди Такла да успее да се приближи, за да успокои негодуванието му, старецът скочи на крака. Не каза нищо. Дори не се оплака от слабостта в краката си, както му беше привично. Размахвайки ръце над главата си, той се втурна към вратата на „Свети Сергий“, през която току-що бе излязъл Марко VIII.

Навън беше вече нощ. Полъхът на свежия въздух го успокои за малко, точно колкото да различи под слабата светлина на почти пълната луна силуета на патриарха, който се отправяше към покоите си.

— Ваше Светейшество! — извика монахът. — Имам да ви предупредя и за нещо друго! Трябва да ме изслушате, умолявам ви!

Марко ненадейно спря и се обърна към стариия Чирило, приближаващ се към него с големи крачки.

— Мисля, че ясно ви показах намерението си да помисля над думите ви, преди да реша какво да правя с книгата, която ми предадохте.

— И трябва да направите това, което ви диктува съвестта, Свети отче. Но ми се иска да вземете под внимание и друга подробност... — Чирило се задъхваше. — Нещо, на което не знам дали набледнах, колкото се полага.

— Сега не му е времето.

— Време му е!

— Отец Чирило, напомням ви, че ми дължите уважение.

— Уважението и любовта както към вас, така и към Църквата, ме карат да ви говоря по този начин.

Марко VIII омекна. На лицето му, сребристо под лунната светлина, се четеше помирително изражение.

— Добре, Чирило. Кажете ми кое е това, с което трябва да се съобразя.

— Ваше Светейшество, книгата е своеобразен наръчник с инструкции. Ако ми позволите това сравнение, става дума за нещо като трактат по механика, в който всяка притча и препратка трябва да се разбират като метафори, в които е скрито определено знание...

— Определено знание? — Марко сви рамене. — Какъв вид знание?

— Такова, което обещава възкресението на плътта, Ваше Светейшество. — Старецът отново се задъха и се опита да овладее дишането си. — Книгата, която преведох за вас, е наръчник за връщане живота на мъртвите, стига те да изпълнят определени условия.

— Това не е възможно. Разтълкували сте я неправилно.

— Убеден съм, че съм прав. Направих открытието, докато преглеждах гръцкия оригинал — тогава забелязах, че някои думи се повтарят постоянно, сякаш са ключ...

Патриархът се поколеба. Може би Чирило бе загубил разсъдъка си, като се вземеше предвид възрастта му и сериозното усилие, което му бе наложено. Въпреки това, не му се удава възможност да прекъсне обясненията на стария учител. Видимо развлечуван насред пустите градини в коптския квартал, старецът продължи:

— Тайната се намира в символите, Ваше Светейшество... Помните ли как е изобразяван свети Марко още от времето на първите

християни?

— Като лъв.

— Точно така. И лъвът има много конкретно небесно значение: за древните, дори за египтяните, в небето е съществувал божествен лъв, който днес идентифицираме със съзвездието Лъв. Всяка поява на Лъва на хоризонта, точно от изток и преди изгрев-слънце, съвпада с момента, в който се задейства формулата за връщане към живота. Който съумее да разчете този знак на небето, ще знае кога е дошъл моментът да използва книгата...

— От изток? Преди изгрев? Що за брътвежи са това, отче?

— Същите, които свети Марко е използвал в тайното си евангелие, Ваше Светейшество. Когато стъпил в Египет, открил, че най-древните церемонии на фараоните били свързани с опитите им да си възвърнат живота. И че тези церемонии, от своя страна, били извършвани само когато на небето се намирали определени звезди. Точно по тази причина мумифицирали издъхналите си царе: за да подготвят възкресението им, когато дойдет моментът.

— Не виждам връзка с астрономията...

— Времето! Времето, за което намеква Марко, представлява астрономически цикли.

— Все още не разбирам.

— Свети Марко разбрал, че всичко в Древен Египет се опирало на астрономията. Че египетският календар се основавал на периодичните движения на звездите и на слънцето. Изтокът — точката, откъдето изгрява слънцето — бил познат като „мястото на възкресението“. А изгревът бил точният момент, който обозначавал цикличното връщане на слънцето към живота. Всеки път, когато звездите, изобразяващи небесния лъв, изгрявали от изток и изчезвали с появата на първите слънчеви лъчи, древните египтяни започвали изпълнението на най-свещените си ритуали на живота.

— И свети Марко е направил това открытие?

— Свети Марко е бил посветен в тези тайни. Ще прочетете за това в ръкописа му. И ги е записал със съзнанието, че в бъдеще някой най-накрая ще ги разбере...

— Да не намеквате, че свети Марко е усвоил тайното знание на египтяните и го е включил в писанията си?

Съмнението на висшия духовник накара Чирило да се разгорещи още повече:

— И кое ви учудва? Нима нашият почитан Климент Александрийски не е написал, че е имал достъп до митичните четиридесет и две изгубени книги на бог Тот? Нима пак Климент не е открил, че в текстовете се споменава за някакво време в бъдещето, в което се възвестява появата на хора, които ще разберат тайните им?

Патриархът се поколеба. Сложи ръце върху раменете на стария си учител и го погледна снизходително. Строгото му изражение не оставяше съмнение за тревогата му.

— Отдалечавате се опасно от правата вяра, отче Чирило, и най-лошото е, че използвате оръжията, които ви дава собствената ви религия. Би трябвало да си починете и да преосмислите вярванията си. Вие сте последовател на Христос. Какъвто е бил и Марко. И му дължите почит и уважение за това, че е бил тъй близо до Бога.

— Не ме разбирайте, Ваше Светейшество. В книгата се говори за някакво време. Климент също говори за такова време. И това време е дошло. Небесните символи го показват.

— Време ли?

— Погледнете небето и сам ще видите!

Марко VIII вдигна поглед нагоре. Черният силует на купола на „Абу Сарга“ представляваше единственото тъмно кътче от небосвода. Цялото небе наоколо бе обсипано със звезди. На югозапад Млечният път го прорязваше на две. И въпреки че луната блестеше силно, звездите наброяваха хиляди.

Отворил широко очи, Чирило от Болоня посочи някъде в тъмнината.

— Когато след няколко часа съмне, последната звезда, която ще се види на изток, към пирамидите, ще принадлежи на главата на Лъва... В същия час на юг ще престане да блести окото на съзвездието Феникс^[1]. Вече разбирайте ли какво означават тези символи?

— Не.

— В гръцката митология фениксът е птицата на възкресението. Птицата, способна да се върне към живота, издигайки се от собствената си пепел.

— Това е мит, отче. Езически мит.

— Но в нашия случай този мит отбелязва началото на Времето. Не виждате ли? Лъвът възвестява за Феникса по същия начин, по който Марко ни казва, че времето за възкресение е настъпило. Всичко съвпада!

Патриархът изсумтя:

— Стига толкова, Чирило. Никой не може да възкръсне, освен Бог. Само Той има тази сила. Никоя книга, колкото и да е свещена, не може да обясни делата на Всевишния и да даде на човеците власт, която ни е отказана още преди да бъдем създадени. Трудно ми е да си представя, че сте забравили един толкова елементарен принцип.

— Тази книга е различна, Ваше Светейшество. Внимавайте да не злоупотребите с нея или да не попадне в неправилни ръце.

— Казах, стига толкова! Наслушах се за днес.

— Но, Ваше Светейшество... — възпротиви се старецът.

— Достатъчно! Отивайте си!

Възрастният копт се овладя. Отстъпи крачка назад, подчинявайки се на заповедта на висшестоящия, но не и преди да промърмори нещо, което дори Такла, застанал край вратата на храма, успя да чуе съвсем ясно:

— Не ми оставяте избор, Ваше Светейшество. — Тонът му беше заплашителен. — Ще ви покажа силата на книгата и скоро ще се обърнете към мен, за да я пазя.

Марко VIII не отговори. Беше потънал във вътрешността на манастира.

[1] Името Феникс е било официално дадено на това съзвездие от немския астроном Йохан Байер в труда му „Уранометрия“ (1603 г.), който съдържа първите небесни карти в модерната история и бележи нова ера в науката на небесната картография. Обаче Байер се е съобразил с древната традиция на арабските и китайските астрономи, които виждали в това съзвездие очертанията на птица — птицата на вечния живот. — Б.а. ↑

8.

„От последните дни на Бог на земята“.

Въпреки че ръката на отец Чирило вече не бе като по времето, когато преподаваше в семинарията, краснописът му беше безупречен. Патриархът го огледа доволно в усамотението на покоите си.

Още началото, звучно и необичайно, обещаваше четивото да е увлекательно.

Целият ръкопис, преведен от стария копт от „Света Екатерина“, надхвърляше сто квартили^[1]. Беше изписан със същия дребен и сбит почерк, който Марко VIII познаваше така добре. С наслада погледна купчината листа под мъждивата светлина на свещника.

Защо Чирило толкова настояваше, че ръкописът е опасен? Предвид културата му и поста, който заемаше, какво зло би могло да му причини един текст отпреди осемнайсет века?

Патриархът не мигна цяла нощ. Не можа. С широко отворени очи погълна за няколко часа всички страници, дадени му от Чирило, опиянен от текста и силата, излъчваща се от всяка негова дума.

Документът, предшестван от писмо на свети Марко до един от учениците му, вероятно пратеник в Рим, обясняваше защо евангелистът се беше отправил на заточение в Кайро толкова бързо. Изглеждаше, че Симон Петър, вече установил се във Вечния град и начало на първите християнски комуни, е бил заинтригуван от обучението, получено от Учителя в Египет през годините, когато е бягал от Ирод. Тази тема не му давала мира. Всичко, свързано с Рави, изведенъж се било превърнало в предмет на спекулации и противоречия сред първите християни. И ако са щели да строят единна Църква, непробиваема и неподатлива на атаки, както проповядвал Савел от Таре — (Свети Павел), всяка информация, която можела да бъде използвана срещу християните, трябвало да се държи под контрол.

Петър бил човекът, който се занимавал с тези въпроси.

В действителност това, което наложило присъствието на Марко в Кайро, бил упоритият слух, че Иисус е бил въведен в тайнството на

Изida и Озирис. В Рим дори се стигнало дотам, че се появили твърдения, според които Синът Човешки е заимствал от религията на фараоните и нейните тайни, като впоследствие я е пренесъл в Йерусалим като своя собствена.

Марко и Петър се бояли от най-лошото. Знаели по-добре от всекиго, че Учителя действително е прекарал шест дълги години в Египет и че влиянието, в което бил обвиняван, било технически възможно. По онова време, докато бил съвсем малък, Исус вероятно бил получил най-висше знание, чиято същност щяла да излезе на бял свят по време на по-късната, документирана част от живота му. И въпреки че никой никога не разбрал какви били тези знания, подозрението, че става дума за култови тайнства от учението на Изida, можело да срути престижа на новата Църква.

Неукият рибар от Галилея бил сигурен в едно: ако обвиненията се окажели верни, трябвало да се направи и невъзможното, за да се елиминират доказателствата за посвещението на Учителя. В противен случай първоначалната и независима идея за Спасителя можела да се провали завинаги.

Най-подходящият човек, който можел да сложи край на тези колебания, бил младият и прозорлив Йоан Марко. Така в лето 66-о след рождението на Месията бъдещият евангелист вдигнал котва в посока към римската провинция Египет, натоварен с най-рискованата мисия в живота си.

Светият отец четеше жадно тези разкрития.

Скоро разбра, че в началото на 67 година Йоан Марко отседнал в една странноприемница, прилепена до стената на крепостта, опасваща Старо Кайро. „Мястото беше познато на всички като Вавилон или Вавилония, въпреки че в действителност ставаше дума за древноегипетско име, произнасяно неправилно от чужденците: Pi-hapi-on, жилището на Хапи, бог на Нил“, обясняваше Марко в сведенията си.

Евангелистът постъпил като деловодител в една еврейска заложна къща, препоръчана му от Петър, и когато търговията замирала, използвал свободното си време, за да провежда разследването си, без да буди прекалени подозрения.

На младия Марко му били необходими месеци да свикне с чуждото място, където се практикували необясними за него култове.

Град Кайро бил средище на различни вярвания. Последователи на Митра, на тайнствените ритуали на Адонис, Орфей и дори на Питагор, смятан за месия от все по-многобройна общност последователи — всички те пълнили улиците на града и привличали нови привърженици за каузата си.

В тази изпълнена с религиозни страсти обстановка не било особено трудно да разпитва за учителя Иисус, Йешуа или Сина на Мириам, тъй като Светото семейство е могло да се представи по всички тези начини. Но никой не можел да му даде сведения. Необяснимо защо, сякаш никой не бил обърнал внимание на пристигането на трима изселници от Галилея преди повече от половин век.

Марко попитал и в двете еврейски синагоги в града, но без успех — равините също не били чували за Иисус или семейството му. Дори прекарал две седмици от сезона на разлива с група гръцки търговци, които му дали надежди, че знаят за пребиваването на Учителя в Египет, но в крайна сметка му се подиграли и му взели с измама малкото сестерции^[2], които носел със себе си за мисията.

Малко му оставало на евангелиста да приеме поражението си, но вярата в Нашия Отец го подкрепяла по пътя му.

По това време Петър му изпращал сегиз-тогиз по някой пътник окуражаващи писма и по малко пари, напомняйки му, че макар да били изминали повече от петдесет години, все още би трябвало да е възможно откриването на жив човек, който да е познавал Рави в ранното му детство. „Трябва усърдно да го търсиш — пишел Симон. — Бог винаги възнаграждава този, който не се отказва и който се бори за очистването на святото Му име“.

Най-накрая, шест месеца по-късно, търпението и упоритостта на Йоан Марко дали плод.

След още няколко провалени опита Марко се натъкнал на надеждна следа. Към нея го насочил някогашният началник на строежа на порутения Храм на Бену в съседния град Хелиополис.

„Ра Моше — така се назива старият майстор на храма — написал евангелистът в друг свой доклад, — ясно помнеше евреина дърводелец и зидар, който му помогнал при работата по покрива на светия светих на Храма на Феникса. Разказът му съвпадаше така точно с това, което знаем за Иисус, и толкова ме развлнува, че без да се колебая, му

предложих услугите си и част от надницата си в замяна на това да отседна за няколко дни в дома му и да го послушам по-внимателно. Ра Мосе беше прехвърлил седемдесетте, но през вечерите, които прекарахме заедно, говореше, все едно паметта му бе на мъж на моята възраст. Разказа ми, че дърводелецът често идвал в Хелиополис с четиригодишния си син — будно и любознателно дете, което бродело свободно из храма в продължение на седмици и към което върховният жрец Неб Сен се привързал особено много. Онова дете не може да е било друго, освен Господа наш“.

По-нататък Йоан Марко даваше повече подробности за находката: „Ра Мосе така и не каза дали Неб Сен е научил детето на нещо, нито поясни дали будното и любознателно момче е бил нашият Всеобичан. Аз също не му казах това, което знам. Но малкото, което призна, че знае по въпроса, беше най-обещаващото от всичко, което бях чул дотогава“.

Емоционалното писмо на евангелиста смяя патриарха на контите. В него се обясняваше как Йоан Марко, след като прекарал пет дни в дома на Ра Мосе, отпътувал за съседния Хелиополис в търсене на повече сведения. Също беше описан как единственото, което намерил там, били руини и разруха. На всичкото отгоре, Неб Сен бил покойник от години и след смъртта му култът към Слънчевия диск на Хелиополис малко по малко изпадал в забвение.

„Във Вавилон ми бяха говорили за произхода на този град. Египтяните го наричали Ину, което означава «стълб», тъй като в древни времена по онези земи, днес безплодни, се издигала огромна колона, върху която кацала обожествената птица, наричана от всички Бену“.

Марко, ужасен от цялото това нелепо езичество, продължаваше разказа си така: „Ала не намерих и следа от колоната Ину, нито от птицата Бену. Но пък научих, че гърците наричали същата тази птица Феникс. Също така разбрах, че основният култ, изповядван на това най-свято място, е бил култът към възкресението. Разказаха ми, че приблизително веднъж на всеки трийсет години птицата Бену се жертвала на клада, която грижливо подготвяла сама, събирайки сухи клонки с клюна си. Три дни след пълното си изгаряне птицата възкръсвала и се издигала подмладена от собствената си пепел...“

Когато стигна до този пасаж, Марко VIII, който четеше папирусите, без да мигне, усети, че го завладява безпокойство.

„Жреците, които пазели тази тайна с цената на живота си, знаели, че не всички птици са Бену, както и че не всички човеци съдържат достатъчно божествена същност във вените си, за да постигнат такова възраждане. Озирис го е постигнал благодарение на уменията, които Изида усвоила в Храма на Феникса. Тя била способна да възстанови диханието на своя брат и съпруг, след като той бил принесен в жертва от силите на мрака и разкъсан на четиринайсет къса от собствения си брат. И малкият Исус, ако наистина той е придружавал евреина дърводелец, когото Ра Моse цанил за помощник, без съмнение е бил посветен в това толкова тайно знание. Всичко се е случило през седмиците, докато поправяли храма, и с изричното съгласие на Йосиф и Мария“.

От същия текст Марко VIII научи, че денят, известен в християнската традиция като Богоявление, бил същият, който древните египтяни наричали Ден на Озирис. Прочете още, че през въпросната нощ езичниците се молели на бога и вадели големи количества вода от Нил с убеждението, че тя ще им помогне да се очистят от греховете, сторени през останалата част от годината. През същите тези часове на тъма Озирис можел да облагодетелства някои семейства, като превърне водата им във вино... точно както Исус е направил на сватбата в Кана.

Йоан Марко записал много внимателно всички тези разкрития. Описанието му изобилстваше от привидно излишни подробности относно всекидневието на жреците и посетителите в Храма на Бену, които бил съbral както от Ра Моse, така и от други запознати, чието доверие успял да спечели.

В текста се отделяше особено внимание на един от тях, с когото Марко се бил сближил незабавно: чудат търговец на платове от клана Рашид, родом от древното селище Мемфис, намиращо се на около четиридесет километра от Хелиополис.

„Сюлейман се оказа приятен човек с изискани маниери добавяше Марко в последните редове от описанието му. След като се осведоми за произхода ми и му доверих, че вярата ми принадлежи на един-единствен Бог, който е създал първородния Си Син като човек, за да ни избави от греховете и да ни покаже, че възкресението на плътта е възможно, той ме прие като член на собственото си семейство. Каза

ми, че името му е същото като на мъдрия цар на евреите Соломон, въпреки че — за разлика от тях, неговият бог не е Яхве, а древният Озирис. Именно той ме въведе в тайните, които ще разкрия на тези страници и които, както ме увери, са същите, които жрецът Неб Сен предал на сина на дърводелеца“.

Тук Марко прекъсва разказа си, за да отправи предупреждение към читателя, което завари патриарха неподготвен:

„Сюлейман ми каза: знам, че моята вяра в тайнството на Озирис е на път да умре и че знанието на предците ми скоро ще премине в други вярвания така, както Сини Нил се слива с Бели Нил. Въпреки това, моето семейство е избрано, за да пази нещо повече от вярата. Нашият клан съхранява тайната на възкресението на птицата Бену и ще пази гнездото й извън кемет — свещената «черна земя» на Египет, — докато настъпи Времето и птицата отново бъде видяна над Гиза и Хелиополис“.

По-нататък Марко добавяше: „А аз, скъпи ученико, предавам това познание на теб: разкритията на Сюлейман и онова, което впоследствие научих за Учителя и за завръщането му от света на мъртвото благодарение на знанията, които Той, на свой ред, получил от върховния жрец Неб Сен. Грижи се за това познание, докато както е написано, настъпи Времето“.

— Докато настъпи Времето... — повтори патриархът полугласно, объркан от последното изречение.

Свещите в стаята бяха почти дрогорели. В чашата му не бе останало вино, но така или иначе никаква течност не би преминала през свитото му гърло. Други въпроси го тревожеха: от текста ставаше ясно, че Сюлейман е предал на свети Марко своето знание. Нима дяволът — защото кой, освен дявола, би могъл да е въпросният Сюлейман — го беше обърнал в странната си вяра?

Съмнението, че Марко е отстъпил пред изкушението, от което следваше, че неговият светец покровител е най-порочният сред еретиците, накара сърцето на патриарха да се преобърне.

Вече разбираше предупреждението на Чирило от Болоня: ако се злоупотребеше с този текст, той можеше да се окаже по-страшен от чума. Оръжието, пред което се намираше, бе толкова опасно, че само с едно движение можеше да разруши изцяло Църквата му. И след това,

умело направлявано от злото, щеше да е в състояние да повлече към бездната цялото християнство.

Марко VIII въздъхна дълбоко.

Слънцето на новия ден щеше да се покаже всеки момент сред смокиновата градина, към която гледаха патриаршеските покой, разположени близо до „Абу Сарга“. Духовникът, замислен за необикновените разкрития в писмото, беше забравил, че съзвездietо Лъв току-що бе изчезнало точно над хоризонта източно от Гиза. Всъщност бе толкова погълнат от мислите си, та едва забеляза, че един от помощниците му, с обезумял от уплаха поглед, е нахълтал в покоите му, без да почука.

— Ваше Светейшество, брат Чирilo!

Младежът размахваше ръце пред безизразното лице на патриарха.

— Трябва да дойдете с мен — изкрещя. — Незабавно!

[1] Квартиля — лист хартия, равняващ се на една четвърт от стандартните листове за писане. — Б.пр. ↑

[2] Бронзова монета, използвана в Древен Рим. — Б.пр. ↑

9. ЛУКСОР

Вътрешният двор, построен от Рамзес Велики, бе празен. Нито една от големите колони във форма на папирус вече не се издигаше там, където беше разпоредил фараонът преди повече от тридесет столетия. В нощи, тъмни като тази, единствено пустинните лисици и духовете се радваха, че от много време насам мястото се намираше във владетта на хаоса.

Но зверовете от този или от другия свят не бяха единствените същества, които бродеха из околностите на „Ипет Ресит“.

С всеки полъх на топлия вятър една източена сянка, обвита в кафеникова галабия, се доближаваше все повече към предната част на храма. Нозете ѝ не докосваха земята, а я галеха, без да вдигат нито прашинка, сякаш летяха ниско над каменната настилка. Силуетът принадлежеше на мъж на средна възраст, който, ако се съдеше по движенията му, не беше от пазителите на храма. Приличаше на джин.

Две крачки на изток, пет на север... С милиметрова точност призракът се добра до параклиса, издигнат от римляните по времето на Диоклетиан. Без да има време да си поеме дъх, прекоси светая светих на Александър Велики, преодоля пясъчната могила, под която бе погребан най-западният участък на храма, и изключително внимателно се доближи до целта си. Една абносова ръка — дълга, мускулеста и грижливо обезкосмена, се протегна и обви с неуловимо движение шията на Съвършената. Голямата и силна длан на духа, напрегната като лък, запечата устата ѝ, преди да е реагирала.

— Тихо! — заповяда ѝ полугласно. — Аз съм Али. Не се страхувай.

Кръвта на Надия, която все още чакаше, спотаена в скривалището си, се смрази. Али? Али бен Рашид? Какво правеше тук чично ѝ от Дендера?

С удивителна ловкост най-младият от клана Бен Рашид метна крехката Надия на раменете си и бърз като котка, я изнесе извън

пределите на храма.

След това, без да разменят и дума, двамата възседнаха коня му и препуснаха на изток. Само няколко минути по-късно последните обитаеми къщи на Луксор бяха останали зад гърба им и след като заобиколиха лагера на французите, издигнат срещу приказния остров на крокодилите, поеха по селския път, който се губеше между бобовите и оризовите насаждения.

— Забърка ни в голяма каша, Надия. В невероятна каша... Чично й, прехвърлил тридесетте, снажен и с проницателен поглед, беше жив образ на някогашните жреци, изобразени на стените на храмовете. Още от малка Надия го помнеше с обръснат череп и винаги обвит в неизменната и странна аура на тържественост. Не го бе виждала от години. По-точно, от години не беше се намирала толкова близо до него. Но какво търсеше чично й в храма в този нощен час? Дали не я беше проследил? Щеше ли да я защити от Омар... или може би, както почти всички в Луксор, също работеше за него? Али изръмжа:

— Продадохме те на ханджията, за да държиш под око Омар и наемниците му. — Говореше през зъби и неволно даваше отговор на опасенията й. — Възпитахме те да ни бъдеш очи и уши в света на невернициите. И въпреки че го знаеше, изневери на свещената си мисия. Защо избяга?...

Упредите му ставаха все по-разгорещени.

— ...Защо предаде своите?

— Не издържах повече, чично. До гуша ми дойде от...

Съвършената не успя да довърши изречението. Огромната ръка на нубиеца й зашлели мощна плесница, която я събори в калта.

— Изменница! — Задъхан от яд, Али се изплю на земята. — Кой ще наблюдава сега този осквернител? Кой ще отвлече вниманието му от алчността му към нашите мъртвци?

Надия, с пламтящо лице и навлажнени очи, прошепна нещо, докато се опитваше да сдържи сълзите си.

— Чично Али... — Преглътна риданието си. — Омръзна ми да танцува скверни танци пред онези свине. Да съм а никаквица на Омар и да не слушам друго, освен празнодумия. Толкова ли е трудно да го разбереш?

— Празнодумия? Празнодумие ли ти се струва това, че французите копаят в Долината на царете и че тази сутрин са намерили

нов гроб сред скалите на свещената планина?

Съвършената се сепна.

— А ти откъде знаеш за това?

— Каза ми Фатима, другарката ти... — отговори Али. — Може и да не вярваш, но кланът никога не те е изоставял. Ти не знаеше, че на Фатима бе възложено да те защити, ако нещата тръгнат на зле. Именно тя ни извести за бягството ти. За щастие се намирах в града. Обредни дни са, реката приижда. Освен това ти сама избра пътя на танца и така предопредели съдбата си.

— Разбирам... — прошепна Надия, докато изступващите сценични костюми, който вече не ставаше за нищо. — Значи никога не сте ми имали доверие.

— Защитаваме те. Знаеш, че си твърде ценна за семейството ни. Ако не беше така, вече да си платила с живота си за измяната.

— Може би бих предпочела да е така.

— Дори и на шега не го казвай.

През остатъка от нощта не си продумаха.

Али смени коня в някакво селце, разположено край един от притоците на реката, и препуска без почивка до изгрев слънцето. Спускаха се надолу по Нил, срещу течението, следвайки точно определена посока.

— Не отиваме в Дендера, нали?

Али, който все още яздеше с всички сили, а Съвършената седеше на седлото зад него, не отговори.

— Поне можеш да ми кажеш дали бягаме от някого.

Нубиецът с пронизителен поглед сякаш отговори кратко: „Когато му дойде времето“, и продължи да стиска решително юздите.

Едрият кон, с който бяха сменили своя, издържа безропотно до вратите на град Едфу. Влязоха през задната му част, прекосиха местност, известна като Градините на евреина, и спряха пред странноприемница със съмнителна репутация, където най-накрая седнаха да похапнат: бъркани яйца — обичайно ястие, заимствано от нашествениците, сок от пъпеш и малко варено козе мляко.

Докато Надия, с все още зачервени от безсъние очи и подута от плесницата буза, припряно погълъща своята част от закуската, чично й реши да говори откровено. Заведението беше празно. Малцината французи, разквартирувани в Едфу, съставляваха незначителен

резервен ешелон за спешни случаи, оставен от Дезе, за да пазят тила му, и беше малко вероятно да се озоват тук толкова рано.

— Пътуваме към Делтата. Към Хелиополис, древната столица на мъдреците — каза Али най-накрая.

— Хелиополис? Имаш предвид прокълнатия град на Он?

— Същия.

— Но ние яздим на юг! — възпротиви се Съвършената. Пътуваме в обратната посока!

— Скоро ще разбереш, че пътят няма значение. Само целта е важна.

— Но защо Хелиополис? Семейството ни никога не е искало да влезе там...

— Задаваш твърде много въпроси, Надия — прекъсна я раздразнено Али.

— Може би, защото семейството — нашето семейство — никога не е споделяло нищо с мен. Не си ли съгласен? Винаги са мислели, че съм малка глупачка, която няма право да знае нищо.

— Ти сама избра собственото си образование.

— Грешиш! Избрах пътя на танца, но не съм избрала да остана извън важните решения на клана. Братята ми знаят, сестрите ми — също. А защо не и аз, след като съм толкова специална, колкото твърдиш?

— Добре... — Нубиецът като че ли омекна. — Само преди три нощи патриархът Ахмед се събуди, силно развълнуван. Познаваш ли Ахмед?

— Слепия ясновидец. Слушала съм много за него.

— И така: в съня му се явила неясна фигура, Божи ангел, който му разкрил, че онова, за което кланът ни се подготвя от векове, е на път да се осъществи.

— От векове? Каква подготовка? За какво говориш, Али?

Бен Рашид не й обърна внимание и продължи разказа си:

— Семейството ни е законен пазител на древна тайна. На нещо, което се е съхранявало много преди раждането на Пророка и над което сме загубили власт много отдавна. Видението на добродетелния Ахмед беше прозрение, предсказание. Разкритие, което го накара да скочи от постелята и да събуди всички, за да ни съобщи новината. Посреднощ, с прозрачните очи на човек, видял истината, ни извести, че скоро ще

използваме цялата си магия, за да си възвърнем древното и безценно наследство, което вероятно е скрито в Хелиополис.

— Откога е скрито? От времето на фараоните ли? Ами ако вече не е там?

— И за това сме помислили. Но познаваме документи, които потвърждават видението на Ахмед.

— Документи?

Али се усмихна.

— От някои папируси ни е известно, че в древни времена в Хелиополис е съществувала сграда, която всички наричали Инвентара^[1]. В нея била построена гранитна камера, съхраняваща голям саркофаг от кремък, който, на свой ред, съдържал бронзово ковчеже, в което имало друго — сребърно, а в него още едно — последното — златно. Самият бог Тот бил поставил в него наследството, което търсим, и го защитил с проклятие, така че никой да не го открадне. Но това не е най-лошото...

— Не е ли?

— Ангелът, който се явил на Ахмед, му разкрил това, от което толкова се страхувахме: че последователите на култа към слънцето, противници на Тот и на всички богове на нощта, са решили да нападнат и завладеят това място, да откраднат хилядолетната тайна и да ни отстраният, за да не можем да се доберем първи до нея. И смятат да го направят, като пратят срещу нас алчните французи.

С гримасата си Надия му показа, че не разбира и дума от обясненията му.

— Култ към слънцето?... Ние?

— Може би баща ти никога не ти е обясnil. — Очите на нубиеца хвърлиха мигновена искра. — Не можем да го съдим за това: умря много рано. Въпреки това, Надия, вече е време някой да го направи...

— Да направи какво?

— Да ти покаже истината, нашата истина. Истината за нашето семейство и корена на конфликта, в който ти, малката перла на клана Бен Рашид, ще имаш свещена роля. Ела с мен. Отклонихме се към Едфу, за да ти покажа нещо. Смятай го за първия ден от твоето обучение — каза Али с ирония.

Съвършената бе заинтригувана. От дядо си Габриел знаеше, че корените на семейство Бен Рашид са заровени в пясъците на

древността и че след навлизането на исляма в Египет голяма част от членовете на клана решили да преживеят религиозните промени, като приемат суфизма — аскетичния клон на последователите на Мохамед.

Като се опирал на търсенето на екстатичното единение с Бога, проповядвано от суфите, кланът Бен Рашид основал една от малкото кръвни линии, продължили да се занимават упорито с различните форми на магия, наследена от египетските им предци. Един от ключовите членове на този клан — персийският философ Яхя Сухраварди, се опитал да внедри в исляма останките от нещо, което евфемистично наричал „първоначална източна религия“. Тя била разкрита на света от Хермес Трисмегист^[2], който не бил друг, а Тот древният бог на египтяните. Хитростта излязла наяве и Сухраварди бил безмилостно екзекутиран от багдадския халиф.

Надия познаваше от малка тази среда и беше отраснала в нея. Беше обучена в танца и ритъма, разрешени от исляма благодарение на доктрината на поета и мистик Руми, който през XIII век основал ордена на дервишите мевлеви. Но винаги се бе движила по ръба на ереста. Истината беше, че Съвършената бе толкова отдалена на танца, че така и не се приобди към някое от мистичните знания на семейството си.

Нямаше съмнение, че е пропуснала нещо важно...

[1] През 1890 г. немският филолог Адолф Ерман завършил превода на тайнствен папирус, в който се споменавало въпросното място в Хелиополис. Египтолозите наричат документа Westcar („папирусът фикция“), тъй като все още не е открита и следа от Инвентара. — Б.а. ↑

[2] Трижди велик. — Б.пр. ↑

10.

ЕДФУ, 1 РАБИ I^[1]

Във все още свежата утрин Надия и Али стигнаха пеша до центъра на града, подминавайки пазарната улица и две занемарени джамии, които нощем служеха за убежище на безпаричните пътешественици. Беше събота и във въздуха се носеше мириз на пресни плодове и мента. Най-ранобудните продавачи старателно пръскаха улиците с вода и подреждаха своите стоки върху мръсните си пъстроцветни каруци. Надия бе като омагьосана от сутрешното оживление. Нищо чудно: в Луксор, след уморителната работа в кафенето на Хаим, тя винаги спеше в тези ранни часове.

Най-накрая между група кирпичени къщи пред тях се появиха правите и заострени стени на древен храм.

— Добре дошла в дома на великия Хор — прошепна Али със страхопочитание. — Това е мястото, където божественото триумфира над преходното. Дворецът на възкресението.

Съвършената ахна от възхищение.

Храмът се оказа по-впечатляващ и по-добре запазен от всички, които някога бе посещавала. Стените му бяха по-високи дори от огромните колони на хипостилната зала в Карнак и бяха покрити с релефи, запазени по чудо от разрухата на времето. Поради някаква странна и необяснима за Надия причина римляни, копти и мюсюлмани бяха пощадили множеството птици, звезди и езически символи, изкусно гравирани в белия камък.

— Виждаш ли? — Внезапно нубиецът бе обхванат от силно вълнение. — Това място е наистина достойно за боговете.

Преди хиляди години съвсем наблизо се е намирал Кап — мястото, където младият Аменхотеп усвоил най-важните уроци за живота и където чул историята за древното единоборство, за което искам да ти разкажа днес.

Също като голобрадите жреци по стените, Али бен Рашид се поклони, преди да премине под фасадата на храма и да влезе в отворения вътрешен двор, който водеше към врата, охранявана от всяка страна от две огромни гранитни статуи. Две гигантски каменни птици не сваляха погледа си от тях. Тъмнокожият мъж скръсти ръце на гърдите си и положи коляно на пода. В този час мястото все още бе пусто.

— Хор — богът с глава на сокол, бил син на Изида. Майка му забременяла с него, след като временно възкресила Озирис и поела в утробата си свещеното семе на бога на мъртвите...

— Знам тази история — отговори Надия с непринудена усмивка.
— Когато детето, родено след смъртта на божествения Озирис, пораснало и узнало, че баща му е загубил живота си от ръката на чичо му, решило да отмъсти за него. Така започнала войната на живот и смърт между Хор и всемогъщия убиец Сет. Поколения наред идеята за единоборството между Светлината и Мрака определяла вярата на нашите деди. Хор бил син на Светлината, а Сет — на Мрака.

— Било е, както казваш — кимна нубиецът. — Този храм бил издигнат, за да се помни битката, но също и да служи за предупреждение към всички поддръжници на тъмния Сет. Архитектите, построили тези стени, ги покрили с красноречиви сцени на битката му с Хор. Ела с мен, ще ти ги покажа.

Али хвана Надия за ръката и я накара да мине отвъд втория пилон^[2] на храма. Щом го прекосиха, попаднаха в тесен страничен коридор без таван, по чиито стени бяха изобразени различни епизоди от необикновена морска битка. Съвършената беше впечатлена от ясните релефи, изпълнени с дребни детайли. Кораби с едно платно, задвижвани от армия мършави гребци, следваха причудливо водно създание. На кила стоеше величественият Хор с копие в ръка и се опитваше да улови чудовището.

— Привържениците на Хор разказват, че богът сокол, едно от славните проявления на слънчевия диск Ра, ранил Сет с копието си и го потопил в мрака, с което го победил завинаги. Тук Сет е изображен като хипопотам. Виждаш ли го?

Надия кимна, запленена от гледката.

— В шестия месец от годината в този храм се провеждал Фестивалът на победата, с който се отбелязвал триумфът на

Светлината над Мрака...

— Значи в края на краищата Хор е победил Сет — прекъсна го изненадано Надия.

— Не точно...

Съвършената погледна крадешком към Али, който стоеше като хипнотизиран пред бойните сцени.

— Какво искаш да кажеш?

— Затова те доведох тук, Надия. За да разбереш, че дори историята винаги да се пише от победителите, това не означава, че победеният е унищожен. Нито че победителят е бил справедлив, а победеният — непочтен.

— Обясни ми.

— Хор и Сет били много повече от богове. Представлявали са две различни разбирания за религията и съществуването. Първият обожествявал слънцето, защото е извор на живот, докато вторият почитал нощта като източник на познанието.

— Не виждам къде е противоречието.

Али се усмихна на наивността на Надия.

— Има нещо, което тези стени не разказват: много преди предателството на Сет бог Озирис — рядко ревнив и властен, наблюдавал с тревога развитието на човешкия род, който сам бил обучил. Виждал, че сърцата на човеците не били толкова чисти, колкото очаквал, и затова не заслужавали да получат ценния дар на вечния живот. За разлика от него, Сет вярвал, че само ако им бъде предоставена тази привилегия, хората ще израснат духовно, но понеже не получил подкрепа за плановете си от Озирис, решил да открадне тайната и с помощта на Тот да я скрие на земята.

— И я предал на хората?

— Не. Сет не бил глупав. Щял да я даде само на оногова, който наистина я заслужавал. На човека, който я търсил с благороден дух и му докажел, че е достоен за нея. Но с това свое решение открыл пред хората пътя към божествеността и това довело до радикален сблъсък между Сет, Озирис и семейството му.

— И как може човек да докаже, че е достоен?

— Като разгадае тайната, свързваща Земята и Небето — намигна й Али. — Но не е лесно. По времето на нашите предци в Египет не е имало по-благородна наука от астрономията, от изучаването на

небето... Някои избрали да изучават слънцето, а други — звездите, в търсене на скъпоценния ключ към безсмъртието. Почти всички се провалили, защото търсенето им било породено от желанието им да постигнат безсмъртие, а не от благороден стремеж, който да обогати духа им.

— И така са се появили соларите и сетианите?

— Точно така. Разколът между двете доктрини ставал все по-серииозен. Последователите на Сет издигали храмове край Нил, следвайки формата на съзвездията^[3], с убеждението, че така ще извлекат от тях еликсира на живота. Привържениците на Хор строели своите храмове в зависимост от положението на слънцето в ключови моменти от годината. Съкровената религия на соларите била монотеистична: смятали, че всички останали божества произлизат от слънцето и не са нищо друго, освен отделни проявления на една-единствена същност.

— Винаги съм вярвала, че...

— ...Че египтяните сме политеисти? — прекъсна я Али, развеселен. — Истината е, че това се е случило едва при господството на сетианите. Но преди да настъпят тези времена, последователите на Хор обезсмъртили вековната си политическа хегемония със строежа на храмове — като този в Едфу, както и чрез внушителни пирамиди като тези в Гиза, издигнати много по-рано.

— Пирамидите са дело на соларите? — Надия повдигна вежди и на лицето ѝ се изписа присъщото ѝ меко изражение.

— Всъщност само тези на Хефрен и Микерин, чийто имена и царски титли са свързани с вярването им в бог Ра^[4]. Хеопсовата^[5], първата и най-голяма от всички пирамиди, е била архитектурното чудо на сетианите, тъй като е била построена, за да изпълнява ролята на „машина за вечен живот“. Хеопс вярвал, че наблизо, в Сакара^[6], е намерил скритото наследство от Тот, и приложил възможно най-добре наученото върху пирамидата си.

— И дало ли резултат?

Али се поколеба.

— Не знаем. Тялото на Хеопс така и не било намерено в пирамидата. Сигурно е изчезнало много отдавна, в резултат на което сетианите били жестоко порицавани и преследвани. Няма съмнение, че

основната цел на това преследване била да им бъде изтрягната тайната, която пазел Хеопс.

Надия щеше да зададе нов въпрос, но с жест нубиецът я накара да замълчи и продължи:

— По това време соларите, начело с Хефрен, се сдобили с властта и построили пирамидите си, за да покажат, че и те можели да създадат своя собствена „машина за вечен живот“. Известно време дори самите сетиани, оредели и разединени, смятали, че те били получили от Хор благодатта на формулата на живота...

Съвършената слушаше Али, без да спира да съзерцава изкусно изобразените бойни сцени в коридора. Преследването на хипопотама на Сет от бога с глава на сокол илюстрираше съвсем точно разказа на чичо й.

— Измамата скоро била разкрита — въздъхна Али. — Поддръжниците на Сет били свършили толкова добра работа по Голямата пирамида на Хеопс, че религията на соларите отслабнала поради неспособността им да повторят това „обиталище на вечността“. Неочаквано дори фараоните почувствали, че им липсват познанията на астрономите на Сет, които припознавали Изида като звездата Сириус, Озирис — като съзвездието Орион, а Тот — като благото лице на луната.

— И успели ли да си възвърнат властта?

Али отговори с неохота:

— Трябвало да се пролее кръв. Войната избухнала в края на Четвъртата династия, когато за народа станало очевидно, че великата тайна, която направила соларите толкова силни, не се намира в тяхна власт. Имам предвид, разбира се, формулата, позволила на Изида да възкреси Озирис и да забременее с Хор.

— Тайната на живота!

— Драмата била страшна. Формулата на живота не само служела да показва на фараона пътя към безсмъртието, но също да го дарява със сили и жизненост и да удължава годините му на царуване. И соларите фараони започнали малко по малко да отслабват пред очите на поданиците си. Вече не се радвали на здравето и енергичността на предшествениците си и дори самите те загубили вяра в Хор. При тези обстоятелства за сетианите не представлявало никакво усилие отново

да отвоюват политическата власт и най-накрая да поемат управлението на Египет.

— А построили ли са нови „машини“?

— В действителност не, Надия. Докато траело всичко това, те също били загубили тайната. Пазителите ѝ умрели, без да я споделят с никого. Предаването на тайната вероятно било осуетено по време на репресиите, на които били подложени сетианите, и формулата, скрита от Тот на земята, била забравена. Въпреки това, поклонниците на звездите съумели да не се издадат и господствали над Нил в продължение на още дванайсет века, докато над тях не надвиснала съдбоносна опасност...

— Опасност?

— През XIV век пр. Хр., след смъртта на великия фараон Аменхотеп III, култът към слънцето се появил отново и с необичайна сила. Жреците му изглеждали способни на подвизи, познати само от приказките, и дори царете имали пожизнен и победоносен вид от всяко.

— Да не са намерили формулата на Изида?

Предположението на Съвършената накара Али да се усмихне.

— Така помислили мнозина. Истината е, че връщането им било резултат от мълчалива съпротива, продължила повече от хиляда години, която била организирана старателно и предпазливо. Но да, несъмнено се върнали, защото по някакъв начин си били възвърнали тайната на Изида. Сетианите се разкъсвали между страхът, че ще загубят властта, и надеждата да се сдобият с формулата, която не съумели да опазят. Сега разбираш ли? Били изправени пред уникална възможност.

— Аменхотеп ли каза? — Черните очи на Надия блестяха.

— Царят, чийто гроб бе току-що намерен от французите?

Али кимна.

— Аменхотеп наблюдавал безсилно как собственият му първороден син прегръща соларната вяра и предугаждал политическия обрат, за който ти говоря. Наследникът му изведенъж презръял всички предишни богове и се посветил на култа към блестящия диск на деня с убеждението, че той ще му разкрие тъй желаната формула, която била отказана на баща му и на сетианите.

— И кое е убедило принца да промени религията си?

— От това, което знаем, причината трябва да се търси в някои номадски народи от пустинята. Незнайно как, най-скромните обитатели на Египет били намерили свой начин да опазят формулата още от времето на боговете и в сина на Аменхотеп видели възможност отново да се сдобият с глас в политическите решения на държавата. По традиция тезиnomadi се обличали в синъ и въпреки че не знаем нищо за тях, вероятно са били своего рода избраници на Сет и Тот, или на групата „непокорни“ божества. Всъщност един от тези „сини мъдреци“ се издигнал до поста царски възпитател на младия син на Аменхотеп. Името му било същото като на царя — Аменхотеп, син на Хапу — и наред с всичко друго се превърнал в главен отговорник за церемониите Сед на фараона...

— Церемониите Сед?

На Съвършената започна да ѝ се завива свят от поразяващите разкрития на чично ѝ. Формули на живота, борби за власт, зародили се в епохата на боговете, политически интриги около формула, гарантираща вечен живот... Що за учение беше това, към което искаше да я приобщи Али?

— Да, Надия — продължи търпеливо нубиецът. — Церемониите Сед представлявали ритуали, даряващи фараона със здраве и безсмъртие, и били част от великото тайство, наследено от времената на Изида и Озирис. Тези церемонии се провеждали на всеки трийсет години и така соларите се сдобили с добро име, тъй като по всичко личало, че вливали жизнени сили у възрастните фараони. Но от края на Четвъртата династия, когато тайната била изгубена, церемониите се превърнали почти само в театър. Ето защо култът към Хор и към слънчевия диск останал в забвение до времето на цар Аменхотеп IV.

— Кажи ми, чично, какво е станало с възпитателя — „сина на Хапу“, когато първородният син на фараона зал трона?

— Всичко било много странно. Както изглежда, номадите, които върнали на Египет формулата на живота, изчезнали малко след коронясването и заклеването на принца бунтар и изменник. Той изbral да царува под името Акенатон, което означава „Полезен на Атон“... Заедно с тях изчезнал „синът на Хапу“ и така и не бил положен в отредения му гроб близо до Храма на милионите години^[7].

— Какво се е случило според теб?

— Нашето семейство има някои предположения: Аменхотеп не се оказал толкова лош син, колкото смятали. Изглежда, че в 36-ата година от царуването на баща си разпоредил да бъде проведена пищна церемония Сед в негова чест, която изглеждала неуместна, тъй като Аменхотеп III вече бил празнувал такава церемония шест години по-рано. Но фараонът бил много болен, уморен и не му се живеело. Аменхотеп се смилил над съдбата му и поискал да удължи живота му.

— Да му даде още живот?

Надия го гледаше с широко отворени очи.

— Точно така — кимна нубиецът. — Аменхотеп, който вече се бил докоснал до могъщата магия на „сините мъдреци“, приложил върху баща си формулата на живота в цялата й сила и старецът се съвзел дотолкова, че доживял до четиридесетата година на царуването си.

— И какво направили „сините“?

— Очевидно са се почувствали предадени от онзи, на когото доверили хилядолетната си мъдрост. За тях Аменхотеп бил свежо попълнение, но поради прекалена сантименталност, която те не разбирали, бил разкрил част от формулата на умиращия си баща.

— И Аменхотеп III се възползвал...

— Донякъде — да. Всъщност ентузиазмът му след успеха на ритуала Сед бил толкова голям, че фараонът поел ръководството на строежа на гробницата си близо до Долината на царете и направил редица промени в структурата и украсата ѝ. Променил всичко: надписите, релефите, реда на текстовете за отвъдното. Като че искал да скрие някъде това, което току-що бил преживял.

— В гробницата!

— Да, Надия. Същата гробница, която французите откриха току-що и за която Омар бен Абиф също знае. Сега разбираш ли? Ако дори и за миг някой от тях заподозре, че е възможно Аменхотеп III да е записал във вечния си дом данни за формулата, приложена му от Аменхотеп, биха могли да ни отнемат това, което ни принадлежи по право.

Али произнесе последните думи с тон, който я накара да се почувства виновна. Съвършената бе напусната мястото, от което можеше да наблюдава Омар отблизо и да следи стъпките му по брега на мъртвите в Луксор. Но вече беше късно да се разкажва. Нубиецът категорично отхвърли предложението ѝ да се върне в Бибан ел Мулук

и тайно да проучи находката на Наполеоновите войници. За него откриването на така търсената гробница на Аменхотеп III не бе нищо друго, освен поредния знак, че в Египет се случваше нещо важно. Нещо, което Али най-накрая довери на Надия.

— Безполезно е да се гледа назад — каза сериозно. — Имаме важни доказателства, че „сините мъдреци“ са се завърнали.

Чично й произнесе тези думи като човек, отприщващ бента на голям водоем. И без да дочака словата му да залеят Надия, заяви:

— Нашият обичан патриарх, благочестивият Ахмед, го е съзрял ясно в съня си. Освен това, от други източници узнахме, че преди четири месеца са се срещнали със султана на французите — Наполеон Бонапарт. Завърнали са се от пустинята, в която се крият от векове, и нашият клан има основания да вярва, че отново искат да наложат соларната вяра в Египет... Търсят новия Аkenaton. И за да го внедрят, ще тръгнат от района на Делтата и ще разпространят вярата си из цялата държава. Пророчеството на Ахмед е вярно.

— Но ще могат ли да го направят? Ще могат ли да наложат вярата си?

— Да, ако си осигурят подкрепата на сегашните наследници на Аkenaton и се съюзят с тях.

— Сегашните наследници, казваш? Мислех, че Аkenaton е бил първият и единствен владетел от онази епоха, който е поддържал култа към слънцето. Че наследниците му са се върнали към предишната вяра.

Али, който все още държеше нежната ръка на Съвършената, ѝ отвърна бащински:

— Било е точно така, красива Надия. Управлението му се провалило, без да губи връзката си с истинския извор на мъдростта. Въпреки това, слънчевият уклон останал внедрен в кастата на египетските жреци до появата на чуждоземен принц, предопределен да се превърне в могъщ духовен лидер. Смятаме, че е принадлежал към същите тези „сини мъдреци“, макар че самият той никога не го е потвърдил. Бил е принц, чиито последователи не след дълго се сдобили с влияние в Египет и чиято религия, противно на всички пророкувания, в крайна сметка се оказала господстваща в голяма част от цивилизованието свят...

— Кой, чичо? Кой е бил този принц? Дали някога съм чувала името му?

— Името му било Йешуа.

— Йешуа? — Звънливият глас на Съвършената изведенъж стана рязък. — Имаш предвид Месията на християните? Исус?

Нубиецът кимна.

— Не знам как е станало, но този еврейски преселник получил най-висшето от всички посвещения в земите на Египет. Със сигурност е бил пазител на формулата на живота на Изид и я отнесъл далеч от Нил, за да я прилага върху смъртни... и дори върху себе си!

Надия беше смаяна.

— А наследниците му?

— Крият се сред коптите, Надия. Сред първите и истински последователи на Йешуа, които все още съществуват.

Съвършената не попита нищо повече.

[1] Дата от исламския календар, отговаряща на 3 август 1799 г. Година 1214 по хиджра. — Б.а. ↑

[2] Характерна фасада на храмовете в Древен Египет, съставена от два големи трапецовидни каменни блока, ограждащи входа. — Б.пр. ↑

[3] Отново насочвам читателя към книгата ми „Тамплиерските порти“, за да проследи обхвата на този култ и разпространението му доста след началото на Европейското средновековие. — Б.а. ↑

[4] Истинските имена на тези фараони — Хафра и Менкаура, означават съответно „Ра, когато се издига“ и „Силни са жизнените сили на Ра“. — Б.а. ↑

[5] Хеопс, чието име на староегипетски е Хуфу, означава „Той да ме пази“. — Б.а. ↑

[6] Местност на западния бряг на Нил, на около 30 км от Кайро и на 17 км от Гиза, използвана за основен некрополис на Мемфис. Главната ѝ забележителност е стъпаловидната пирамида на фараона Джосер. — Б.пр. ↑

[7] С това име били наричани погребалните храмове от времето на Новото царство. Б.пр. ↑

11.

— Наистина ли познавате формулата за завръщане от смъртта?

В продължение на няколко секунди въпросът на корсиканеца увисна във въздуха и натежа застрашително над присъстващите.

Нетърпелив, Наполеон се огледа разсеяно, сякаш искаше да даде възможност на събеседниците си да намерят правилния отговор.

Никой не продума.

— Мосю... — прошепна преводачът накрая, — тези мъже са слезли от планините за първи път от много векове само за да говорят с вас. Когато всичко изглеждаше загубено за войските на Клебер, някои от тях са помогнали дискретно на войниците да намерят вода и провизии. Те са приятели. Но желаят да говорят само с ваша милост.

— Сам съм насреща им, Елиас.

Елиас Буктур сведе блестящите си черни очи, избягвайки да погледне Бонапарт направо.

— Това, което искам да кажа, е, че отговорите им ще важат само за вас. Не за военната ви мисия. Нито за хората ви. Ще са нещо лично. Но, мосю, сигурен съм, че ще ви отговорят на този въпрос, както и на много други.

— Това ли ти казаха?

Буктур поклати глава.

— Не. Всъщност желанието им да говорят с вас е единствената причина толкова да настояват да се срещнете. В определен смисъл те са истинските господари на тази земя и познават всичките ѝ тайни.

Бонапарт беше заинтересуван. Добре знаеше, че може да завладее Светите земи само ако успее да привлече могъщи съюзници сред религиозните лидери на най-различни групи, но се боеше да не изгуби в това село повече време, отколкото е необходимо.

— Колко време ще останем в Назарет, Елиас?

— Най-много тази нощ, мосю.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото водата и провизиите, които имаме, няма да ни стигнат за по-дълго.

Прозорливостта на преводача изненада Наполеон. Наистина къщурката, избрана за тази странна среща, бе подгответа за кратък престой: подът, покрит с няколко бамбукови рогозки, бе предварително намокрен, за да може да се слегне прахът. В един от ъглите имаше чиста кана и меден леген, готови за ползване. Наблизо стоеше гарафа, пълна с прясна вода. Всички прозорци бяха затворени, за да защитят мястото възможно най-добре от жегата навън, и дневната светлина се процеждаше единствено през тръстиковия покрив. Ако намерението на бедуините бе да запазят в тайна този разговор, бяха избрали идеалното място.

Подпомаган от Буктур, корсиканецът се съгласи да влезе в къщурката, следвайки указанията на имама Балазан и придружителите му. Не се разрешаваха никакви оръжия, шпори, катарами и други метални предмети. Никаква изобилна или твърде подправена храна. Само царевична супа, плодове и зеленчуци. И още едно условие: Непобедимия трябваше да отвори съзнанието си, ако искаше да проумее посланието, което имаха да му предадат.

— Формулата, за която питате, ще ви бъде разкрита допълнително, ако изпълните тези прости наставления — обещаха му накрая, докато Елиас се усмихваше широко.

— Но преди това наше задължение е да ви дадем някои предварителни пояснения — уточни другият.

Това сложи началото на дълъг и невероятен разказ, в който тримата мъже от планините описаха на корсиканеца подробностите около пътуването на Исус към Египет и последвалото го завръщане в Назарет. „Жизненоважно е да сте запознат с онова, което наистина се е случило, за да изпълните съдбата си“, предупредиха го те. Сетне му обясниха, че престоят на Йешуа в Делтата е продължил шест дълги години и през това време Йосиф и Мария направили всичко възможно, за да осигурят на сина си подобаващо образование.

Мъдреците изглеждаха запленени от тази история. Истината е, че успяха да събудят известно любопитство у султан Бунабарт. Наполеон знаеше, че в никой от текстовете, притежание на конти, християни или араби, не се съдържаха данни за този период от живота на галилейския Месия. В най-лошия случай — каза си той, докато слушаше

обясненията — информацията, която му даваха бедуините, можеше да му послужи да спечели на своя страна християнските фракции, все още доминиращи в някои египетски градове по пътя за Йерусалим...

— Йешуа останал в Назарет, докато навършил трийсет години. — Най-възрастният, Балазан, скоро пое нишката на разказа. — И макар че животът му по тези земи, преди да стане известен, е забулен в мистерия за вярващите, за нас не е...

Бедуинът измери с поглед суревото лице на Бонапарт, което не трепваше. Балазан знаеше, че войникът, който стоеше пред него, не е отложил битката си само за да изслуша няколко местни суеверия, така че реши да мине направо на проблема.

— Никога ли не сте си задавали въпроса защо Йешуа е чакал да навърши трийсет години, преди да се отдаде изцяло на мисията си на спасител на душите!

Корсиканецът, все така непроницаем, поклати глава в знак на отрицание.

— Отговорът е лесен, султане на Запада: защото изчаквал да се изпълни неговият Хебсед.

— Хебсед, сиреч церемонията на Сед, бил най-свещеният и важен празник в Древен Египет — намеси се Титипай, бедуинът с най-болnav вид. — Организирал се е едва когато фараонът изпълнел трийсет години от царуването си и с помощта на поредица от тайнствени ритуали жизнените му сили били възстановявани и така се удължавал животът му. Церемонията имала божествен характер и била изключителна привилегия на царете.

Най-накрая Наполеон изглеждаше заинтересуван.

— И тези ритуали давали резултат?

Титипай кимна.

— Тържествата имали двойна функция: от една страна, фараонът бил подлаган на същата могъща магия, която Изида използвала, за да възкреси Озирис в миналото. От друга страна, владетелят трябвало да покаже силата си пред народа и пред дипломатическите представители на съседните държави, като преодолее различни физически изпитания на специално подгответо за целта място. Само така се доказвало, че египетската магия дава резултати и че Бог все още подкрепя фараона.

— Има нещо, което не разбирам. Ако, както казвате, този ритуал се е прилагал само върху царете, защо до него е бил допуснат синът на

някакъв си дърводелец от Назарет?

Забележката на Наполеон накара мършавия бедуин да мълкне, но не притесни имама, който, наглед чужд на разговора, протегна ръка и със светкавично движение улови една муха в шепите си. Уби я, без да се колебае, при което се чу неприятен звук от смачкването ѝ, и отново поде разговора.

— Не бързайте със заключенията, Бунабарт — каза Балазан. — Йешуа е бил обучен в тайните на тази магия в земята на фараоните, защото е бил разпознат като син на Хор. Във вените на Йешуа е течала царска кръв, божествена.

— Но Иисус е бил евреин — възрази Наполеон.

— Йешуа е бил син на Мириам. А Мириам е принадлежала към племето на Юда, който, от своя страна, бил син на Лия — жената, прогонена от Аврам, която забременяла от самия Бог и родила поне четирима синове. Не сте ли чели собствената си Библия?

— И какво общо има челядта на Лия с Египет?

— Повече, отколкото предполагате. Мойсей е потомък на един от синовете ѝ — Левий. Именно той впоследствие става принц на Египет, върховен жрец и посветен във всички тайни на магията на Изида. Сега разбирате ли защо наследниците на древната сила на богинята Изида предали на Йешуа познанието си веднага щом разпознали в негово лице потомъка на божествения род? Можете ли да си представите възторга на древните мъдреци, като разбрали, че Йешуа, както Яков и Левий преди това, бил роден от божествено и човешко семе? Как нямало да го посветят в церемониите Сед?

— Продължете, умолявам ви.

— Преди Йешуа да пристигне в Египет, на обреда Сед се били подлагали бележити фараони. Не всички успявали да доживеят тридесетата година от царуването си, така че някои от тях, предчувстващи скорошната си смърт, организирали преждевременно своите обреди на бессмъртието, съзнавайки могъщото им магическо влияние.

— ...Но умирали.

— Ах, Бунабарт! Такава е великата истина. Да, церемониите Сед можели да удължават живота, но не били в състояние да го запазят завинаги. Рамзес Велики преживял девет такива церемонии, Аменхотеп — три, но накрая и двамата умрели за земния живот.

— Тогава за какво говорим? — Наполеон започва да мисли, че си губи времето с мъжете от пустинята.

— Крайната цел на церемониите Сед била възраждането на душата на мъртвия. Подготвяли я за възкресението. Но както сигурно вече знаете, за да възкръснеш, първо трябва да умреш...

Имамът погали с показалеца си мъртвата муха, която все още не беше хвърлил на пода, и след няколко конвулсии насекомото полетя отново. Без да му обръща внимание, Балазан продължи:

— Ето защо телата на царете били подготвяни толкова старательно посредством ритуала на балсамирането. Тези, които познавали магията, приложена върху Озирис, вярвали, че като мумифицират мъртвите си, рано или късно телесната им обвивка ще може да бъде възкресена с помощта на могъщите заклинания, подгответи по време на Сед.

Погледът на имама проникна дълбоко в кафявите очи на корсиканеца, след което той продължи:

— Но тази магия, сultan Бунабарт, официално била загубена хиляди години преди раждането на Йешуа. Ритуалите Хебсед, които в древни времена служели за възкресяване на мъртвите, в един по-късен момент били забравени и скоро никой в Египет не си спомнял как да ги използва, за да върне владетеля от царството на Озирис.

— А Йешуа?

— Как? — подскочи Тагар, третият бедуин. — Все още ли не разбираете? Когато станал на трийсет години, Йешуа бил посветен в Хебсед. Умрял след тригодишно проповядване и три дни по-късно възкръснал... Някой, който не бил забравил тайната на живота, приложил върху него древната магия на фараоните!

— Може би Бунабарт ще разбере по-добре, ако чуе преданието за Хордедеф, един от синовете на Хеопс, за когото бе построена Голямата пирамида в Гиза — каза Титипай.

ПРЕДАНИЕТО ЗА ХОРДЕДЕФ

С жилестите си ръце имамът нарисува очертанията на пирамида върху фината пръст, с която бе посипан подът на къщурката. Старецът взе тънка заострена пръчица, с която посочи върха на паметника. След това отправи почти прозрачния си поглед към Наполеон Бонапарт.

— Така е... — каза той. — Може би в тази история чуждоземецът ще намери истината.

Имамът направи пауза и Буктур побърза да преведе думите му.

— В един хубав ден Хеопс — подхвана Балазан, — чието истинско име било Хуфу, сиреч Той ме закриля, заповядал на принцовете да се съберат около него и да му разкажат истории за предците им, които били научили в двора. Владетелят бил много любознателен мъж и тези събирания били обичайни в семейството му. И така, единственият, който не се подчинил на желанието му и не разказал за минали събития, бил Хордедеф, един от най-възрастните синове на фараона. Когато Хордедеф взел думата пред божествения си баща, разказал на Хуфу за някакъв магьосник, с когото се бил запознал насърто в град Джед-Снофру, нагоре по реката, и бил възхитен от него. Заклинателят имал необикновени умения: без да е хирург, бил способен да събере осакатените крайници на тяло; без да е ловец, можел да опитоми див лъв, но най-важното — знаел броя на тайните зали в светилището на бог Тот.

— Бог Тот?

Въпросът на Наполеон се понрави на Балазан.

— Да. Без съмнение сте го видели изобразен на много места в Египет, тъй като силата му била голяма, а влиянието му — необикновено. Той бил богът на мъдростта, той показал на хората йероглифното писмо, дал им закони, които да ги направляват, и ги научил да строят пирамиди. Изобразяван е с тяло на човек и глава на птица ибис с много дълга човка и винаги държи молив и плочка за писане.

— Спомням си — потвърди корсиканецът. — Продължете.

— Като чул за чудесата, които магьосникът бил способен да прави, Хуфу наредил на сина си да го доведе в двора. Царят искал да ги види с очите си и Хордедеф незабавно се подчинил на желанието му. Джеди — така се казвал магьосникът — се оказал много по-необикновен, отколкото предполагал фараонът. Бил на сто и десет години и в завидна форма. Твърдял, че може да изяде за един ден повече от петстотин самуна хляб и половин вол и да изпие почти сто халби бира. Но когато Джеди се явил и коленичил пред Хуфу, фараонът поискал да го постави на изпитание. Наредил да докарат един затворник, когото да насекат на парчета, и така Джеди да докаже

силата на магьосничеството си. Ужасен, заклинателят категорично отказал. Вярвал, че хората са „невероятни създания“, с които никой не бива да си играе, и поискал вместо това да му донесат една гъска.

Бедуинът изчака Буктур да преведе последното изречение, преди да продължи:

— Пред погледа на Хуфу Джеди заклал гъската с един удар и поставил главата ѝ в най-източната част на Съдебната зала. Безжизненото тяло било положено в най-западния ъгъл. След като разделил двете части и се уверил, че тялото на птицата било напълно безжизнено след последния спазъм, магьосникът изрекъл тайнствена молитва...

Наполеон очакваше, че имамът ще произнесе магическата формула, но напразно. Вместо това, Балазан само вдигна поглед към тръстиковия покрив на къщурката и направи жест със свитите си пръсти.

— В същия миг трупът на птицата се вдигнал и с тържествено поклащане пресякъл от край до край Съдебната зала. Като стигнало до мъртвата глава, тялото леко се навело към нея. Главата потреперила и със скок се прилепила точно върху предишния си врат. Гъската се върнала към живота.

Балазан си пое дъх.

— Джеди повторил формулата с фламинго и с вол и след катоисканията на Хуфу били изпълнени, фараонът му задал дългоочаквания въпрос: „Вярно ли е, че знаеш броя на тайните зали в светилището на Тот? Отговорът ми е необходим, за да завърша моя Хоризонт“^[1]. — Като каза това, имамът посочи към рисунката, която бе начертал на пода, и прибави върху нея коридори и зали, сякаш беше план на сграда. Докато го правеше, не спираше да говори, а върхът на пръчката му набраздяваше прецизно пясъка. — Тогава магьосникът поклатил глава и отговорил: „Не, господарю мой. Не познавам това число. Но знам къде се намира“. Джеди не накарал нетърпеливия цар да чака дълго: „Това, което търсите, е заключено от векове в каменно ковчеже в сградата на Инвентара, в свещения храм в Хелиополис. Но то може да бъде отворено само от царска династия, която наистина произхожда от Ра. И този, комуто е отредена тази привилегия, още не се е родил“.

Наполеон притай дъх. Старият имам, който не спираше да прибавя детайли върху рисунката в пясъка, завърши разказа си:

— Джеди посочил Рудедет — съпруга на един от жреците в Храма на Хелиополис и пряка потомка на Изид — като жената, от чието потомство ще се роди онзи, който ще има достъп до ковчежето и всичките му тайни.

— Значи съществува ковчеже...

— Ковчеже, сандък... какво значение има! — отговори Балазан.
— Според Джеди, бог Тот го оставил на съхранение в Светилището на птицата Феникс, което е другото име на Храма в Хелиополис, за да опази в него магическите тайни на Изид и Озирис.

— В такъв случай мога ли да вярвам на тази история? — прекъсна го корсиканецът.

— Трябва да ѝ вярвате. Синът на Ра, от когото всички очаквали да отвори ковчежето, не бил принцът наследник на Хеопс. Нито внукът му. Нито пък внукът на внука му. Наложило се да чакат векове, докато един далечен роднин на тези династии стигне до бреговете на Египет и бъде разпознат като Посветения. Името му било Йешуа.

— Добре, да предположим, че всичко е било, както казвате. Че свещената история, в която вярва половин Европа, се гради върху онази част от живота на Исус, останала неизвестна...

Преди да довърши изречението, Наполеон погледна към Елиас Буктур. Беше изненадан, че въпреки потресаващите твърдения за „неговия“ Исус, коптът не изглеждаше особено разстроеен.

— ...В такъв случай това, което не успявам да разбера, е защо сте решили да предадете това знание точно на мен. Аз съм военен, а не духовник. Не съм папата!

— Така разпоредиха знаците, които ви заобикалят, Бунабарт.

— Знаци? Какви знаци?

Имамът се надигна и босите му крака стъпиха извън рогозките. Въпреки че не бе особено висок, величествената му осанка се извисяваше една педя над главата на корсиканеца и вдъхваше уважение.

— Всички знаци! — възклика старецът. — Султане на Запада, раждането ви е било предшествано от появата на звезда в небето точно както преди това се е случило с Озирис и Йешуа. Дошли сте в Светите земи, в дома на самия Йешуа, когато ви остава малко до навършването

на трийсет години, и вече сте готов да получите собственото си посвещение в обреда Сед. На всичкото отгоре, произхождате от страна, където е била издигната последната от пирамидите на Тот. Последното светилище за Хебсед, което е построено.

— Но...

Наполеон преглътна възражението си. Беше вярно, че идния осми термидор от третата декада [2] щеше да навърши трийсет години. Това, което Балазан каза за звездата, също бе съвсем точно. Но как можеше един обикновен бедуин да разполага с тази информация? Толкова могъщи шпиони ли имаха помадите от пустинята? И каква беше тази история с последната пирамида? Във Франция? Къде, по дяволите, бе чувал за това преди?

Непобедимия поклати глава.

— Трябва да се научите да освобождавате съзнанието си, Бунабарт — прошепна Балазан като се приближи до ухото му. — В противен случай собствените ви съмнения ще ви провалят. Дойдохме да се срещнем с вас само за да ви напомним, че ако искате да владеете Египет, трябва да отпразнувате собствения си Сед, а нашата мисия е да ви предадем някои основни принципи, за да бъде церемонията успешна.

— Церемония? Вие ли ще я ръководите?

Имамът кимна утвърдително.

— И къде ще се проведе? Кога?

— Три дни преди тридесетия ви рожден ден, в Голямата пирамида в Гиза.

Ледена тръпка премина през Наполеон.

— Но аз не знам нищо за ритуалите! Не знам какво трябва да направя!

— Много е просто: ще сложите съзнанието си върху везните на Маат, богинята на правосъдието, и ще я помолите да ви позволи да се подложите на Сед — намеси се мършавият Титипай.

— Не знам как се прави подобно нещо! — настоя Наполеон.

Третият бедуин извади изпод галабията си малка стъкленица от тъмен кристал, съдържаща гъста течност. Беше затъкната с шафраненожълто платно, което спираше странния и възкисел аромат, който сега изпълни цялата къщурка...

— Тогава изпийте това. Ще ви подгответи за този момент.

Наполеон погледна стъкленицата с недоверие. Мразеше да поглъща непознати субстанции и по принцип отказваше всичко, в чиято безвредност не бе напълно убеден. Въпреки това, сега неочаквано измени на навика си и доближи стъкленицата до устните си.

Какво можеше да изгуби? Вечния живот ли?

Зад гърба му Буктур се усмихваше по-загадъчно от всяка г.

[1] Така древноегипетските фараони наричали пирамидите си. —
Б.а. ↑

[2] 15 август 1799 г. — Б.а. ↑

12.

ЛУКСОР, 1 РАБИ I

Беше ранна утрин, когато Омар, мръсен и окаян, мина под релефите от бяло стуко на вратата на „Абу ал Хагаг“. Машинално оставил сандалите си на най-горната лавица на дървената етажерка край прага и инстинктивно благодари на Аллах за привилегията да се намира точно в това убежище. Неговата уникалност се дължеше на факта, че „Ал Хагаг“ бе единствената джамия в цял Египет, построена в някогашен езически храм със запазена първоначална структура. В цял свят нямаше друг такъв паметник, с изключение на джамията в Кордоба, в която — след падането на Ал Андалус^[1] през 1492 година, се помещаваше християнска катедрала. Но истината е, че Омар дори не помисли за това.

Беше заобиколил от изток очертанията на храма в Луксор и след като премина през първия вътрешен двор, нубиецът пристъпи в божия дом, без да обърне ни най-малко внимание на двата величествени обелиска, разположени няколко метра по-нататък от минарето от неизмазани тухли. Никога преди това не бе изпитвал такова унизително чувство на поражение. И фактът, че основната причина за отчаянието му бе жена, само влошаваше нещата.

За негово щастие, в този час бяха малко хората, потърсили в мраморните подове на „Ал Хагаг“ прохладно кътче, където да се скрият от жегата. Гордият Бен Абиф трудно щеше да понесе негов събрат по вяра да го види в подобно състояние — как се втурва с изтерзан и неприличен вид във вътрешността на най-святата джамия в града.

Обезсърчен и с посърнал поглед, той не усети, че Юсеф — старият имам, отговарящ за храма, прекосява молитвената зала и се запътва право към него.

— Синко — прошепна имамът, щом го доближи, — най-после се завърна. Цяла нощ беше навън, без да дадеш признания на живот. Успя ли да откриеш нещо?

Омар неуспешно се бе опитал да избегне Юсеф. След усилната нощ бе на края на силите си и нямаше желание да говори. Но когато видя загриженото лице на покровителя си, се почувства задължен да му отвърне:

— Съжалявам. Така и не можах да я намеря. Сякаш земята я е погълнала.

— Да я погълне земята? И къде може да иде едно нежно и безпомощно същество като нея?

— Не знам.

— Не знаеш? — промърмори недоволно имамът. — Съзнаваш ли какво направи, Омар? Загуби Надия бен Рашид! Надия бен Рашид!

Упрекът на Юсеф беше последният удар, който го довърши. Прегрешението му се състоеше в това, че предишната вечер се бе опил с хашиш и кръв и бе позволил красивата танцьорка, която му беше слугиня, да се изплъзне от опеката му. В продължение на часове я търси къде ли не. Знаеше се, че нощем източният бряг на Луксор предлага много скривалища, но нито той, нито наемните му главорези бяха успели да ги претърсят навреме и да намерят бегълката.

Като видя разстроеното лице на ученика си, Юсеф реши да му помогне да се избави от отчаянието, което го измъчваше.

— Погледна ли в гробницата на Аменхотеп?

Въпросът на стареца накара Омар да се сепне.

— На западния бряг? — Омар отвори широко очи. — Разбира се, че не! Как, по дяволите, би могла да прекоси Нил, без никой да разбере? С плуване? През нощта?

— Позволи ми и аз да тая подобно съмнение. Но е твърде голяма случайност фактът, че французите току-що отвориха гробницата, а веднага след това последната потомка на Бен Рашид изчезна изпод носа ни. И на теб, синко — добави подозително, — това съвпадение би трябвало да ти се струва също толкова обезпокоително...

Омар се огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги наблюдава. След това прихвана имама през раменете и му каза сериозно:

— Виж, Юсеф, уморен съм, ядосан и гладен. Защо не ме поканиш да хапна нещо и да поговорим? Цяла нощ не съм слагал залък в устата си.

Юсеф се намръщи, но прие без особени възражения. Знаеше, че Омар е човек с избухлив нрав, който не трябваше да бъде провокиран. Освен това той също смяташе, че джамията не е най-подходящото място да обсъждат толкова деликатен въпрос. Имамът хвана решително Омар под ръка и го поведе към терасата, от която се виждаше характерният силует на планината край Тива. Кирпичената тераса предлагаше несравним изглед към свещения хълм на древните от другата страна на реката и Юсеф не се поколеба да настани госта си възможно най-удобно.

След малко пред двамата димеше блюдо от кълцано месо, лук и мляно жито, сервирано от няколко малки момичета, които се заеха да прогонват рояка мухи, кръжащ наоколо. Плътното тръстиково покривало, което успешно служеше и за сенник на сътрапезниците, започна да се полюшва от чудесния сутрешен ветрец.

— Тъй като дойде в дома ми, искам да видиш нещо — каза имамът, вече по-спокоен. — Много малко хора са имали привилегията да го зърнат, понеже в целия исламски свят съществуват само два такива екземпляра.

Омар, заинтригуван, не отговори. Преглътна с охota първия залък месо и хляб, докато старецът vadеше изпод пъстроцветните възглавници голяма книга, прошнурована с канап и с изтъркана кожена подвързия. Книгата съдържаше не повече от шейсет или седемдесет страници и мириеше на мухъл. Юсеф целуна с преклонение свитъка, сякаш бе скъпоценно копие на Корана, и го подаде през масата на госта си.

— Това е стар трактат по алхимия — каза имамът с усмивка, която разкриваше развалените му зъби. — Знаеш какво е алхимия, нали?

— Да, Юсеф. Науката на Египет^[2].

— Добре. Значи ще оцениш по достойнство това, което държиш в ръцете си. То вероятно няма да те отведе към съкровище, нито ще ти разкрие някое неизвестно за теб скривалище на антики, което все още не си разграбил, но ще даде отговор на някое от най-човешките ти съмнения...

— Не разбирам. Какво е това?

Омар боязливо поглади вехтата кожа, без да се осмели да отвори книгата.

— Това, което държиш в ръце, е написано преди хиляда години от един мъдрец сред мъдреците, на име Джабир ибн Хаян, известен като Суфи. Ozаглавил го „Книга на везните“ и в нея описва някои от многобройните тайни на древната наука, до които имал достъп в Багдад, докато служел на халифа Харун ал Рашид. Както знаеш, той бил човекът, вдъхновил приказките от „Хиляда и една нощ“.

Като чу името Ал Рашид, нубиецът занемя от учудване.

— Джабир — продължи Юсеф — живял близо сто години. Още докато бил съвсем млад, спечелил доверието на господаря си Харун ал Рашид. Бил добър приятел и наставник на наследника му — Джафар ал Садик, но не разкрил тайните, научени от халифа Харун, на никого, освен на султан Абдул ал Мамун, трети по наследствена линия, когато алхимикът наближавал деветдесет и две години.

— И какви са били тези тайни, ако мога да попитам? Може би как да правим злато? — попита Омар иронично. Ръцете му продължаваха да поглаждат книгата почтително, без той да се осмели да я прелисти.

— Въпреки че прибръзваш, не си далеч от истината, макар сега да ти е трудно да го повярваш. Джабир бил първият човек в света, който произвел стомана, проектирал първия известен дестилатор, измислил офорта и открил амониевия хлорид. Но най-важните тайни — онези, които Харун ал Рашид му разкрил — той решил да скрие сред страниците на книгата, която ти показвам, а те били свързани с търсенето на философския камък и безсмъртието.

— Само Аллах е вечен! — възрази Омар. — Това не е кой знае каква тайна.

— Не, не — прекъсна го имамът. — Според това, което халифът разкрил на Джабир, съществували са необикновено дълголетни хора, които успели да достигнат такава достолепна възраст благодарение на еликсирите, пазени от Ал Рашид. Всъщност, както халифът признал на мъдреца Джабир, всичките му алхимични познания относно дълголетието идвали от някаква книга на древните египетски богове, която все още е скрита в Голямата пирамида. Както изглежда, Ал Мамун сляпо е вярвал на всичко, което старият алхимик му разкрил по този въпрос, защото в година 204^[3] пристигнал в Кайро и разпоредил на най-добрите си архитекти да пробият Голямата пирамида и да открият камерата, в която била скрита могъщата книга.

— И успели ли са да я намерят?

— Не. Въпреки че работили в продължение на месеци, не постигнали почти никакви резултати. По онова време пирамидата представлявала гладка и непревземаема структура и могъщият султан се видял принуден да заповяда да се загреят външните каменни блокове с огньове и след като се нагорещят, да ги заливат със студен оцет, та да се напукат. Като преодолели това препятствие, прокопали хоризонтална галерия, която най-накрая ги отвела до тайните коридори на пирамидата. Но въпреки успеха на копачите, Ал Мамун не намерил вътре нито книгата, нито съкровищата, за които се предполагало, че са скрити там.

Споменаването на думата „съкровища“ накара Омар да повдигне едната си вежда, но въпреки това запази мълчание.

— Ал Мамун, разбира се, се почувствал разочарован от Джабир, който малко след това умрял, вече много, много стар. И се заклел, че той и наследниците му ще държат под око всички потомци на Харун ал Рашид, докато някой от тях не разкрие местоположението на камерата и „Книгата на науката за живота“, скрита в пирамидата.

— И аз загубих една от тези потомци!

— Да. Това стори, Омар. И така наруши една свещена заповед, която съществува отпреди повече от хиляда години. Може дори да сме загубили най-добрата си възможност да стигнем до тайните на нейното семейство и да открием мястото, където е скрита тази „Книга на живота“, а не заместителя, който пазя аз.

Нубиецът целуна въпросния заместител и го върна на Юсеф, сякаш не заслужаваше да докосва такава реликва.

— Не съм достоен да знам повече — каза той с горчивина.

— Омар... — В очите на имама блесна искрица на състрадание.

— Не ти показвах книгата, нито ти разказах тази история, за да засиля болката ти. Ако ние, шиитите, следим толкова отблизо всяко откритие, което би ни подсказало, че „Книгата на живота“ е намерена, то е, защото сме сигурни, че благодарение на нея дванайсетият имам от нашето семейство — Ал Мунтазар, е жив, крие се някъде по света и скоро ще се върне, за да издигне ислама на едно ново, по-високо ниво.

— Дано Аллах пожелае.

— Това, което не знаем, е откъде ще дойде и дали ще се появи в друга форма.

— В друга форма? Какво имаш предвид?

— Че може имамът да дойде от неислямска държава. Дори съществува възможност да се яви не като имам, а като чуждоземен неверник, загубил спомена за свещената си мисия.

Омар пресуши на един дъх каната прясна вода, която му бяха сервирали, за да полее силно подправената храна. Ако искаше да разбере какво му говори старият Юсеф, трябваше да изтриве от съзнанието си чувството на безсиле, породено от изчезването на Надия. Но преди да успее да се избави от угризенията, старецът му подаде нов лист, изписан с неумели арабски знаци, както и на френски език, който нубиецът прочете, без да се затрудни:

Кадии, шейхове, имами, идвам да възстановя вашите права срещу узурпаторите. Прекланям се пред Аллах повече от вашите потисници — мамелюците, и почитам Мохамед и невероятния Коран.

Бележката, която се губеше сред разни неразбирами драсканици по военни въпроси, бе подписана от Наполеон Бонапарт в Кайро и според Юсеф, бе разпространена и прочетена от войските му във всички квартали и села край Луксор.

— Какво е това?

— Това, Омар, е знак. Аллах ни призовава да възвърнем вярата си в скорошното завръщане на имама — каза Юсеф със затворени очи, сякаш обмисляше всяка от думите си.

— Намекващ, че Наполеон е светият имам, когото очакваме?

— И защо не, синко? Нима не ни освободи от господството на цариградския султан и не обеща да върне суверенитета ни?

— Но той е неверник! Не познава алхимиията! Държавата му е напълно чужда на нашите традиции! А и Ал Мунтазар е изчезнал преди деветстотин години!

— Нека ти обясня нещо, което не знаеш, Омар.

Юсеф отмести храната от дървената маса, за да направи място, където отново да постави „Книгата на везните“. Макар че свитъкът беше тънък, като се допря до масата, от него се вдигна едва забележим облак прах. Имамът изчака той да се слегне, преди да продължи:

— Когато римляните нападнали Египет и завладели Александрия, отнесли със себе си ценни ръкописи като този от известната библиотека в града. В онези времена, когато исламът още не бил роден, такива книги били превеждани на езиците на неверниците и съхранявани на места, недостъпни за непосветените. Само най-учените хора в Рим, а по-късно и в други провинции на империята, се докоснали до мъдростта на книгите и успели да ги разберат. След време някои от тези текстове, вдъхновени от „Книгата на живота“ от Голямата пирамида, били изучавани в днешна Франция.

— И?

— Вече през епохата на ислама потомците на Харун ал Рашид преобърнали Гърция в търсене на тези текстове и открили някои от тях в библиотеките на православните манастири в планината Атон, както и в други подобни убежища. Оттам пропътували цялото Средиземноморие, търсейки разпръснатите частици на тази хилядолетна мъдрост. Когато разбрали, че във Франция живеят алхимици, неумело боравещи с идеи, чийто произход не можел да бъде друг, освен „Книгата на живота“, незабавно се отправили към френските брегове.

Омар слушаше обясненията на стария имам, без да мига, и не откъсваше поглед от книгата, която все още не се бе осмелил да разгърне.

— Това, което искам да ти кажа — продължи Юсеф, гледайки го право в очите, — е, че потомците на Бен Рашид открили онези новации и се постарали да ги обучат. И така, малко по малко, оставяли след себе си хора, посветени в алхимията, които щели да възкресят интереса към нея по тамошните брегове. Дори построили пирамиди в по-малък мащаб, в които да възпроизвеждат ритуалите за безсмъртие, и помогнали на някои от последователите си да се докоснат до вечния живот.

— Безсмъртни? Сред неверниците?

Изненадата на Омар едва ли можеше да бъде по-голяма.

— А защо не? Спомняш ли си къде в исламския свят за последен път се чу за един от тях?

Юсеф зачака търпеливо отговора. Беше сигурен, че Омар, син на уважаван род архитекти, познава историята толкова добре, колкото и самият той.

— В Гранада! — отвърна най-накрая. — В Гранада на Ал Андалус.

Усмивката на имама отново разкри проядените му зъби.

— Много добре. И какво си спомняш?

— Ами това е стара семейна история, която се разказва от поколение на поколение и която познавам бегло.

— Няма значение. Разважи ми я.

— Към 700 година от хиджра в двора на Назаридите^[4] в Гранада пристигнал старец, който твърдял, че бил роден по времето на Пророка, с когото се познавал лично. Представил се като астролог и алхимик. И въпреки че владетелят Абен Хабус поискал да го подслони в двореца Алхамбра, старецът отказал поканата и се настанил в пещера, в чиято горна част имало кръгъл отвор, през който можел да следи движението на небесните тела.

— И помниш ли откъде идвал?

— Много добре помня: от Египет. Всъщност старецът, чието име било Ибрахим, разказал на владетеля на Гранада, че е открил тайната за удължаване на живота в Голямата пирамида, където изучавал книгата, дадена от Аллах на Адам, минала през ръцете на Соломон и незнайно как, накрая попаднала при египтяните.

Омар прехапа език. Споменът за тази история, която неговата майка му беше разказвала преди години, сега отекваше като далечно ехо в паметта му. Имамът усети колебанието му.

— И това не ти е толкова чуждо, нали, Омар?

— Не... — призна най-накрая с горда полуусмивка. — Презимето ми — Бен Абиф (син на Абиф), се родее с Хирам Абиф — архитекта, построил Храма на Яхве върху планината Мория в Йерусалим по изричната заповед на Соломон. Възможно е този мой праотец също да е имал достъп до „Книгата на живота“.

— Драги Омар, разбиращ ли вече какво се опитвам да ти кажа?

Нубиецът, объркан от живия ум на стария имам от „Ал Хагаг“, поклати глава в знак на отрицание.

— От Гранада и от Кордоба, сине мой, са излезли алхимичните знания, които в идните векове щели да преобразят Европа и да превърнат тези държави в това, което представляват днес. Хората, докоснали се до това знание, постигнали забележителни успехи в преобразуването на металите, владеенето на определени сили на

природата и постигането на дълголетие. Никога ли не си чувал за алхимика Никола Фламел, чийто труп така и не бил открит и за когото се предполага, че е живял над двеста години? Никога ли не си чул Наполеоновите войници да споменават името на някой си граф Сен Жермен, който имал славата на безсмъртен?... И двамата, Омар, са французи. Тази творба — прибави старецът, сочейки „Книгата на везните“ — обяснява част от тайните им.

— И защо ми я показваш?

— Защото си Бен Абиф и имаш право да знаеш това, което са знаели предците ти.

— Аз съм само търговец на антики, не съм магьосник или мъдрец. Освен това, току-що претърпях провал, като изгубих Надия.

— Още една причина, Омар! След като Надия я няма, трябва да се опитаме да стигнем до „Книгата на живота“ по други пътища.

— Други пътища?

— „Книгата на везните“ е тайнствено ехо от церемониите за дълголетие, практикувани от древните египтяни. Този, който се радвал на най-голям брой такива церемонии, бил фараонът, чиято гробница изследват французите.

— Аменхотеп!

— Да, Аменхотеп — потвърди Юсеф. — Този фараон скрил в гробницата си обредните напътствия, необходими за запазването на формулата, която удължава живота. Трябва да изучиш този трактат и да повториш ритуала. Може би по този начин истината ще ни бъде разкрита, без да ни е необходим някой от рода Бен Рашид.

— И Надия ли?

— И тя, разбира се.

[1] Мюсюлманска Испания. — Б.пр. ↑

[2] Думата „алхимия“, която е от арабски произход, идва от израза *al-kitnya*, който, от своя страна, съдържа думата *kemī* („черен“) — цветът, с който в древността бил обозначаван Египет. Специалистите смятат, че връзката с черния цвет идва от блестищите пясъци на Нил, които давали живот на пустинята след ежегодните разливи. Следователно думата „алхимия“ с основание може да се преведе като „Египет“, или по-точно, „знанието или науката на Египет“. — Б.а. ↑

[3] Датата е по хиджра, отговаря на 820 г. сл.Хр. — Б.а. ↑

[4] Има се предвид мюсюлманска династия, основана от Юсуф
бен Насри, управлявала Гранада между XIII и XV век. — Б.пр. ↑

13.

СТАРО КАЙРО, 29 АБИБ^[1]

Стълбът от дим беше черен като обсидиан и толкова гъст, че приличаше на стена.

— Побързайте, Свети отче. Там е, до църквата „Свети Михаил“.

Упътването на дякона Теодор, верния помощник от покоите на Марко VIII, прозвуча разсеяно като че ли мисълта му беше другаде. Но неговата отнесеност не успокой патриарха, а напротив — разтревожи го още повече.

Изглеждаше, че се е случило нещо злокобно. Погледът на брат Теодор, подобно на гласа му, също бе отнесен. Беше загубил невъзмутимото си и суроvo изражение, спечелило му немалко неприятели сред останалите помощници на патриарха, и никой никога не го бе виждал толкова развлнуван. Причината скоро стана ясна: от другата страна на градините, заобикалящи храма, наричан от всички в Кайро „синагогата на Бен Езра“, облак гъст черен дим си пробиваше път измежду покривите.

В този момент всички изпитаха състрадание към дякона Теодор, който изглеждаше не на себе си.

Самият патриарх също се оказа наслед хоса. Неколцина объркани монаси, с покрити с пепел раса, пренасяха колкото се може по-бързо ведра с вода, които пълнеха от водоема край храма. Близо до тях, скучени до няколкото финикови палми, група жени, покрити с традиционната мелая^[2], хлипаха безутешно. Предусещаха, че патрулът, контролиращ западния сектор на града, няма да напусне площада, докато не се изясни какво се е случило. Французите бяха показали ясно на населението, че няма да търпят никакви безредици. Окупационната армия се страхуваше — и с право, — че Кайро може да се надигне срещу нея.

Марко VIII ускори крачка.

Едва след като едрият патриарх премина през предната редица енориashi и прекоси малкото гробище до „Бен Езра“, разбра каква е причината за целия този смут: малката двуетажна сграда с кирпичени стени и покрив от палмови листа бе обхваната от буйни пламъци, които осветяваха хладното каирско утро. Гореше библиотеката на общността.

Светият отец не можеше да повярва на очите си: „Бог не иска това. Не може да го иска“. Опитът му да се утеши граничеше със светотатство, но скоро се предаде пред очевидното. Наследството на почти петвековен труд се превръщаше в пепел пред очите му. След няколко минути нямаше да е останало нищо.

В подножието на сградата група мъже се опитваха да укрепят долните стени и да забавят неизбежното им рухване. Бяха довлекли палмови дънери, с които подпираха носещите зидове, но те се подуваха от огъня и се напукваха от само себе си. Когато свитата на патриарх Марко се приближи до отровния облак от дим и искри, един от работниците напусна мястото си и се затича към тях. Обръснатата му глава бе покрита със сажди и от жестовете му личеше, че познава патриарха.

— Брат Такла, вие ли сте?

Младото женствено лице на помощника на отец Чирило, покрито с пътен слой възчерен прах, накара патриарха да се стъписа. Очите на послушника бяха зачервени, почти излезли от орбитите си и под тях се виждаха тъмни отоци.

— Плакали ли сте?

Такла кимна.

— Какво правите тук? Предполагах, че сте на път за „Света Екатерина“, обратно към манастирските си дела.

Коптът, треперещ от вълнение, сякаш призоваваше последните си сили, за да пророни няколко думи.

— Свети отче... — заекна, коленичейки в краката на патриарха.

— Беше ужасно... Ужасно!

— Кое е ужасно, синко?

Престорено благият тон на патриарха разстрои още повече послушника. Марко погледна крадешком към свитата си, търсейки обяснение за поведението на младия монах. Напразно. Никой не проронваше и дума.

— Чирило... Става дума за Чирило — проплака отново Такла.

— Чирило? Отец Чирило? Не ви разбирам. Какво искате да кажете?

— Той... — Такла прегълътна. — Влезе в библиотеката преди два часа и след това... След това изгоря.

— Отец Чирило е все още вътре? Това ли искате да ми кажете?

Патриархът си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Синко, сигурен ли сте в това, което казвате?

Такла, потънал в сълзи и вкопчен с всичка сила в расото на Светия отец, кимна утвърдително.

В този момент се разнесе оглушителен трясък. Палмовият покрив над втория етаж се срути, повличайки със себе си гредите, сините решетки на прозорците, дървените орнаменти и горната част на библиотеката. За малко повече от половин час огънят, тръгнал изпод стогодишните тръстики, беше опустошил всичко и само две от четирите стени все още стояха.

— Напред, братя! — изрева един от монасите, начело на импровизираната пожарникарска служба. — Повече от това не може да гори!

Такла, ужасен от адската гледка, зарови лице в ръцете си. Дори и за миг не му хрумна, че сред жарта вероятно бяха оригиналните записи на учителя му върху Марковото евангелие. Придружителите на патриарха не успяваха да го утешат.

— Ужасна трагедия — промърмори един от най-старите, глух монах с оредяла коса.

— Непоправима загуба — допълни друг.

Почти час по-късно пламъците бяха свършили работата си. С хирургическа точност бяха свели деветте големи лавици, пълни с книги и древни ръкописи, както и рядката колекция икони, събирана усърдно от монасите на „Абу Сарга“ от незапомнени времена, до димяща купчина сив прах.

Когато последните ведра вода бяха изсипани върху жарта, петима монаси, с нозе, увити във влажни парцали, започнаха припряно да разчистват останките в търсене на нещо, което все още можеше да бъде спасено.

— Търсете тялото на брат Чирило! — извика от долния етаж покрусеният Такла. — Трябва да е там!

Доброволците претърсиха навсякъде. От време на време някой от тях се показваше измежду облака дим и прах, за да обяви, че търсенето му е било безуспешно. Заключението беше единодушно и окончателно: тялото на стареца от Болоня вероятно бе изгоряло като сухо дърво и се бе изгубило в неравния пласт пепел, който покриваше пода на втория етаж.

— Край, достоен за мъдрец... — каза последният монах, напуснал руините.

— Но това е невъзможно! — възпротиви се послушникът. — Все нещо трябва да е останало. Дори само една кост. Търсете черепа! Каквото и да е!

Заради настояването на Такла и с милостивото разрешение на патриарха монасите претърсиха пепелта за последен път: най-накрая, край останките от обгоряла Библия, се показа массивният меден пръстен, който бе носил отец Чирilo. Никой не очакваше такава находка. Библията, увита в синя кърпа и положена под медна ламарина, беше отворена на една глава от Евангелието на Йоан, която едва се четеше. От топлината мастилото се бе навлажнило и се беше разтекло почти по всички страници. Въпреки петната, все още можеше да се види красива миниатюра върху фина златна пластина, на която бе изобразен апостол, въздигащ се от кладата. Марко VIII неохотно оцени тази ирония.

— Нищо ли няма от Чирilo? — попита патриархът.

— Нищо. Но намерихме нещо друго, Свети отче...

Най-възрастният от петимата монаси — готвачът Вениамин, се наведе пред патриарха, опитвайки се да прикрие собствената си изненада. Не беше сигурен как Светият отец щеше да приеме новината, така че реши да му я съобщи бързо и по същество, без да му даде възможност за излишни размишления.

— На една от стените, които не са паднали, е написан текст. И ако се съди по видното място, на което се намира, трябва да е бил написан малко преди пожара.

— Текст ли? — Пълното лице на Марко се сгърчи като стафида.

— Става дума за фрагмент от Евангелието на Йоан: Можете да го видите още сега, ако благоволите.

С крака, обвити в парцали, патриархът се изкачи с известни затруднения до втория етаж по почернелите стълби. Усетила тежестта

на важния посетител, арматурата издаде странен стон, но го издържа. Патриархът, развълнуван от съдбата на учителя си, накара Такла да се качи с него, за да му помогне, ако му се наложи да потърси опора в младите му мищци. Нямаше нужда да се оглеждат. Текстът се виждаше ясно върху най-западната стена на сградата, точно срещу стълбата. Липсваше само началото на фразата, тъй като част от стената се бе срутила:

...истина, истина ти казвам: ако някой се не роди
свише, не може да види царството Божие.

Изречението, написано старателно с големи червени букви, сякаш излъчваше собствена светлина. Надписът беше на коптски, със същия красив и приложен почерк, който можеше да се види върху молитвениците и библейските книги, които сега бяха унищожени. Нямаше съмнение, че е оставен там нарочно и че за изписването му не са пестени време и усърдие. Линиите бяха прави, текстът — безупречен, цитатът — съвършен.

Патриархът го прочете още няколко пъти, сякаш думите съдържаха обяснение на случилото се.

— Евангелие от Йоана, глава трета, стих трети.

Такла кимна утвърдително.

— Любимият текст на отец Чирило.

— Странно — прекъсна го Марко, без да откъсва поглед от стената, — мислех, че любимото му Евангелие е Марковото.

— Не, не... Нищо подобно. В този текст се разказва за срещата между фарисея Никодим и нашия Бог. Отец Чирило, мир на душата му, често го четеше.

— А знаете ли защо, Такла?

— Ами... — Младежът се поколеба. — ...понякога коментираше, че в онзи разговор Иисус обяснил на фарисея, че способността му да прави чудеса произхожда от светлината.

— От светлината?

— Това е метафора, Ваше Светейшество.

Марко VIII не отговори. Очакваният патрул от френски войници току-що бе нахлул на площада. Наброяваше десетина души,

въоръжени с мускети и байонети и облечени в сините куртки и панталони на Наполеоновата армия. Лицата им не бяха приветливи.

— Какво става тук? — попита на развален арабски един от тях, вероятно капитанът им.

Придружителите на патриарха се спогледаха, без да знаят дали да отговорят. Марко направи жест към верния си Теодор, който се приближи до капитана и се опита да му обясни ситуацията. Предвид беспокойството, обхванало окупационните части, беше по-добре да им сътрудничат.

Военният горе-долу разбра обясненията на Теодор, когото изслуша с извънредно внимание заради напредналата му възраст и интелигентен вид. От жестовете и обясненията му на арабизиран френски се догади, че пожарът, вдигнал ги под тревога, е непредумишлен и няма нищо общо с поредицата атаки от страна на мамелюкската съпротива, на които бе подложен градът. Също така разбра, че става дума за сграда, собственост на коптите, и че те сами ще се погрижат да попречат на огъня да се разпростира към околните постройки.

Капитанът остана доволен, но накрая зададе въпрос, който смущи стария монах:

— Няма жертви, нали?

[1] Дата от коптския календар, отговаряща на 3 август 1799 г. 1515 година по Синаксарион. — Б.а. ↑

[2] Черна туника, носена от мюсюлманите в Египет. — Б.а. ↑

14.

Казармата в Абасия не беше много далеч от „Абу Сарга“. Сградата в парижки стил беше нова, издигната от французите само три месеца по-рано, и в нея бяха разквартирувани войските, натоварени да следят за сигурността в града. Постройката представляваше завършен квадрат, в чийто център се намираше просторен вътрешен двор, където — освен войниците — имаше камили, коне, ордия и множество муниции, с които да се противодейства на почти всяка кризисна ситуация.

Стражата отведе Такла и Теодор до втория етаж. Беше ги изпратил Марко VIII, тъй като смяташе, че първият може да даде на французите полезна информация за отец Чирило, а вторият щеше да бди послушникът да не падне духом, в случай че разпитът засегне болезнени за него теми. Заради ранга му на дипломат в трудните времена на турското господство и известните му познания по френски, добити при разговорите с моряци, търсещи църкви около пристанището на Александрия, на Теодор можеше да се разчита, че ще се справи с всяка ситуация.

Двамата бяха оставени да чакат в продължение на два часа, които прекараха в мълчание, седнали на дървена пейка в неизмазания коридор. Около тях кипеше трескава дейност. Униформени мъже излизаха забързано от различни кабинети. Всички държаха в ръцете си пликове, запечатани с червен восьък, и по лицата им се четеше решимост да изпълнят получените заповеди — каквито и да бяха те — възможно най-скоро. За коптите беше трудно да разберат какво правят там тези мъже, нито да преценят дали заобикалящото ги оживление е обично. Най-накрая бяха приети. Военен, който се представи като поручик Франсоа Дюмон, ги въведе в една от канцеларията.

Помещението бе оскъдно обзаведено. Между четирите му жълти стени можеха да се видят само импровизирана маса, слобождана от останали от скелето дъски, два стола и трикольор, забоден на стената. Това беше достатъчно, за да смути посетителите.

Офицерът с руси, грижливо сресани коси и румено лице впечатли послушника с безупречните си маниери. Истината е, че Такла не очакваше подобна любезност. Военният говореше гръцки и малко арабски. Предложи им горещ ментов чай, който ободри монасите, и им довери, че майка му е родом от Атина и че в семейството му има няколко православни свещеници, които — съгласно порядките на религията си, се оженили и имали многобройна челяд. След това изключително тактично офицерът изчака най-подходящия момент, за да започне разпита на младия Такла.

— Е, братко — каза, като взе хартия и перо, — трябва да изпълним някои бюрократични изисквания... Име на изчезналия?

— Чирило от Болоня.

— Години?

— Седемдесет и една.

— Занятие?

— Преводач.

— Трябва да ми дадете възможно най-пълно описание на човека.

Важно е за доклада и за по-нататъшното разследване.

Стомахът на Такла се сви. Изпита странно беспокойство при мисълта, че от написаното в полицейския документ ще зависи какво внимание ще бъде отделено на изчезналия му учител, а може би дори и изясняването на случилото се.

— Въпреки че брат Чирило бе вече много възрастен, не му личеше. Беше плешив и почти сляп с едното око, но никой от нас, които бяхме всеки ден с него, не би се досетил, че е едноок. Очите му бяха големи и не му убягваше нищо от слушащото се около него.

— Колко беше висок?

— Горе-долу колкото мен, сиреч, не повече от който и да монах от общността ни, но ходеше леко приведен.

— Цвят на кожата?

— Бял.

— Цвят на косата?

— Също бял. Беше му останала малко... — Коптът започна да става нетърпелив. Записките на събеседника му бяха изпълнили вече квартиля и половина.

— Вие в града ли живеете?

— Не.

— А къде?

— Ние сме монаси от манастира „Света Екатерина“ в Синай. Всъщност... — Поколеба се и хвърли поглед към Теодор, който не изпускаше нито една подробност. — ...говоря само за отец Чирило и себе си.

— И какво правехте в града?

— Дойдохме в Кайро, защото бяхме повикани от нашата най-висша власт.

— Да, патриарх Марко — отбеляза офицерът.

— Точно така.

— Кажете ми, братко, сигурен ли сте, че последния път, когато видяхте Чирило от Болоня, той беше в сградата, която изгоря тази сутрин?

Такла кимна утвърдително.

— Вие познавахте ли библиотеката?

— Не. Това беше първото ми посещение.

— В такъв случай възможно ли е Чирило от Болоня да е напуснал сградата през страничен изход?

— Имало ли е друг изход, господине?

Офицерът се усмихна кисело.

— Всъщност не.

— Тогава не знам накъде биете.

— Много просто. Не можем да удостоверим смъртта на Чирило от Болоня, без преди това да сме намерили трупа му. А той все още не се е появил на местопроизшествието.

— Какво искате да кажете?

— Че е възможно отец Чирило да е организирал пожара, за да може да избяга. Преди малко казахте, че е бил преводач. Що за текстове превеждаше?

— Религиозни творби. Нищо, заради което да трябва да бяга. Но как може да мислите, че...

Поручикът направи гримаса и настоя:

— Не отговорихте на въпроса ми.

С бащински жест Теодор протегна лявата си ръка към расото на Такла.

— Отговори, братко Такла. Само с истината каквито и да са последствията от нея, ще знаем какво се е случило с обичания ни

Чирило.

Младият копт долови в думите на патриаршеския помощник интерес, какъвто дотогава не бе забелязвал у него. Вместо обичайното му ледено изражение, на лицето му се четеше искрена тревога за изчезналия.

— Така да бъде... — отстъпи Такла, обръщайки поглед към френския офицер. — Отец Чирило работеше по доста особен превод, в който се предсказваше идването на ново време за Египет. Превеждаше древен пророчески текст, свещен за нашата Църква.

— Време?

— Всъщност по-правилно е да се каже Времето. Става дума за исторически момент, който настъпва само след определен период и който, според вярата ни, ще донесе велики разкрития за вярващите.

Поручикът трескаво записа тези думи в доклада си.

— И смятате ли, че това разкритие може да е причина за случилото се?

— Може би някой не е искал това да се разчуе — намеси се отец Теодор. — Някой, който е заклет враг на нашата Църква и чиято цел е да ни отнеме този свещен и съдбовен текст.

— Отец Чирило ползваше ли се с пълното доверие на Църквата ви?

Такла отново се поколеба.

— Какво имате предвид?

— Точно това: ако Чирило е работел върху нещо толкова важно, може би го е споделил с човек, който не е трябвало да знае, и заради тази недискретност някой е поискал той да изчезне.

— Да бъде убит, поручик. Брат Чирило беше убит.

— Сигурен ли сте?

С този въпрос търпението на Такла се изчерпа. Сякаш някаква вътрешна пружина се бе задействала в него, младежът се озова пред масата на офицера и опря ръце върху нея.

— Отговорете ми сега вие на един въпрос. — Очите му бяха зачервени. — Откога французите се занимават с търсенето на коптски монаси? На какво се дължи този внезапен интерес към нашите дела, когато войските все още не могат да гарантират дори сигурността на църквите и манастирите ни?

Дюмон погледна над очилата си, които току-що бе наместили. Реакцията на монаха го свари неподготвен. Не беше обичайно за един миролюбив духовник изведенъж да започне да изльчва такъв гняв.

Без да се смути, отговори:

— Може би не знаете, че от месец насам градът е обект на поредица злополучни атентати. Не ви виня: идвате от друго място, но наш дълг е да разследваме всеки пожар, всяка смърт и всяко изчезване, които се случат тук, докато намерим виновниците... А това включва и сектора от града, управляван от Коптската църква. Разбрахте ли, братко?

Младият монах отстъпи към стола си, докато офицерът довършваше защитата си:

— Дори съществува възможността да са го отвлекли, за да искат откуп от хазната на патриарха. Напоследък в града има твърде много неконтролирами религиозни фанатизи.

Изведенъж Такла си спомни нещо:

— Тези атентати имат ли нещо общо с шпионите, за които се предполага, че са в Кайро?

— Виж ти! — изкашля се поручик Дюмон. — И откъде знаете това, братко?

— От снощи в кварталите не се говори за нищо друго. Дори се носи слух, че сте ги заловили и хвърлили в Цитаделата. Чух за това на пазара за подправки. Но кажете ми, мамелюци ли са? Или може би англичани? Любопитството на копта отново изненада поручика.

— Не мога да отговоря на този въпрос, донякъде, защото не е вярно, че сме ги затворили. Все още ги търсим. Знаем само, че са дошли в Кайро от изток, отседнали в няколко странноприемници, платили със злато за всичко, което консумирали, и след като посетили центъра, поели към Хелиополис.

— Опасни ли са?

— До определена степен всички шпиони са опасни. Въпреки че, както изглежда, тези пътуват невъоръжени.

— И какво смятате да правите, ако ги заловите?

— Да ги предадем право на генерал Бонапарт. Всички нареддания за издирване и залавяне са издадени от него и той е този, който е особено заинтересуван те да му бъдат предадени живи.

— Знаете ли дали са мюсюлмани?

Поручик Дюмон стана подозрителен.

— Вече ви дадох твърде много подробности — каза сухо той. — Ако имате улика, която да насочи правосъдието по следите на бегълците, длъжен сте да ни я предоставите.

— Не, не. Нищо подобно. Пожарът разруши всичко, освен...

— Освен?

Зениците на поручика се свиха.

— Освен една почти изгоряла Библия, пръстена на отец Чирило и синя кърпа, в която бяха увити тези два предмета.

— Синя кърпа, казвате?

Очите на Дюмон се отвориха широко.

— Да... Нима тази подробност представлява интерес за вас?

— Единственото, което знаем засега за издирваните, е, че носят сини тюрбани — призна Дюмон.

— И това ви се вижда необикновено съвпадение, не е ли така?

Поручикът мълчаливо огледа младежа и достопочтения му придружител, без да знае какво да отговори.

15. ГИЗА

Ледени тръпки побиха корсиканеца, докато отново преживяваше случката с тайнственото питие. Лош късмет. Почти бе успял да я забрави напълно.

В паметта му изведнъж се завърна споменът за болезненото усещане, че стомахът му е хванат във водовъртеж. Погледът му се замъгли, съзнанието му се парализира и една ужасна сила, могъща и неумолима, го завладя само за секунди. Окаяната къщурка в Назарет, в която от часове преговаряше с бедуините, се превърна в неописуем калейдоскоп от цветове и форми.

След като разбърка стомаха му безмилостно, напитката започна да действа. Бонапарт, изтощен от положените усилия да се задържи на крака, отстъпи, без да може да изрече и дума. Ако беше отровен — помисли в последния си миг на самоконтрол, — отровата нямаше да закъсне да го довърши. А ако не станеше, това би означавало, че имамът е честен мъж, на когото момееше да се има доверие... Но какво искаше да каже бедуинът, когато го увери, че ще претегли душата си на „везната на Маат“?

Силен спазъм го накара да изгуби съзнание. Умът му, вече катапултиран в чудната и многоцветна мрежа, която го заобикаляше, сякаш летеше стремително към най-съкровените му спомени.

Странно: ефектът, предизвикан от погълнатата субстанция, донякъде приличаше на това, което в момента му се случваше в Голямата пирамида. Все още изтегнат в цял ръст в гранитния саркофаг, издълбан по негова мярка, Наполеон се усмихна на иронията на съдбата. Съзнанието му сякаш се беше превърнало в една от онези пъстри руски матрьошки — еднакви на вид, но с различна големина, — които се побираха една в друга с такава точност.

Подобно на тези кукли, в спомена му се спотайваше друг и на свой ред своеенравно го отвеждаше към следващ, много по-

отдавнашен спомен. В този случай посоката, определена от необузданото му съзнание, водеше към необикновен епизод, в който той самият се бе оказал главен участник преди години и който се бе изтрил почти напълно от паметта му.

— Чудна е тази магия — прошепна той, донякъде, за да разбере дали все още е жив. — Така сигурно човек изпразва душата си на това място...

Пирамидата и отварата сигурно бяха своеобразни „механизми за отключване на спомените“, заключи корсиканецът.

Във всеки случай, в състоянието на полуспънание, в което се намираше, Бонапарт отново можеше да види как къщурката в Назарет, превърната за миг в дъга, стана тъмна и враждебна, също като сърцето на Хоризонта на Хуфу. В това състояние вече не можеше да направи нищо, за да попречи на напитката на бедуина да го пренесе в Париж преди три години.

Бяха минали точно три години. Нито ден повече.

Първо видя огнена експлозия, както след оръдейна стрелба, а след като сиянието избледня, съзря тъмния вход на една парижска улица, чийто адрес корсиканецът знаеше добре: Рю дьо л'Естрапад номер 13. Беше 12 август 1795 г. Дали този „призрак“ се връщаше по чиста случайност? Беше ли това единствено прищявка на съзнанието му?

Париж, трета декада, пети термидор.

Година III

Бонапарт — артилерист и бригаден генерал в очакване на съдбата, бе решил да надхитри бъдещето, както често беше виждал да прави семейството му в родния Аячо. Какво можеше да загуби? Единственото, за което трябваше да внимава, бе да запази решението си в пълна тайна. Имаше си причина.

От известно време колегите му, негови другари от академията, го наблюдаваха подозрително. Беше беден, смятаха го за привърженик на Робеспиер и използваха това като претекст да подхвърлят полугласни обиди по негов адрес при всеки удобен случай. Но най-много мразеха неговия талант, почтеност и успехите му като студент. При това

положение последното нещо, което можеше да си позволи, беше да даде нови козове на своите „неприятели“.

Онези няколко месеца от пролетта до лятото на 1795-а бяха най-тежките в кариерата му. Беше зает от тъмно до тъмно с изготвянето на карти и с подготовката на невъзможни кампании срещу Италия и Турция, а през деня се опитваше да прикрие зад ведрото си изражение разклатеното си здраве и главоболията си. Какво бъдеще можеше да очаква един двайсет и пет годишен генерал, безработен като толкова други и изолиран от остатялата и класово предубедена военна върхушка?

Съмненията го разяждаха.

В онази топла августовска утрин, решен да разгадае бъдещето си, той напусна мизерната си стаичка в „Хотела на патриотите“ на улица „Сен Рош“, по-усмихнат от обикновено. Изглеждаше като човек, който има да свърши нещо важно, и с бързи стъпки се отправи към високата част на Париж.

Като достигна целта си, корсиканецът зарови припряно из джобовете на тъмносинята си куртка. Няколко потупвания бяха достатъчни, за да намери смачканата брошура, която толкова силно бе привлякла вниманието му предишния следобед.

Развълнуван, я прочете за пореден път.

БОНАВЕНТИОР Гийон ПРОФЕСОР ПО НЕБЕСНА МАТЕМАТИКА

Предлага безпогрешни консултации за всичко, което може да представлява интерес, за възможното щастливо или нещастно бъдеще на гражданите и гражданите на Париж. Отделя особено внимание на бъдещите победи на родината. Разкрива на девойките съблазнителя, който ги дебне, и съпруга, който ще ги ощастливи. Показва на родителите кариерата, където децата им ще намерят богатство и слава. В замяна на тези патриотични пророчества приема само доброволни пожертвования, и то единствено в случай, че докаже своята Наука за Бъдещето чрез много точното разкриване на Миналото.

Консултации от изгрев до залез-слънце.

Точно от това имаше нужда: способен и евтин астролог, който да му подскаже кой път да поеме.

Наполеон, който сякаш си даваше последен шанс, преди да пристъпи напред, отново прочете брошурата, за да провери адреса. Зацапаното мастило върху хартията, мокра от пот като ризата му, не оставяше място за съмнение: това беше къщата, точно на билото на хълма Сент Женевиев, зад парижкия Пантеон.

Входът на номер 13 се намираше зад мръсна и надупчена дъбова врата, която корсиканецът отвори без особено затруднение. Това, за което бе дошъл, се намираше в дъното на коридора, откъдето започваше много висока стълба, която преминаваше в друга, по-тясна, с ръждясали и скърцащи железни стъпала, водещи към гъльбарника. Там горе, на шестия етаж, който не фигурираше на пощенските кутии, можеше да се види името на професор Гийон, написано върху мръсна медна плочка.

— Влезте, влезте — изръмжа един глас иззад вратата. Човекът явно го беше чул да се качва. — Днес не вземам пари на тези, които само искат да погледнат...

Въпросният „професор по небесна математика“ се бе скрил зад маса, отрупана с книги и набръчкани небесни карти. Съзвездия, сложни изчисления, списъци с градуси и повече от половин дузина доторели свещи бяха пръснати по поне стогодишното дървено писалище. Гийон се оправяше с този хаос с маниера на военен. Астрологът — с кръгло лице, набраздено от множество бръчки, плешив и с петна по кожата, вдигна очи и измери с поглед новия си клиент.

— Влезте, офицер. Не се страхувайте. — Усмивката му разкри ред покълтели зъби. — Настанете се където можете, ей сега ще ви обърна внимание.

Наполеон се подчини веднага.

— Знам какво си мислите — продължи мъжът бързо. — „Горкият луд! Загубил си е разсъдъка, затворен в тази мансарда, гореща като фурна“.

Корсиканецът не продумваше.

— Да, да... Металните плохи, с които е покрит покривът, са много полезни, за да топлят този килер през зимата, но през лятото се превръщат в жесток враг.

— Извинете, мосю, но вие ли сте професор Гийон?

Въпросът прекъсна оплакванията на стареца, който се изправи гордо на стола си.

— Че кой друг, младежо? Макар сега да ви е трудно да ми повярвате и ме виждате беден като църковна мишка, имаше време, и то неотдавна, когато бях богат и уважаван. Вие сигурно сте от онези, които все още не знаят, че изпаднах в немилост, след като предсказах на Луи XVI, че ще завърши дните си като крал без глава...

— Аз не...

— И както виждате — редеше старецът заучената си реч като латерна, — Негово величество ме осъди заради това, което му известих. Лошото е, че тези, които го обезглавиха, след това ме изритаха като краставо куче, задето не им бях предсказал успеха на цареубийството.

— Такава е политиката...

Бонавентюр Гийон престана да разбърква нервно хартиите по масата и погледна клиента си със строго изражение.

— Политик ли сте? — попита прегракнало. — Как казахте, че ви е името?

— Все още не съм ви го казал.

— Мосю...?

— Бонапарт — отговори корсиканецът. — Наполеон Бонапарт. И не съм политик. Генерал съм.

Астрологът отклони поглед настрани като че ли обмисляше нещо. Всъщност се упрекваше за глупостта си, че не бе обърнал внимание на безупречната униформа на клиента.

— Бона-парт — произнесе сричките бавно, с вглъбено изражение. — Напо-леон Бона-парт... Не трябва да се беспокоите за бъдещето си, млади ми генерале! Вашето е сигурно, и то много сигурно. Почти толкова, колкото съдбата на Луи XVI. Между другото, знаете ли, че шестнайсетата аркана на картите таро е именно „Кулата, поразена от гръм“? Не ви ли се струва иронично?

С широка, почти лукава усмивка, Гийон не изчака отговора. Под смаяния поглед на военния астрологът побърза с професионален жест да разгадае бъдещето на клиента си по името му, което написа с миниатюрно парче тебешир върху една дъска.

— Виждате ли? Името ви може да бъде преобразувано в една почти съвършена латинска фраза. — Гийон видимо се оживи. — Napoleo bona parte fruitur — „Наполеон се облагодетелства от поголямата част“, „лъвския пай“. Зодиакалният ви знак да не е случайно Лъв?

Корсиканецът, развеселен, поглади брадичката си.

— Точно така. Рожденият ми ден е след три дни.

— Чудесно! Кога сте роден? В коя година? И спестете ми революционните ви измишльотини, дайте ми датата по григорианския календар, моля. — Гийон го дари с още една щедра усмивка.

— През 1769 година в Аячо, Корейка.

— Италианец.

— Островът става френски от същата тази година — поясни Бонапарт.

— А, да! Нападнахме го, нали така?

Корсиканецът не отговори. За пореден път Гийон дори не го изчака. Астрологът беше забил поглед в свитък документи, изпъстрени с логаритмични таблици и ръкописни бележки, и бе потънал в размишления, благодарение на което устата му остана затворена в продължение на няколко минути. Движеше се от единния край на масата до другия, сякаш бе обхванат от натрапчива мания, която се стараеше да прикрие. Задъхваше се. Често бършеше челото си с кърпа с неустановим цвят и от време на време изсумтяваше.

— Ама че работа — възклика накрая, с показалец, опрян върху книга с ефемериди. — Какво намираме тук? Точно седем дни преди да се родите, една комета е прекосила цяла Европа — от Париж до Кадис — и се е изгубила над Тенерифе.

След което добави с тайнствен тон:

— Това вече е интересно... Кометата, която е била голяма и много ярка, се е появила в съзвездието Овен. Това несъмнено е добър знак.

— Знак? Знак за какво?

— Умолявам ви да не губите търпение — промърмори „професорът“. — Астрологията е сложна наука, ползваща изчисления, а те изискват време. Въпреки това, още сега мога да видя, че ако сте роден на 15 август, което според таванския календар отговаря на двайсет и третия градус на Лъва, имате необикновен шанс да се

издигнете и забогатеете. „Царската звезда“ показва, че сте авантюрист и амбициозен. Ще натрупате голямо богатство...

— Не ме ласкайте напразно, нямам нужда от това. Очаквах науката ви да е по-конкретна, професор Гийон.

— Не е напразно, генерале! Небесните тела и малкото ви име показват, че притежавате лъвска сила.

С транспортир и линия, без да изпуска от поглед таблиците с ефемеридите за 1769 година, Бонавентюр Гийон уверено начерта рождената карта на Наполеон. Около съвършен триъгълник други, по-малки фигури образуваха плетеница от прави линии и ъгли, които накараха „професора“ неведнъж да повдигне невярващо вежди.

— Сигурен ли сте, че сте роден по пладне? — попита, без да вдигне поглед от писалището си. — И че е било 15 август?

Корсиканецът отговори на двета въпроса утвърдително и с известна неохота. Започваше да се съмнява, че от тези безсмислици ще излезе нещо, което да хвърли светлина върху бъдещето му.

— Вие сте Лъв с асцendent Скорпион. Луната ви е в Козирог, в опозиция на Сатурн, а Марс ви е много добре разположен в Дева. От вас ще излезе отличен полеви военен, мосю Бонапарт!

— Аха. Какво друго?

— Ами... — поколеба се старецът. — Не го приемайте като ласкателство, генерале, но съвпадението на Нептун с Марс, което се вижда на картата, ви превръща в гениален мъж. Само трябва да се пазите от собствената си склонност към фатализъм. Опозицията Луна-Сатурн показва, че това е слабото място в характера ви.

— Продължавайте.

Удивен, Наполеон наблюдаваше рождената си карта с известно недоверие. Ако това, което казваше професорът, беше вярно, този лист хартия бе своеобразен математически портрет на душата му. Вярна картина на миналото, настоящето и несигурното му бъдеще.

Докато изчисленията следваха едно подир друго и слизаният Гийон полугласно съобщаваше резултатите, ентузиазмът в гласа му започна да гасне. Пред него действително стоеше хороскопът на една свръхактивна личност, интересуваща се от окултни науки дотолкова, че да му донесат власт, което — както обясни Гийон през зъби — личеше от разположението на Юпитер редом до асцендента. Картата говореше и за човек със силно изразен слънчев характер. С други думи,

Сълнцето, разположено в обедния час при раждането му, засилваше у корсиканеца силата и магнетизма на Цар на животинското царство, макар и да го характеризираше като неособено умел в изкуството на диалога. Но все пак имаше нещо странно: въпреки че това, което „казваха“ небесните тела, по никакъв начин да не предсказваше нищо лошо на Наполеон, въодушевлението на „професора“ малко по малко помръкваше.

— Виждате нещо, което не ви харесва ли, професор Гийон.

— Не, не. — Професорът се изкашля. — Работата е там, че не съм виждал толкова благоприятна звездна карта от...

Старецът не довърши изречението. Приказливият допреди малко астролог преглътна, доколкото можа, коментара си и обърна лице на другата страна. Наполеон се досети, че нещо не е наред.

Без да обели дума, Гийон се отправи към етажерката в източната част на мансардата, отрупана със стъклени колби, газени лампи, хавани и стъкленици, пълни с изсушени растения. Като че ли внезапно му се наложи да потърси там нещо важно.

— Откога, мосю?

Въпросът на корсиканеца го накара да се закове намясто.

— От времето, когато бях игумен в Ла Трап, генерале...

— Били сте духовник? — Наполеон беше изненадан. — Вие?

— Така е — потвърди Гийон. — Но нямам навика да обсъждам тези неща с клиентите си.

— Според това, което току-що ми казахте, аз не съм обикновен клиент. Можете да ми се доверите. Религиозното ви минало не ме интересува; ако ви издам, цялата академия ще узнае, че съм отишъл да се посъветвам с шарлатанин, и вярвайте ми, това въобще не би се отразило добре на кариерата ми.

„Професорът“, макар все още недоверчив като че ли прие довода.

— Добре, генерале. Ще ви обясня, макар да се съмнявам, че причините за това ви интересуват.

— Ще рискувам. Малко са нещата, които не ме интересуват.

— Ваша воля — усмихна се старецът. — Изучих астрологията с помощта на библиотекарите от абатството в Лани, които ме посветиха също в тайните на таро и кабала. Бях отаден на тези окултни науки в продължение на толкова много години, че по времето на Луи XV бях

помолен от монсеньор Роан да се преместя в двора, където да служа като учител по небесна математика на краля.

— Красив евфемизъм.

— Не е по-лош от този на новото ни правителство, което се нарича Комитет за обществено здраве.

Наполеон оцени хапливата забележка на някогашния монах.

— Продължете, моля.

— Именно в двора видях астрална карта, която беше идентична на вашата. Изготових я за някой си граф Сен Жермен, който по онова време се хвалеше, че е на повече от двеста години, и половината от придворните бяха очаровани от него.

— На двеста години? Без съмнение е бил шут.

— И аз така помислих, генерале. Въпреки това, херцог Шоазьой — доверен човек на Негово величество, нареди на шпионите си да открият повече подробности за този привлекателен мъж, който омайваше аристократите на вечеринките през есента на 1765-а. Така и не намериха акта му за раждане, нито данни за предците му, нито пък узнаха откъде се сдобиваше с необходимите средства, за да бъде днес в Париж, утре — в Амстердам, а следващата седмица — в Лондон. Все едно беше паднал от небето!

— Да не е бил шпионин, мосю?

— В такъв случай щеше да е много недискретен шпионин, генерале — възрази Гийон. — Обличаше се пищно, никога не ядеше на обществено място и винаги отказваше да организира празненства у дома си. Това, което накара херцог Шоазьой да стане подозрителен — той си бе недоверчив по природа чак до смъртта си преди десет години, — беше, че Сен Жермен успя да спечели доверието на краля посредством умения, които бихме могли да наречем... загадъчни.

— Загадъчни? — повтори Бонапарт. — Искате да кажете — магия?

— Преценете сам: веднъж Луи XV му показва едър диамант, чиято вътрешност бе загрозена с петно. „В състояние ли сте да го отстраните и да mi помогнете да спечеля четири хиляди франка?“ — предизвика го кралят. Сен Жермен отнесе диаманта у дома си и месец по-късно го върна на Негово величество в безупречен вид. Диамантът беше претеглен и оценен и се оказа, че е изгубил едва няколко милиграма от теглото си. Алхимия, без съмнение.

— И казвате, че никой никога не е влизал в дома му...

— Стана така, че предвид невъзможността да се доберат до каквото и да било сведения за този дошъл от нищото граф, министър Шоазьой ме помоли да спечеля доверието му. „Няма да се усъмни в човек на Църквата — предположи херцогът. — Отделете толкова време, колкото е нужно“. Така и направих.

— И какво открихте?

— Че граф Сен Жермен е изключително интересна личност. Когато го питах за датата и мястото му на раждане, за да изгответя звездната му карта, винаги отговаряше по един и същи начин: „Роден съм близо до Ница, откъдето се вижда Средиземно море, но трябва да ми кажете датата на кое от всичките ми раждания ви е необходима за вашия хороскоп“. Реших, че става дума за някаква игра, за някой от неговите ребуси, с който целеше да изпита находчивостта ми, но след това открих, че не е така. Сен Жермен наистина вярваше, че през последните два века неколкократно е уминал и се е прераждал. „Връщам се на всеки осемдесет и пет години. Вие изберете датата“, настояваше графът.

— Още лъжи.

Бонавентюр Гийон поклати глава в знак на отрицание. Не изглеждаше толкова убеден, колкото корсиканеца.

— Вижте, генерале, графът ми даде годината 1509-а като дата на „първото си раждане“. Изготових първия му хороскоп с координатите на Ница и на него видях, че основните линии, стига да бяха верни, бяха практически идентични с вашите. Рождената му карта съдържаше същите триъгълници като вашите: единият с Уран и другият с Плутон. Знак за амбициозност и гениалност. Той триумфира. Имаше жени, пътувания и успех. Вие, приятелю, ще имате всичко това... ако не и повече.

— Също така тайната на смъртта и прераждането, като почитаемия граф Сен Жермен?

Саркастичната забележка на Наполеон беше незабавно прекъсната от професора:

— Дори и това ще потърсите в един момент. Уверявам ви.

— Как можете да сте толкова сигурен? Такива са само мошениците и лудите...

Бонавентюр Гийон разбра, че клиентът му не е много добре осведомен по небесните въпроси.

— Става дума за стар астрологичен закон, мосю. На всеки трийсет години Сатурн се завръща на същото място, на което се е намирал в момента на раждането ви. Във вашия случай, когато навършите трийсет, ще се върне в Деветия дом, който определя философията на живота. Великите въпроси за съдбата и смъртта.

— И какво означава това?

— Че когато достигнете тази възраст, ще разберете накъде да насочите живота си. Исус Христос е бил кръстен, като е навършил трийсет, точно когато е поел ролята си на месия и е тръгнал по пътя, който всички познаваме. На същата възраст Игнаций де Лойола^[1] е бил ранен в битка и е поел по духовния си път в пещера близо до Монсерат. На Буга му се е случило същото...

— Вижда се, че расото ви е белязало, професоре — усмихна се корсиканецът на смешливо. — Колкото до моя случай, къде, уважаеми мосю, ще търся смисъла на живота и на смъртта?

— Първо много далече оттук. После Бог ще каже.

— И ако случайно не ви платя за тази шарада?

— Ще го направите, когато се върнете, генерале — отговори Гийон невъзмутимо. — Дарен съм с търпение и знам, че отново ще потърсите услугите ми. По някакъв начин ще осъзнаете, че сте ми дължник. И че действително, когато навършите трийсет години, всичко за вас ще се промени.

— Добре — промърмори неохотно корсиканецът. — И къде мога да открия повече подробности за този Сен Жермен?

Гийон му отправи същата лукава усмивка като по-рано.

— За това не ви трябва моята помощ. Цял Париж е чувал за него.

[1] Испански военен и религиозен деец (1491–1556 г.), основател на Йезуитския орден и канонизиран през 1622 г. от Католическата църква. — Б.пр. ↑

16.

Цял Париж?

Наполеон, който не разполагаше с по-добро занимание, с което да убие свободното си време, реши да провери дали е така.

В седмиците, последвали посещението му при професор Гийон, корсиканецът успя с цената на усилия и пари да завърже определени приятелства в Комитета за обществено здраве. Търсеше контакти, които да му осигурят военно назначение възможно най-скоро. Нямаше търпение да влезе в сражение. И въпреки че Европа можеше да се вдигне на оръжие всеки момент, изглежда, Републиката бе решила да си затваря очите и да не се намесва в какъвто и да е военен сблъсък. Франция и Прусия току-що бяха подписали мирен договор в Базел, а Испания получи обратно териториите си, изгубени в предишни конфликти. При това положение не се задаваше възможност човек като него да се прослави.

Бонапарт, отвратен от нехайството на бюрократите, реши да насочи действията си в друга посока. Сбирките в нашумели кафенета като „Ше Лоран“ или „Прокоя“ облекчаваха чувството му за провал. Тези събирания разтушаваха мислите му от по-сериозните тревоги и го държаха в течение на клюките в столицата. Всъщност за корсиканеца не представляваше никаква трудност да насочва дългите следобедни разговори към темата, която най-много го вълнуваше. Тъй като единствената му цел бе да разбере какво се шушнеше в определени кръгове за странния граф Сен Жермен, направи така, че в продължение на няколко дни не се говореше за нищо друго.

— Изчезна малко преди революцията. Изпари се!

Дулсе дъо Понтекулан, член на Комитета за обществено здраве, с когото се беше сближил най-много, развърза езика си на втория калвадос. Заедно с други видни колеги от академията Наполеон го покани в една от залите на „Прокоп“, която бе резервиран. Брендито щеше да му струва малко състояние, но се надяваше да намери отговор на някои въпроси, които не му даваха мира...

— Ама че тип! — продължи ентузиазирано Дъо Понтекулан. — Беше любима тема за разговор по онова време. Революционерите го търсеха навсякъде, за да го гилотинират. Представете си, гражданино Бонапарт: във Версай бяха конфискувани няколко писма до кралицата, в които графът я предупреждаваше, че съществува заговор за завземане на Бастилията и събаряне на монархията.

— Предполагам, че не са го открили.

Наполеон, прикривайки интереса си, отново напълни догоре чашата на приятеля си Дулсе. Останалите гости го последваха и вдигнаха наздравица за пореден път.

— И помен нямаше от него! Все едно бе потънал в земята! — Комисарят пресуши чашата на един дъх. — А повярвайте ми, мъж като него не можеше да остане незабелязан никъде.

— Такъв мъж? Обяснете, моля.

— Ами... — поколеба се Дулсе. — Въпросната личност говореше всякакви езици, познаваше всички държави, рисуваше, пишеше и беше виртуоз на клавесина. Спечели благоволението на влиятелните дами в двора, като им подаряваше стъкленици с вода, която уж щяла да им помогне да се опазят от бръчките. И ги поразяваше с поетичната си ерудиция: рецитираше както Данте, така и Молиер. Но най-стрannото е, че въпреки очевидния му успех, никога не се чу да е имал връзка с някоя от тях. Съвсем нищо!

— Може би жените не са му харесвали...

Жулиен Реньо, млад капитан от Шампан и другар на корсиканеца, подхвърли забележката си като да бе присъда за гилотината.

— Не. Не беше това — отрече Дулсе с недвусмислено пиянски жест. — Въпросният тип трябва да е бил или монах, или да е страдал от сериозна венерическа болест, защото никога не се чу да е имал връзка нито с мъж, нито с жена. Освен това често изчезваше от Париж. Казваше, че трябвало да се „обнови“ в родното си градче... макар че така и не каза къде се намира то.

— И обясни ли как го постига?

— Бонапарт! — Комисарят избухна в звучен смях, който привлече вниманието на всички присъстващи. — Да не възнамерявате и вие да овладеете тайната на вечната младост?

— Все пак обясни ли или не? — настоя Реньо. Настойчивостта на офицерите промени изражението на събеседника им.

— Въпросите, които ви вълнуват, са несъмнено странни, гражданино Бонапарт. А вие, капитане? Няма ли нищо по-добро, на което да посветите вниманието си? Наистина не знам много повече от останалите тук...

— Но сте познавали хора, които са били близки със Сен Жермен — настоя корсиканецът.

— Да. И повечето са покойници.

— Много сте лековерен, мосю Дьо Понтекулан — изсумтя капитан Реньо. — И ме боли да призная, че сте прав: тук само мога да си загубя времето...

— Аз съжалявам още повече — отговори Дул се кисело. — Де да можех да се сдобия с безсмъртие, без да се отказвам от плътските удоволствия, капитане..., Ето защо триумфът принадлежи на онези, които имат истински извисен дух.

Това нарани честта на разпаления Реньо. И преди Наполеон да направи дори и жест да усмири засегнатия офицер, последният напусна помещението, като затръшва шумно вратата след себе си. Последната му дума беше: „Глупак!“, и така не стана ясно дали бе обвинение към самия него, или беше насочена към комисаря. Корсиканецът, хипнотизиран от оскъдните разкрития, вече задаваше нов въпрос:

— Може да ви прозвучи нахално, мосю Дьо Понтекулан, но кажете ми: граф Сен Жермен обясни ли как успява да се обнови, ако въобще е казвал истината по този въпрос? Ако вашите доверители са мъртви — настоя, — не би трябвало да се страхувате повече за тях или за това, че изменяте на честната си дума.

Дулсе напълни чашата си с трепереща ръка и я пресуши жадно, преди да отговори. Около тях се бе събрала оживена група от военни, които обменяха всевъзможни коментари.

— Наистина не съм много сигурен, генерале — каза, опитвайки се да прикрие факта, че се притеснява да говори по този въпрос пред много хора. — Трябва да имате предвид, че слуховете, които се ширят за въпросния граф, са объркващи и противоречиви. Някои вярват, че бил португалски евреин, а други — че бил законен син на

трансильванския княз Ференц Ракоци, тъй като в някои случаи използвал тази титла.

— Наистина ли?

— Разбира се. Това доверил на принц Кар дьо Есе, като му казал, че бил възпитан от последния херцог Медичи.

— Глупости!

— Тъй, тъй... Обаче в Трансильвания има слухове за благородници, които постигнали безсмъртие, като пиели човешка кръв или се къпели в нея. Въпреки че от това, което знам, Сен Жермен открил метод, по-съвършен от този на румънските князе.

— Какъв, комисарю? — настоя Бонапарт.

— Добре, генерале: чух, че по време на продължителните си престои в обичаната ни Република влизал за три дни в една пирамида, от която излизал, изцяло подмладен.

— Но във Франция няма пирамиди!

— Тук грешите, гражданино Бонапарт — прекъсна го Дъо Понтекулан с предизвикателен тон. — Грешите напълно. Елате утре в канцеларията ми и ще ви покажа къде в родината ни могат да бъдат намерени пирамиди.

— Пихте много, мосю.

— Питахте много, генерале.

17.

В понеделник сутрин от Павилиона на цветята се откриваше великолепна гледка към градините на Тюйлери. През голите кръгли прозорци на мансардата на някогашния кралски дворец се виждаше сложният лабиринт от фонтани и статуи, проектиран по вкуса на обезглавения крал Луи. Сградата бе величествена. Въпреки че от доста време не беше кралска резиденция, от нея лъхаха тържественост и разкош, които нямаха нищо общо с народния дух на революцията.

По коридорите на шестия етаж, водещи към помещенията на картографската служба, където работеше Дьо Понтекулан, не се забелязваше никакво движение. Какъв беше смисълът да се работи? Директорията нямаше да използва никоя от техните карти в каквато и да било военна кампания.

Преди да влезе в канцеларията с най-пищно украсената врата, Наполеон се огледа още веднъж, наслаждавайки се на пейзажа. Мястото бе опияняващо, самото въплъщение на могъществото на земята. Оттук — помисли си в миг на мечтателност — един добър стратег можеше да завладее цивилизования свят. Стратег... като него.

Неспирното потропване на подметките на един чиновник го изтръгна от размишленията му.

— Гражданино Бонапарт, комисар Дьо Понтекулан ви очаква в кабинета си.

Наполеон прехапа език, за да не нагруби разсилния. Той не беше обикновен гражданин. Беше генерал. Въпреки това, реши да го последва, без да отговори.

Дьо Понтекулан, нагизден с обилно напудрена перука, завързана с черна панделка на тила, все още показваше признания на махмурлук. Въпреки че, за разлика от предната вечер, вече нямаше вид на шут и гуляйджия, червендалестото му лице издаваше, че често прекалява.

— Бонапарт! — възклика той от дъното на канцеларията, претрупана с окачени по стените големи карти на Франция. — Поточен сте от повечето войници от храбрата ни войска.

— Нямам нищо по-интересно, което да правя днес, мосю.

— Чудесно! — изръкопляска той, развеселен. — В такъв случай ще ви забавлявам аз.

Истината е, че блюдолизецът с копринени къдрици и фин сюртук никак не се нравеше на Наполеон. Имаше полза от него, за да му помогне да постигне целите си, и го търпеше заради добрите препоръки, които можеше да даде за него на министър Обри или на Бара, когото бяха започнали да наричат „краля на републиката“. Но Бара отдавна не криеше симпатиите си към Наполеон. При това положение Бонапарт усещаше, че за бъдещето му решаващи ще са дворцовите интриги, а не геройството във война, на която никога няма да го изпратят...

— Щяхте да ми покажете къде са френските пирамиди, комисарю. Спомняте си, нали?

— Разбира се! — усмихна се отново подлизуркото. — Този въпрос е малко познат тук, но привлече вниманието ми, след като ме назначиха в топографския отдел на Павилиона на цветята. Вчера вие ми го напомнихте, като заговорихте за беглеца Сен Жермен.

— Без съмнение благоприятно съвпадение.

— Така е. Между другото, познавате ли Отюн?

Дьо Понтекулан отвори чекмедженце под работната си маса и извади показалка, с която описа кръг около малка точка над Лион върху най-близката карта.

— Не, мосю.

— Там е първата пирамида... Истината е, че от нея е останала само купчина безформени камъни, които все още могат да бъдат посетени, ако поемете по пътя за Везле или Дижон и след това се спуснете успоредно на река Ару.

Дьо Понтекулан му говореше така, сякаш Наполеон щеше незабавно да поведе експедиция към този район.

— Смятаме, че е била издигната по римско време и че вероятно е послужила за гробница на някой заможен патриций, но не успяхме да установим нищо друго. Под ръководството на отговорниците за пътищата и пристанищата направихме някои разкопки, но без успех. Не намериха и една проклета сребърна монета. Нищо.

— И къде казвате, че се намира, мосю?

— Намира се на около километър и половина от планина, наречена Бриску. Не е трудно да се види, защото първоначално дължината на основата ѝ трябва да е била шестнайсет метра, а височината — около двайсет и седем.

— Наистина никак не е била малка. Колкото десететажна къща в центъра на Париж.

— Че кой казва, че е била малка, гражданино Бонапарт? Корсиканецът умело върна разговора в първоначалната му посока.

— И кажете ми, комисарю, намерихте ли някаква следа, която да свързва тази пирамида с граф Сен Жермен?

— Не, за съжаление. Изследвахме дори естествения кладенец, разположен точно под пирамидата, за да намерим доказателства за особени ритуали или — кой знае — дори за съкровище, скрито от графа. Но както ви казах, не открихме нищо. Нищичко.

— Предполагам, продължили сте търсенето на други места?

— В село Комел, в Ори ля Вил, открихме още една пирамида. Дори на мен ми се стори невероятно да намерим две древни пирамиди насред Франция. За щастие за тази успяхме да разберем много повече. Била е издигната през XIII век като погребална камера на местно благородническо семейство, но когато нашите хора я посетиха, също не намериха следи от скорошна употреба...

— Ама че лош късмет — цъкна с език Бонапарт, сякаш съчувствуваше на нищожеството Дьо Понтекулан.

— Знаете ли, гражданино Бонапарт? Около този период, между 1100-ата и 1200 година от християнския календар, в Европа са били построени най-много пирамиди. Сякаш се появила някаква мода да се издигат подобни конструкции, наред е готическите катедрали.

— Мода, казвате?

— Не знам как иначе да го нарека. Всъщност това е единствената дума, която успокоява любопитството ми. Да си мисля, че пирамидите са били издигани за естетическа наслада и нищо друго.

Бонапарт направи недоволна гримаса, преди да отговори:

— Но, комисарю, вие знаете по-добре от всеки, че Средновековието не е било епоха на хедонисти. Всичко се е правело с практическа цел. Целта на катедралите е била да се отдаве почит на Дева Мария. Каква е била целта на пирамидите?

Дъо Понтекулан поклати глава, без да може да възпре поредния въпрос на генерала.

— Държите ме на тръни, комисарю. Какво друго открихте при разследването си?

— Още една пирамида. Може би най-изненадващата от всички.

— Наистина ли?

— Намерихме я в планината край Ница. По-точно, над самия град.

Като чу Ница, корсиканецът наостри уши. Може би идеята да изгуби цялата си сутрин в Тюйлери не се бе оказала чак толкова лоша.

— И защо ви заинтригува повече от останалите?

— Несъмнено заради привилегированото си местоположение. Пирамидата не е много голяма, първоначално височината ѝ едва ли е надвишавала девет метра, но все още се извисява над залива на града и има завиден изглед към Средиземно море. Ако не беше това, което безспорно е — пирамида, — би могла да послужи много добре за основа на фар за нашите кораби.

— Продължавайте.

— Пътят до нея минава през Фаликон — нищо и никакво селце, разположено високо в планината Шов. Беше така изолирана, че когато я намерихме, се наложи да разчистим множество храсталаци, за да стане пирамидата отново видима.

— Вие лично ли отидохте да я видите? — удиви се Бонапарт. Трудно беше да си представи шишкото да се катери по нещо друго, освен по стълбите на кафене „Прокоп“ или тези на някой луксозен бардак.

— Ами да — усмихна се той гордо, — съгласих се да придружа експедицията, когато ми разказаха за безупречната ѝ направа и за факта, че никой не беше успял да определи дали е гръцка, римска или египетска.

— Египетска! Преувеличавате...

— Не, не. Появрайте ми. Въпреки че никой в селото не знаеше за съществуването ѝ, открихме кадастralен документ от XII век, който посочваше за неин собственик някой си Ахмед, египетски търговец на платове, ценен в околността, защото внасял памук. Освен това има една изключително любопитна подробност, свързана с името на мястото: Фаликон произлиза от френската дума *faucon* — сокол, а тази

птица заема фундаментално място в египетската иконография. Хор, нека ви напомня, е бил бог с глава на сокол.

— Това обяснява всичко, не смятате ли, мосю Дъо Понтекулан?

— Какво искате да кажете?

Наполеон се усмихна загадъчно.

— Много просто: че въпросният Ахмед, който е страдал от носталгия по пирамидите от страната си, е решил да си построи във Франция подобна на тях пирамида, където да бъде погребан. И потърсил възможно най-подходящото място, за да го направи.

— Или може би я е наследил.

— Да я наследи?

— Фаликон е селище, което много преди това е било насеявано от римляните. Има дори останки от подземен акведукт от тази епоха — обяви чиновникът.

— Но римляните не са строели пирамиди, мосю.

— Това не е вярно. В Рим — би трябвало да ви е известно — все още може да се види пирамидата на Гай Цестий, построена по времето на Август, близо до днешната Порта на свети Павел. Освен това, какво знаете вие за пирамидите, генерале?

— Не много — призна сухо Бонапарт, — но все нещо знам. Току-що прочетох една интересна творба, *Sethos ou vie tiree des monuments et anecdotes de l'ancienne Egypte*^[1]. Познавате ли я?

— Както творбата, така и автора ѝ — свещеника и бележития елинист абат Терасон.

— Аз бях изненадан. Абат Терасон разказва с подробности за изпитанията, съставлявали посвещаването, на които се е подложил владетелят Сети в Голямата пирамида...

— Твърде много фантазирате, гражданино Бонапарт. Добрият абат никога не е бил в Египет.

— Но, изглежда, е знал всичко за Сети.

— И кой от нас знае достатъчно за царството на въпросния Сети, за да може да го опровергае? Никой, добри ми приятелю!

Дулсе, видимо разгорещен, съблече куртката си и я хвърли върху един от диваните в стаята. Кремавата му риза бе пропита от пот, но комисарят се опита да отклони вниманието от този факт, като продължи речта си.

— Ето защо смятам, че добрият абат си е измислил всичко — каза, сдържайки дъха си. — В Голямата пирамида никога не е имало такива ритуали на посвещаване. Дори и да са съществували, трудно ми е да повярвам, че абат Терасон би могъл да знае каквото и да е за тях. Ако такива церемонии въобще са били провеждани, те ненапразно са били недостъпни за езичниците и са били забравени много преди първите християни да пристигнат в Египет.

— Не мога да оспоря този аргумент, мосю Дьо Понтекулан — отговори Наполеон с неочеквана сговорчивост. — За днес ми е достатъчно удовлетворението, че научих много от вас. Жалко, че нищо от това, което сме прочели, и още по-малко книгата за Сети, написана от господин абата, не ни помогна да разгадаем тайната на граф Сен Жермен...

— Но как, оттегляте ли се вече?

— Налага се, мосю комисар. Други задължения ме зоват.

— Може би пирамидата във Фаликон?

Корсиканецът се засмя на хрумването.

— Това ще стане, когато посетя Ница, приятелю Дулсе. Ще ви държа в течение, ако то се случи.

[1] „Сети, или Животът, извлечен от паметниците и разказите на Древния Египет“, написана от абат Жан Терасон (1670–1750 г.). В нея се разказва за церемониите по посвещаването на младия фараон Сети, проведени в Голямата пирамида в Гиза и в храмовете в Мемфис, които имали за цел да укрепят характера и да развият добродетелите му. — Б.пр. ↑

18.

ЛУКСОР, ВТОРА ДЕКАДА, ДЕВЕТИ ТЕРМИДОР^[1]

Тънкият мустак на Жан-Батист помръдна комично от една страна на друга, както винаги, когато се канеше да каже нещо тържествено. Офицерът си бе пуснал мустаци, за да преодолее комплекса си на младок и да прибави още четири-пет лета към току-що навършените двайсет и три. Ненавиждаше да го наричат както „синко“, така и „младежо“, и наскоро, при едно от честите си избухвания, настоя колегите му да се обръщат към него само по фамилия: Простер Жолоа. Никакъв Жан-Батист.

— Каква сила притежават вековете, бароне! — възкликна най-накрая, държейки в ръце голямо парче многоцветен гипс.

— Вчера влязохме в една царска гробница, взехме този камък, издялан преди трийсет столетия, а днес се разпада в ръцете ни като пясъчник...

— Това е пясъчник, вие какво очаквахте?

Резкият отговор на Едуар дъо Вилие не го обезкуражи.

— И това не ви говори нищо за преходността на человека и неговите дела?

— И таз добра! — изръмжа баронът. — Освен да философствате, направили ли сте нещо, за да съберете повече сведения за Мохамед, водача ни от онази нощ? Имахте време от вчера да го направите.

Нежното лице на младия Простер изведнъж се изопна. Шестте години разлика, които го деляха от барон Дъо Вилие — куха титла, без богатство, което да я поддържа, както поясняваше последният при всяка възможност, — го поставяха в откровено неизгодно положение. Въпреки че и двамата имаха инженерно образование и бяха добри приятели от годините си в Политехническото училище в Париж,

Проспер винаги се озоваваше под заповедите на барона. Този път също нямаше да е изключение.

— Истината е, че до момента не съм успял да се добера до нищо, бароне. Въпросният Мохамед не е от Луксор, нито от този или другия бряг на реката. Никой не го познава и още по-малко някой е работил с него.

— А защо мислите, че ни заведе вчера до храма в Луксор и толкова любезно ни обясни чия е гробницата, която намерихме? Може би от вярност към Франция?

— Допускам, че вероятно е искал да ни използва.

— Да — въздъхна баронът. — И аз си го помислих. Но не успявам да разбера защо.

Проспер не отговори. Наведе глава и продължи да крачи на запад.

Двамата инженери бяха станали много рано. Искаха да стигнат до входа на гробницата, разположена зад Либийските хълмове, издигащи се западно от Бибан ел Мулук. Намерението им беше да започнат да разчистват развалините, преди слънцето да се е издигнало твърде високо над хоризонта и жегата да им попречи да работят на открито. Необикновените разкрития на Мохамед в храма бяха възобновили надеждите им да намерят нещо ценно на мястото за вечен покой на фараона Аменхотеп.

— Не ви ли се струва странно, че никой не познава този водач и въпреки това, той беше толкова добре запознат с ходовете ни?

— Необичайно е, бароне — съгласи се младият Проспер. — Дори си помислих, че може да е шпионин на Мурад бей.

При споменаването на издирвания мамелюкски главатар Едуар настърхна.

— Между другото, забравих да ви кажа, че снощи умря Салай.

Странната асоциация — напомнянето за турския главорез и смъртта на Салай — накара инженера да се сепне.

— Салай? Водоносачът ни? Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Какво се случи? Разважете ми. Защо никой не ми е докладвал досега?

— Не съм добре запознат с подробностите, бароне, но, изглежда, го е убил Омар Абиф със собствените си ръце и пред свидетели в

кафенето на Хаим. Колкото до това, че никой не ви е докладвал, нека ви напомня, че при завръщането си в лагера вие самият дадохте изрична заповед да ви оставят да спите до разсъмване.

— Добре, добре. Кога се е случило?

— Точно докато сме били в храма. Изглежда, че са спорели за нашата находка, когато духовете се разгорещили и Омар разпорил корема на водоносача.

— Горкият младеж...

Едуар дьо Вилие потисна въздишката си. Винаги, когато се споменеше за убийство, той реагираше по един и същи начин. Не се страхуваше от мъртвците, но го ужасяваха екзекутирани. Пояснението в експедицията на Бонапарт често шушукаха, че баронът все още не е превъзмогнал травмата от това, че се е спасил на косъм от терора на Робеспиер.

— Кажете ми, Проспер, не смятате ли, че убийството е имало нещо общо с тази гробница? Няма нужда дори да ви напомням, че Омар е крадец на антики, известен по целия източен бряг.

— Трябва да призная, че тази мисъл не ми даваше мира през цялата нощ. — Оскъдният мустак на Проспер отново помръдна над устните му. — Спомняте ли си първия път, когато влязохме в гробницата? Всичко беше преобърнато. Навсякъде имаше отломки и керамични чирепи, все едно някой ни бе изпреварил малко преди това и бе отнесъл всички ценни предмети под носа ни.

— Даже и мумията на владетеля.

— Точно така, даже мумията.

Баронът потъна в спомени. В Министерството на финансите във Версай, при баща си, бе научил, че внимателната и навременна оценка на обстоятелствата около кражба или измама може да помогне за откриването на виновника за почти всяко нарушение. В случая с гробницата на Аменхотеп наблюденията му бяха изключително прецизни. Бяха влезли през отвор, прокопан в източния склон на хълма, и след като слязоха по четири различни стълбища и съумяха да избегнат опасен ров с дълбочина близо пет метра, стигнаха до залата със саркофага. Там бяха намерили всичко с главата надолу. Наоколо се търкаляха отломки от глинени съдове, разпаднали се от влагата парчета гипс и въздухът беше смрадлив. Каменният саркофаг бе отворен със сила и разграбен.

Тогава почти не обърнаха внимание на това и отдадоха безредието на грабеж, на който гробницата вероятно е била подложена още по времето на фараоните. Но сега възникнаха съмнения. В ъгъла на камерата с каменния ковчег, която беше третата поред зала в структурата на гробницата, стоеше характерен анх. Този египетски кръст с връх, наподобяващ голямо иглено ухо, беше преправен, за да прилича на християнско разпятие. Някой го беше променил, като бе премахнал примката на върха и бе опростил очертанията му. Едуар бе обзет от съмнения: ами ако гробницата беше ограбена насекоро? Може би от християни? Ами ако Омар бе научил за нея от някой близък довереник, бе изпреварил тяхната експедиция и отнесъл малкото ценности, които все още можеше да съдържа?

— Няма начин да разберем дали кръстът е античен или скорошен, бароне. Може би християните са заимствали този символ от египтяните преди векове и впоследствие гробницата е била осквернена и забравена още преди да се родят прадедите ни — обади се Жан-Батист, опитвайки се да омаловажи находката.

— Внимавайте какво говорите, приятелю. Знаете ли, че същата тази идея е пратила Джордано Бруно на кладата? Добрият монах вярвал, че апостолите изкопирали кръстния знак от египтяните, и отстоявал това до смъртта си.

Младият инженер не отговори. Почти бяха стигнали до насипа, където започваше входът на царския мавзолей. Двамата знаеха, че ги чака цял ден усилия работа.

— Проспер, трябва да ви попитам нещо...

Тонът на барона изведнъж бе станал поверилен.

— Кажете, Едуар.

— Помните ли какво каза Мохамед за Бонапарт?

— Имате предвид онази нелепа идея, че генералът е дошъл в тази страна, за да последва стъпките на Исус в Египет?

— Именно — отвърна сухо баронът. — Нубиецът спомена за някакъв еликсир и че би се наел да ни заведе до извора му...

Дъо Вилие се поколеба за миг, после продължи:

— ...Но аз не знам нищо за интереса на нашия генерал към тези неща. А вие?

— Нито пък аз. И много се съмнявам, че Жирар^[2] също е в течение. Всеки път, когато този глупак пристигне в някой храм,

единственото, което го интересува, е да намери най-добрата сянка, под която да заспи. „Нил, Нил... Наредиха ни да изследваме Нил, а не руините“.

Дебелашката пародия на бретонския акцент на гражданина Жирар накара барона да се усмихне.

— Добре, добре, Проспер — признавам, че Жирар е идиот, но Бонапарт не е. И двамата знаем, че би направил всичко, за да спечели доверието на египтяните. В Кайро се обяви за мюсюлманин и дори продиктува прокламации, възхваляващи Мохамед. Но да си обясняваме кампанията му в Назарет като някакво евангелистко пътуване по стъпките на Исус... ми се струва прекалено.

— Добри ми приятелю, само веднъж съм говорил с Наполеон лице в лице...

— Така ли?

— ...Беше в Тулон, преди с Армадата на Ориента да вдигнем котва в посока към Малта и после към Египет. И знаете ли? Истината е, че ни най-малко не ми се стори да е добър християнин.

— Семейството му е религиозно. От най-католическата Корейка.

— Преценете сам: беше една прекрасна неделя през флореал, когато аз самият станах свидетел на това как грубо уволни капелана на пристанището, който го беше порицал за това, че не е отишъл на литургия заедно с останалите войници.

— Това не означава нищо.

— О, да, несъмнено означава. Ако Бонапарт е отишъл до Назарет с генерал Клебер, то не е, за да се помоли в дома на Дева Мария, нито, за да търси задругата на Йосиф дърводелеца.

— Накъде биете?

— Може би в края на краищата Мохамед не ни е изльгал. И Бонапарт не е казал на войниците си цялата истина за интересите си. Може би — подчerta с тайнствен тон — нашият генерал търси ключа към вечния живот, както преди векове са правили и фараоните.

Дъо Вилие инстинктивно погледна натам, накъдето гледаше и другарят му. Бяха стигнали до входа на гробницата на Аменхотеп. По лицето на барона се изписа тревога: набързо скованата дъщена врата, която бяха поставили предния ден, за да блокират достъпа до гробницата, беше разбита.

Във вътрешността нещо изскърца.

[1] Дата от републиканския календар, отговаряща на 6 август 1799 г. Година седма от революцията. — Б.а. ↑

[2] Става дума за Пиер Симон Жирар, инженер на мостове и пътища, под чието ръководство са се намирали Продспер Жолоа и Вилие дю Тераж по време на експедицията в Горен Египет през лятото на 1799 г. — Б.а. ↑

19. КАЙРО, 4 РАБИ I [1]

Малко повече от четири дни по море бяха нужни на Надия и чичо Й Али, за да стигнат до град Кайро. Най-накрая Победоносният — това означава Al Qahira на арабски — се появи една сутрин пред тях със сребърните полумесеци на безбройните си минарета.

Беше трудно човек да си представи по-величествен пейзаж: големи товарни съдове, заобиколени от армия малки фелуки и гребни лодки, напредваха без видим ред във всички посоки. Дори и най-невярващите трябаше да признаят, че Аллах, в безкрайната си мъдрост, беше благословил тази река, дарявайки я с невидим и тайнствен порядък, способен да регулира това невъобразимо движение на стоки и хора. Създателят и Господар на света се радваше да показва безкрайната си сила в такива малки неща.

„Кайро се е променил много, откакто пристигнаха французите — бяха ги предупредили на кораба. — Чужденците бързо превърнаха Майката на всички градове в различно място и Всевишният, поради някаква неясна причина, им го позволи“, бяха добавили.

Това малко интересуваше двамата Бен Рашид. Не бяха дошли в района на Делтата нито поради прищявка, нито заради вярата си, а истината беше, че французите им бяха безразлични.

Баржата им представляваше платформа от големи дънери, върху която бе забито огромно и покрито с кръпки парче брезент, служещо за платно. По време на пътуването не говориха почти с никого. Съвършената бе покрила главата си със задължителния за исляма воал и не беше особено трудно да минат за младо семейство от Юга. Разбира се, платиха добросъвестно цената на билетите, изпълниха задължителните пет молитви на ден, обърнати към Мека, и нетърпеливо изчакаха да хвърлят котва на един малък пристан близо до квартал Гиза около осем часа сутринта.

Горещината беше непоносима.

Първото, което привлече вниманието им, бе огромният брой войници, патрулиращи в близост до пирамидите. Никога не бяха виждали толкова много и така добре въоръжени французи на едно място. Интересното беше, че освен пясък и камъни, там почти нямаше какво да се охранява, поради което полицейското присъствие на въоръжените до зъби европейци им се стори както абсурдно, така и необяснимо. Злите езици шушукаха, че чужденците се подготвят да възпрат ново нападение на Мурад бей. И с основание: само пет дни преди тяхното пристигане страшният Мурад се беше качил необезпокояван на Голямата пирамида и от върха ѝ, с помощта на малко сребърно огледало, бе изпратил кодирани послания до Нефиса — влиятелна дама от Кайро, която ухажваше. Когато французите се усетиха, Мурад вече бе избягал към оазиса Ел Фаюм, но в града бе останало съмнито усещане, че безредиците срещу френската окупационна армия могат да се възобновят всеки момент...

— Мисля, че в центъра, далеч от пирамидите, ще сме в по-голяма безопасност. Поне докато дойде денят.

Загадъчната усмивка на Али изненада Съвършената.

— Денят?

— Да, Надия. Моментът, в който ще трябва да идем в Хелиополис, за да потърсим това, което принадлежи на клана ни.

Погледът на нубиеца за миг срещна този на Сфинкса в далечината, побит срещу пирамидата на Хефрен. Вечното му лице сякаш отправяше предизвикателство към всеки, който възнамерява да изтръгне тайните му. От мръсната улица, на която се намираха, гледката към главата на колоса, изникнала от пясъка, приличаше на echo от пейзаж, принадлежащ на друг свят.

— Заедно сме от няколко дни, а все още не съм сигурна какво имаш предвид, чично — оплака се Съвършената.

— Ах, Надия! Това, което сме дошли да търсим, е толкова древно, било е пазено на толкова различни свети места, че трябва да сме нащрек за какъвто и да е знак от боговете. Кой знае — прибави тайнствено, с поглед, зареян в хоризонта зад пясъка, който ги заобикаляше, — може би дори няма да ни се наложи да напускаме Гиза, за да намерим тайната на вечния живот.

Момичето сви рамене. Всеки път, когато чично ѝ обясняваше нещо за „мисията“ им, безброй съмнения изникваха в главата и. Сега не успяваше да разбере как формулата на безсмъртието можеше да е скрита на повече от едно свято място. В Едфу разбра — или поне така ѝ се стори, че Хелиополис е мястото, където птицата Бену се връща периодично, за възстанови жизнената си сила и да се възроди от собствената си пепел, силна и млада. Ако чично ѝ бе убеден в това, защо тогава не поемеха веднага към Хелиополис и не изтръгнаха веднъж завинаги тайната от Феникса?

— Има смисъл в това, което казваш — призна нубиецът, като изслуша възраженията ѝ. — Макар че, ако беше изучила из основи древното предание за Хордедеф, както съм го изучил аз, щеше да знаеш защо формулата се пази в толкова различни центрове на силата като Хелиополис и Гиза.

— Хордедеф?

— Виждаш ли? Липсата на подготовка те издава. Хордедеф е бил един от синовете на Хеопс. — Гигантът, с цвят на абанос, се усмихна с превъзходство. — И това предание е едно от най-известните от времето на фараоните.

Момичето наклони леко глава, готово да слуша.

— По време на бащиното му управление принц Хордедеф се опитал да помогне на Хеопс, като разбере какво представлява изключителният и таен храм, построен от бог Тот, за да пази в него ковчежето, в което се съдържала цялата му мъдрост. Хеопс искал на всяка цена да възпроизведе този загубен в зората на времето храм, но не знаел към кого да се обърне, за да изпълни мечтата си. Никой в царството ня мал представа къде се намира храмът на Тот, нито, разбира се, какъв е неговият план.

— И Хордедеф го намерил?

— Именно. Прозорливият принц открил един старец, който живеел в Сакара и все още помнел тази тайна. Със сведенияята, дадени от стареца, царят побързал да построи лелеяното копие — Голямата пирамида в Гиза.

— Разбирам. — Очите на танцьорката блестяха. — Значи нашето семейство не знае къде се намира ковчежето с мъдростта на Тот... Дали в първоначалния храм или в имитацията на Хеопс.

— Това е чистата истина. Въпреки че в преданието не се споменава нищо по въпроса, възможно е Хеопс да е разкопал руините на храма на Тот и да се е домогнал до ковчежето, съдържащо мъдростта му. След това може да го е затворил в собствената си пирамида. Вероятно затова древните гърци погрешно вярвали, че пирамидата в Гиза е била издигната от самия Тот.

— И кой днес би могъл да знае истината, след като е минало толкова много време?

Али отново се усмихна на наивността на Надия.

— Само „сините мъдреци“. Помниш ли какво ти казах за тях? Помниш ли как в Едфу ти обясних за скромния им произход и за това, че още от времето на боговете са били предопределени за пазители на тайната на живота. Няма съмнение, че днес само те знаят къде точно се намира мястото на Тот в Хелиополис или — ако то липсва, камерата с ковчежето в Голямата пирамида.

— И защо мислиш, че ще ни кажат къде е?

Поредният въпрос на Съвършената увисна във въздуха в продължение на няколко секунди. Изглеждаше, че нубиецът го обмисля внимателно, след което отговори тържествено и без да се колебае:

— Всъщност те чакат единствено появата на някой като теб, за да ни предадат тайната.

— Като мен ли?

Съвършената повдигна недоверчиво вежди.

— Ако смяташ, че си подготвена, дойде моментът да ти бъде разкрита каква е свещената ти мисия.

— Готова съм, чично.

— В такъв случай — прошепна той, — така да бъде.

Али улови ръката на Надия и я поведе сред тълпата. В първия момент Съвършената не успя да се ориентира, но високото тухлено минаре на джамията на халифа Ал Хаким скоро я упъти: чично й я теглеше към улица „Байн ал Касрайн“, чието име означаваше „сред дворците“ и която се намираше между малкото останали непокътнати стари фатимидски къщи, предшествали османския упадък.

Навалицата отврати Надия бен Рашид. В букета от миризми се смесваха ароматът на подправки, уханието на уличните гозби и вонята на конски и камилски тор — и всички те се сливаха в натрапчива

дисхармония. За разлика от други околни райони на Кайро, улица „Ал Касрайн“ нямаше вид да е включена в общинската система на французите — противно на името си, беше все още тясна, окаяна и мръсна и никой до този момент не бе виждал по нея да минава каруца.

За щастие разходката им се оказа кратка. В една от страничните улички, долепени до главната, зад почерняла от мръсотия завеса се откри неочеквано чист и подреден вътрешен двор. Али явно го познаваше много добре, тъй като нито се спря да попита минувачите, нито се поколеба, преди да влезе вътре.

Съвършената покорно се остави да я води.

Две деца, сгушени в един ъгъл, играеха на нещо, подобно на шах. Като ги видяха да влизат, напуснаха скривалището си и прекосиха двора тичешком. Няколко секунди по-късно едра жена с кръгло приветливо лице излезе да ги посрещне. Промърмори нещо неразбираемо и целуна Али по бузата. Добрата жена, обхваната от неизразима възбуда, забързано поведе Надия към друго, по-голямо помещение без таван, ухаещо на портокалов цвят — там седеше старец с невиждащи очи, който сякаш я очакваше от известно време.

— Надия? — прошепна слепецът, щом усети присъствието ѝ. — Ти си, нали?

Достопочтеният старец обърна глава точно към мястото, където се намираше момичето, но погледът му остана неподвижен.

— Не се страхувай, моля те — продължи той с широка усмивка.

— Седни близо до мен, за да мога да те докосвам. От много време исках да се запозная с теб...

Надия се подчини незабавно. Старецът, около седемдесетгодишен, с бяла разрошена брада, оредяла коса и остри скули, изльчваше странен магнетизъм. В гласа му и царствените му жестове се долавяше безспорна власт. Жената, вероятно една от съпругите му, заведе Надия до него и ѝ помогна да се настани върху избродирана с мъниста възглавница.

— Аз съм Ахмед — каза той най-накрая, — великият патриарх на рода Бен Рашид. Духовен водач на клана, откакто Ал Хюсейн ми повери тази отговорност преди много, много години. Но ти, естествено, не ме познаваш.

— Али ми говори много за вас.

— И сигурно ти е разказал за съня, в който ангел Божи ми разкри, че семейството ни ще обедини усилията си, за да си възвърне формулата на Сед. Извора за връщане към живота.

— Да, така е.

Силните жилести ръце на Ахмед се протегнаха, за да поемат ръцете на Надия. Съвършената почувства топлината и силата им.

— И не ти каза защо те доведе при мен?

— Не.

— Нито ти разкри причините, поради които те продадохме като служигия в Луксор и ти възложихме да наблюдаваш Омар Абиф?

— Не, учителю Ахмед.

Лицето на стареца помръкна. Разочарован от незнанието на гостенката си, патриархът на клана Бен Рашид реши да обучи новата си ученичка възможно най-бързо. Точно той знаеше по-добре от всеки друг колко спешно се налагаше обучението ѝ да бъде завършено и да бъде подгответа за нужния момент. За Времето, което приближаваше.

— Майка ти, Сара... помниш ли я?

Надия отвори широко очи.

— Майка ми? Разбира се! Бях край нея до навършване на тридесет години, когато кланът ме продаде на Хаим.

— Значи, малката ми, слушай внимателно това, което имам да ти кажа, защото от него зависи мисията, която днес ще ти поверя. Не пропускай нито една подробност, нито пренебрегвай онова, което не ти се нрави или не разбираш...

— Да, учителю.

Ахмед стисна силно нежните ѝ ръце, преди да продължи:

— Майка ти, както и баба ти преди нея, и всички жени от рода ти по майчина линия от шейсет поколения назад, принадлежат на каста, посветена в тайните на Изида. Въпреки че семейството имало семитски произход, то скоро било удостоено с най-високи почести сред древните египтяни.

— Ереи? Семейството ми е от еврейски произход?

— Потърпи, Надия — прекъсна я Ахмед. — Семейството ти произхожда — по пряка и защитена линия, от Мирям, майката на християнския месия. Заради жестокото политическо преследване срещу новородения ѝ син тя била принудена да дойде в Египет. Тази, която Бог бил определил за майка на пророка на християните, се

установила край Хелиополис, който по онова време все още бил проспериращо средище на мъдрост и знание, и успяла да получи посвещаване в ритуалите на Изида благодарение на небесните знаци, които съществвали пристигането ѝ.

— Небесни знаци?

— О, да! Ние, египтяните, сме били умели астролози много преди да се появят първите фараони. В звездните карти на Йешуа и Мириам сме видели някои знаци, които ги превръщали в избраници на боговете. Затова нашите предци с радост се съгласили да ги обучат в най-добре пазените тайни на култа към Изида. В известен смисъл ги очаквали от много време, така както се чака завръщането на далечен и изгубен родственик. Не забравяй, че великият патриарх на евреите Мойсей е бил принц и жрец в Египет и е отнесъл със себе си част от нашата вяра...

— И в какво се състояло посвещаването на Мириам, учителю?

Ахмед се усмихна.

— На Светото семейство било показано как работи могъщата наука за безсмъртието — отговори той тържествено. Младата Мириам усвоила това знание и го предала на сина си с помощта на жреците от Храма на Бену. Но Мириам завещала нашата наука и на някои от другите си потомци.

— Йешуа не е ли бил единственият син на Мириам?

— О, не, нищо подобно. Дори учениците му разказват в писанията си за братята и сестрите на Йешуа. И точно тези сестри са приели необикновеното учение на Изида. Нещо повече: след Мириам такова посвещаване започнало да се извършва още по-усилено, отколкото в древността, тъй като с идването на римляните се появил страхът, че тайната ще бъде загубена завинаги. Мъдреците, притежаващи знанието за живота, били успели да го спасят от алчността на фараони и жреци, но много добре знаели, че ги очакват тежки времена на прекомерни амбиции, и решили да защитят тайната по много особен начин...

Ахмед усети беспокойството на Надия по движението ѝ. Ръцете на Съвършената се вкопчиха силно в неговите, сякаш се боеше да не падне.

— Да, малката ми — решили, че тайната ще се предава единствено по кръвна линия. Мъдреците постановили, че в бъдеще

само жените, принадлежащи към семейството на Мириам, ще имат пълен достъп до тайната наука за безсмъртието... И въпреки че тези жени навинаги се решавали да я приемат или приложат на практика, знанието се предавало успешно.

— А майка ми...?

— Майка ти, както почти всички твои предшественички, не пожела да упражнява онова, за което беше предопределена. Нито пък обстоятелствата бяха като тези, които заобикалят теб, а и никога не бяхме чували, че след Йешуа в земите на Египет е пристигнал мъж, достоен да получи тайната на Изида и да възпроизведе обреда, който никога е върнал Озирис към живота...

Съвършената сви рамене.

— Искате да кажете, че освен нова Изида, трябва да се появи и нов Озирис, с когото да се възпроизведе висшата магия на никогашните богове?

— Нещо такова, Надия.

— И знаете ли вече кой е този Озирис, когото очаквате?

Ахмед замълча за момент, обмисляйки отговора си. След това, галейки нежната ръка на Съвършената, прошепна толкова тихо, че никой друг да не го чуе:

— Бунабарт. Султанът, дошъл от другата страна на морето...

[1] 6 август 1799 г. Година 1214 по хиджра. — Б.а. ↑

20.

ЛУКСОР, ЗАПАДНИЯТ БРЯГ

Малките светещи очи го заковаха на място.

Жан-Батист, който първи се беше решил да влезе в гробницата на Аменхотеп, веднага разбра срещу какво бе изправен. Обзе го тих ужас, който го парализира от главата до петите. Имаше защо: на няколко педи от него тънкият силует на изправена и изопната кобра, с подути пръстени под главата и блестящи като огледала ромбоидни люспи, със свистящ раздвоен език, го гледаше свирепо.

Баронът още не беше влязъл, поради което светлината, процеждаща се във вътрешността на гробницата, осветяваше добре влечугото. Напрегнато като тетивата на лък, то се поклащаше почти недоловимо върху корема си, изучавайки новата си жертва. Ако очите му не блестяха, Жан-Батист Проспер Жолоа можеше да си помисли, че пред него се намира статуя. Но не. Змията сякаш го бе чакала от часове, планирайки как най-успешно да причини смъртта му. Инженерът ясно прочете това в позата ѝ: само след миг, като приключи с огледа на натрапника, щеше да атакува там, където е най-беззащитен, и да впръска скоропостижна смърт във вените му.

Жан-Батист не се осмеляваше дори да извика. Ако го направеше, влечугото щеше да се хвърли към шията му и всичко щеше да свърши твърде бързо.

Така, клекнал и с ръце, опрени във варовиковия под на гробницата, нямаше къде да избяга. Развръзката — сигурен беше в това — бе само въпрос на време. И то много малко.

Инженерът прехвърли в ума си най-лошото: в следващите десет или дванайсет секунди кобрата, все по-изправена и хипнотична, щеше да го види да премигва или да прегъльща и щеше да използва и най-малкото движение на мускулите му, за да се спусне срещу него. Тогава вече щеше да извика. Барон Дьо Вилие, до този момент залисан около входа на гробницата в търсене на следи от грабителите, щеше да влезе тичешком и да стане свидетел на ужасяващата сцена, последвала

нападението. В това време той, сгърчен от болка и притиснал корема си с юмруци, щеше да е затворил очи завинаги, без да има време дори да помисли за майка си, за сестрите си, за лятната си къща в Екс ан Прованс или за кучето си Лука.

Животът му щеше да изгасне в ръцете на барона — заедно с всичките му мечти за величие и успех.

Влечугото изсъска.

Погледът му стана още по-неподвижен, ако това изобщо бе възможно, докато малката му четвъртита глава се наведе неочеквано назад, като че набираше сила за най-лошото. Безсилен, Жан-Батист повярва, че е настъпил последният му час.

Но кобрата изведнъж се спря.

— Не мърдайте, Проспер Жолоа!

Познатият глас на Едуар дьо Вилие прозвуча ясно зад него. Влечугото, объркано, не можеше да реши коя от двете мишени да нападне.

— Най-вече не откъсвайте поглед от нея! — настоя баронът.

Жан-Батист се подчини. През целия им престой в Египет не беше изпълнявал никоя заповед на Дьо Вилие с такова желание. Ненадейно, с хирургическа точност, нещо проряза въздуха на височината на дясното му ухо. Камата на Едуар, блестяща като светкавица, порази с едно движение врата на влечугото, което тихо се свлече на кълбо върху каменния под на гробницата, потрепвашо в неравномерни конвулсии.

— За бога, бароне! — изправи се инженерът. — Още малко — и щяхте да ми отсечете главата.

— Замълчете!

Проспер Жолоа му отправи учуден поглед.

— Тихо! — повтори баронът още по-тихо. — Който и да е проникнал с взлом в гробницата на Аменхотеп, трябва все още да е вътре. Навън има няколко коня, скрити зад една скала. И не са от нашата войска.

Младият инженер изтръпна. Кървавите вътрешности на кобрата все още потрепваха близо до него и му напомняха колко близо до смъртта се беше озовал.

— Много ли са?

— Поне шестима или седмина. Носите ли карабината?

— Не.

Баронът направи недоволна гримаса.

— Все едно! Днес ще разберем какво става тук. Да слезем в гробницата. По-бързо!

— Но, мосю, ако има още змии?

— Ще рискуваме.

Едуар дъо Вилие извади две свещи изпод куртката си и незабавно ги запали. Светлината им, съвсем оскъдна в сравнение с мрака, който се разкриваше пред тях, потрепери, сякаш се колебаеше дали да продължи да гори, но издържа.

Баронът беше прав: след като минаха първите две редици стъпала, в дъното на мрачен коридор, украсен с неразбирами сцени, доловиха приглушен говор. В началото бе само шепот. Тихите звуци, които сякаш идваха от недрата на земята, накараха косите на Жан-Батист да настръхнат.

Никой от двамата не обели и дума. Слизаха предпазливо, като внимаваха да не разместват отломките, разпръснати навсякъде. Човешки фигури с кучешки лица, придворни, облечени в ефирни одежди с неописуемо великолепие, и птици с разперени криле не отделяха очи от тях.

— Слушайте — прошепна баронът. — Чувате ли?

Проспер Жолоа пристъпи напред, докато се изравни с началника си. Бяха слезли още две редици стъпала и от дъното на помещение, което приличаше на голяма зала, се носеше приглушен шум, придружен от слаба светлина. Инженерите изгасиха свещите си и извървяха шестте крачки, които оставаха до края на коридора.

Влагата там вътре почти можеше да се разсече с шпага. След малко Жан-Батист подръпна дрехата на барона, наведе се към него и му прошепна:

— Това не ми харесва. Ако са шестима и ни хванат, няма да излезем живи оттук.

Едуар не обрна внимание на предупреждението и отдръпвайки се от другаря си, проточи шия и надникна във вътрешността на прилежащата зала.

Известно време не реагира.

В дъното на помещението, разделено на две нива и обградено от шест красиви колони, украсени с фигури и йероглифи, се издигаше саркофаг, а зад него се различаваше дървен трон, в който седеше —

изплашеният Едуар не знаеше дали да вярва на очите си — една мумия!

Светлината беше оскъдна — едва дузина маслени лампи осветяваха цялата зала. Въпреки това, в средата на помещението, срещу неподвижния силует на този, който заемаше трона, различи познатото и грижливо избръснато лице на Омар бен Абиф.

— Омар!... — прошепна доволно.

Вече нямаше съмнение: беше изненадал най-големия трафикант на реликви в Южен Египет на местопрестъплението, във вътрешността на френска собственост. Веднага щом докладваше на генерал Дезе, щях да го арестуват и изпратят в Кайро, за да го изправят пред съда.

Но нещо в поведението на Омар възпря барона. Не изглеждаше, че Омар е там, за да тършува сред останките и отломъците в гробницата. Нито пък причудливата му компания, съставена от получовеци, полуживотни, които го бяха заобиколили, докато Омар монотонно рецитираше.

*— O, Озирис! — припяваха в хор.
Не извърших беззаконие срещу човеците.
Не измъчвах хора.
Не съгреших на Мястото на Истината.
Не се опитах да узная онова, що не бива да се знае.
Не поругах Бога.
Не накарах никого да гладува.
Не разплаках.
Не убих.
Не заповядах да убият...*

Баронът отстъпи. Две от виденията, с глави на чакал и сокол, се бяха обърнали назад по време на церемонията, за да вземат голяма медна везна, поставена край една от стените на залата, много близо до тях. Докато я нагласяваха, Омар, положил ръка върху слънчевия сплит, продължаваше да рецитира в екстаз монотонната си литания:

— ...Не намалих жертвоприношенията в храмовете.

*Не оскверни хляба на боговете.
Не бях содомит.
Не се сношавах на светите Божии места в града ми.
Не ловувах в плантациите на боговете.
Не лових риба в езерата им.
Не запречих с диги водите им.
Не попречих на никое религиозно шествие.
Чист съм! Чист съм! Чист съм!*

Едуар, който разбираше доста добре този необикновен речитатив, произнасян на арабски, изчака да мине достатъчно време, преди да надникне отново. „Чакалът“ и „соколът“ сигурно вече бяха приготвили везната на няколко крачки пред него. Малко след това, докато две жени, гримирали по начин, какъвто никога не бе виждал в Египет, разклащаха систрумите^[1] си, облак тамян с възкисел мириз ги обви за няколко секунди.

Изведнъж „чакалът“ заговори. Сериозният му глас, който се стори смътно познат на французина, прогърмя в залата:

— Ти, който си минал през неумолимия съд на четиридесетте и двамата съветници на мъртвите и си се обявил за невинен по четиридесет и двата основни гряха на истински вярващия, ще се подложиш ли сега на присъдата на везните?

— Да. Ще се подложа — отговори Омар, чиято черна кожа, парфюмирана със сандалово масло, блестеше като сребро.

— В такъв случай трябва да знаеш, че ако преодолееш изпитанието и сърцето ти тежи по-малко от свещеното перо на богинята Маат, царица на Истината, ще бъдеш допуснат до тайнството на вечния живот. В противен случай твоята ка^[2] и твоята ба^[3] ще бъдат изядени от ужасното чудовище с крокодилска глава Амит, което ще погълне твоята същност и ще те осъди на абсолютно изчезване.

— Приемам.

Ка? Ба?

Едуар разтърка насилените си от тамяна очи, преди да обясни на Жан-Батист това, което се случваше вътре. Беше му трудно да повярва, че страховитият Омар не само е влязъл в гробницата, без да има намерение да я разбие и разграби оскъдните й съкровища, но и че

участва в подобен ритуал и се кълне, че не е убивал или съгрешавал. Що се отнася до странните понятия, със затруднение си спомни, че точно с тях древните египтяни описвали представата си за душата.

„Соколът“ се наклони церемониално над едно от блюдата на везната и постави върху него малка алабастрова стъкленица.

— Тук е Иб. Сърцето ти — каза той.

— А тук — Шес маат. Духът на справедливостта — продължи „чакалът“, като сложи тъмна купа върху второто блюдо.

От групата се отдели друго същество — с тяло на човек и глава на птица с дълъг и заострен клон, и заставайки срещу везната, възклика:

— Да бъде както искаш. Аз, Тот — Онзи, който създаде сам себе си и който не е роден от никого, Онзи, който отсъжда от небето и е в състояние да преброи звездите и да назове всяка с името ѝ, ще запиша за вечността резултата от този най-строг съд.

— Амин.

Докато систрумите изпъльваха помещението със свистящия си звук, напомнящ на Жан-Батист за съскането на кобрата, везната започна да изпълнява предназначението си. Младият инженер, подплашен от ехото на ритуала, се стуши в задната част на коридора, докато, развълнуван, баронът не отделяше поглед от церемонията.

Везната се залюля. Наклони се първо към едното, после към другото блюдо, докато накрая, в последния момент, запази равновесие между двете. Ако древните заклинания не лъжеха, Омар беше вече Maa kheru — справедлив и оправдан пред Бога. Щом разбра каква е неумолимата присъда на везната, подсъдимият въздейхна с облекчение.

— Изпълнихме всичко, което разпорежда Reu Un Pert Em Hru^[4] — каза Тот. — Последвахме със старание напътствията на древните заклинания. Сега, Омар, ако Маат е справедлива, би трябвало да ти предаде същата тайна, която е разкрила на господаря на тази гробница, великия Аменхотеп III.

— Формулата на живота.

Едуар се сепна. Думите на „чакала“ му напомниха за някого... Но изчака.

— О, Озирис! — възклика мъжът, докато попипваше основата на вълчата си глава. — Сега, когато приключихме обреда, заведи ни до човека, който трябва да получи тайната ти.

И като каза това, отстрани маската си. Постави я внимателно на пода и притисна Омар Абиф в крепка прегръдка.

— Мохамед! — възклика зарадвано крадецът. — Благодаря ти, че ми показваш пътя.

Смаян, баронът откри, че под главата на чакала се крие водачът му от Луксор и което бе още по-лошо, че същият работеше рамо до рамо с Омар бен Абиф.

— Няма защо да ми благодариш — каза Мохамед. — Свещената ми мисия е да те заведа до успеха и заедно с това — до истинските вярващи в Сълънцето, които пазят тайната.

Омар хвани Мохамед под ръка и повдигайки високо необикновените си черни вежди, каза:

— След бягството на Надия помислих, че сме загубили посредницата, с чиято помощ щяхме да се сдобием с формулата.

— Не. Все още ни остава Бонапарт. Ако той е имамът, когото очакваме, и ако онова, което известяват шиитските пророци, е истина, само след като го намериш и подложиш на същия ритуал, ще разполагаме с това, което търсим.

— Така да е, Мохамед бен Рашид. Водачът прикова поглед върху крадеца.

— Не ме наричай така — отговори той с очевидно раздразнение.

— Мина много време, откакто напуснах клана, след като открих, че никой от семейството ми няма да ме заведе до светлината. Че култът, който проповядваха, се основава на остаряла звездна религия, неспособна да поддържа и пази тайната на живота, която са притежавали някога.

— А дали Бонапарт ще пази тайната, след като я получи?

— Такава е съдбата му.

Едуар и Жан-Батист напуснаха гробницата колкото се може по-бързо, опипвайки пода и стените, та да намерят пътя си обратно. Не бяха на себе си. Бяха чули достатъчно, за да разберат, макар и ненапълно, онова, което се случваше пред очите им. Някой в южната част на страната подготвяше засада на върховния генерал на експедицията. Някой — това им беше добре известно, — който бе способен на всичко в името на абсурдно египетско суеверие.

Трябваше да направят нещо. Може би да изпратят съобщение до Бонапарт. И то веднага.

[1] Перкусионен инструмент, използван при религиозни церемонии в Древен Египет. Б.пр. ↑

[2] Жизнената сила. — Б.р. ↑

[3] Човешката индивидуалност; душата. — Б.р. ↑

[4] Буквално „Книга за това, което ще настъпи един ден“. — Б.а.

↑

21.

Наполеон не успяваше да разбере много добре това, което се случваше. Той, младият офицер с безупречно досие, се бе оставил да го заведат до Назарет, за да присъства на среща с някаквиnomади от пустинята, които изглеждаха като излезли от приказките от „Хиляда и една нощ“. И което беше още по-лошо, охотно бе приел техния „лек за паметта“ — субстанция с непредвидими последици, която като нищо можеше да сложи край на живота му.

Но това не се случи. Необикновеното и просветляващо действие на лекарството му беше върнало спомените от първите години офицерска служба в Париж.

Малко по малко корсиканецът започва да разбира какво прави тук, толкова далече от родината си, потопен в един свят на вярвания, така различни от неговите. Докато си спомняше отново и с неочеквана яснота толкова много личности и обстоятелства, постепенно разбираше, че зад всичко това се крие някаква мисия, някаква неизбежна орис.

Астрологът, написаната нейде съдба, тайнственият безсмъртен граф, съществуването на потулената пирамида в Ница, подобна на тази, която в момента го беше приютила в утробата си... Трябваше ли да приемем, че всички те бяха нишки от едно и също кълбо? Наполеон, опиянен от новите усещания, започваше да мисли, че е възможно. Но дали бяха част от мозайката на собствената му съдба? След всичко случило се нима бе абсурдно да си мисли, че както лекарството на „сините мъдреци“, така и гранитният саркофаг, в който почиваше в момента, имаха една и съща цел? А може би дори и един и същ произход?

Потопен в тишината на Царската камера на Голямата пирамида, изпънат в цял ръст в студения сандък, корсиканецът се замисли за това. И неволно се върна пак към един спомен. Този път ставаше дума за дискретно посещение в стар парижки ресторант

малко след като напусна кабинета на чиновника Ду ле дьо Понтекулан...

Бонавентюр Гийон не можа да устои на примамливия звън на няколкото сребърни монети. Находчивият Бонапарт се възползва от алчността му по възможно най-добрния начин.

Въпреки че финансите на генерала не бяха в състояние да понесат подобни разходи, щедрото възнаграждение, което даде на гадателя, му донесе нова следа, може би от решаващо значение за главобълсканицата, в която се бе превърнало бъдещето му.

В изblick на ентузиазъм „професорът по небесна математика“ му разкри, че неуловимият граф Сен Жермен обичал често да посещава един ресторант в града, където имал навика да събира най-близките си приятели. Ако някога от устата му се е изпълзнало някое откровение относно произхода му или извора на тайнствената формула на живота, която мнозина вярваха, че притежава, то е станало между четирите стени на ресторанта.

— Питайте там — рече астрологът, докато показваше неясно към някаква част на града зад прозорците на мансардата си. — Може и да успеят да ви кажат нещо. Ще ви дам адреса, но не споменавайте името ми в ресторанта.

Наполеон се съгласи. Нямаше време за губене, така че малко след като напусна кабинета на астролога, се спусна към Сена, устремен към новата си цел.

Заведението, в което го изпрати Гийон, намиращо се на мрачната улица „Монморанси“ номер 51, се оказа сива сграда с толкова прогнили стени, че сякаш щяха да се срутят всеки момент. Въпреки окаяния й вид, четирите й етажа и островърхият покрив на мансардата я превръщаха в най-представителната сграда на цялата улица.

Корсиканецът се забави известно време, докато намери адреса. Въпреки че улица „Монморанси“ беше в близост до централната „Сен Мартен“ и в сърцето на квартал Темпъл, по нея липсваше каквато и да е търговска дейност и едва ли можеше да предложи нещо на мъж, който в предреволюционната епоха се беше кичил с графска титла и бе пръскал богатството си в кралските дворове в половин Европа. Но след като се озова на въпросната улица и се изправи срещу фасадата на

ресторанта, младият генерал си каза, че разбира колко находчив е изборът на Сен Жермен.

Действително, издялани на фасадата, направо върху камъка, големите букви обявяваха, че мястото е Auberge Никола Фламел, „най-старото заведение в Париж“. Накъдето и да погледнеше, виждаше каменни барелефни медальони, които отдавна бяха загубили цветния си емайл. Отвсякъде надничаха фигури на ангели и пророци, които придаваха гротесков вид на целия ансамбъл. Както му беше казал професор БонаVENTЮР, трите врати от улицата водеха към един малко посещаван ресторант.

Бонапарт се усмихна вътрешно. Ако паметта не го лъжеше, въпросният Фламея, комуто бе посветена сградата, не беше друг, а прочутият парижки алхимик от XV век, познат още като печатар и копист, който имал злочестието да открие философския камък заедно със съпругата си, красивата и не по-малко известна Пернел. Разбира се, Сен Жермен познавал отлично тази история. Ненапразно за мнозина посветени философският камък бил синоним на дървото на живота или еликсира на вечната младост.

— Но това е нелепо! Философският камък не съществува другаде, освен в бълнуванията на безумците!

Мадам Нервал, закръглена и бъбрива жена от Од, вдовица на някогашния съдържател на ресторантa, се засмя на хрумването на новия си гост, докато му сервираше превъзходна saumon roti et ses lentilles aux lard^[1] и порядъчна халба бира.

— Мнозина са смятали, че камъкът наистина е съществувал... — възрази корсиканецът неособено убедително, докато канеше съдържателката да седне на масата му. Бяха сами. Беше почивният ден на персонала.

— О, моля ви, гражданино генерал! Революцията сложи край на всички тези шарлатанства. Това са попски неща.

— Не, не ме разбирайте погрешно, госпожо... Аз не казвам, че вярвам в тях. Питам ви от чисто любопитство.

— Виждам — усмихна се жената лукаво. — Казвате го заради надписа, който сте видели гравиран на фасадата, нали?

Наполеон се съгласи от учтивост. В действителност предната част на ресторантa му се бе сторила толкова черна отвън, че дори не му беше хрумнало, че на нея има надпис. Бонапарт се нахвърли върху

розовото филе от съмга, докато стопанката, без съмнение зарадвана от разговора с неочеквания си клиент, продължи:

— Трябва да знаете, че тази сграда е била построена от магьосник — от същия този Никола Фламел, който е дал името на заведението. Още един луд!... Нали разбирате, човекът бил от някогашните богаташи и се забавлявал със строежа на различни къщи из цял Париж, които напълнил със статуи и странни символи. Тази е единствената, която все още се крепи. Най-солидната. И е от 1407 година. Датата е изписана върху корниза над входа.

— Върху корниза?

— Да. Не мога да повярвам, че не сте я видели, генерале.

— Ами не, госпожо...

— Прилича на реч. Всъщност, ако някой махне „Амин“ и изтрив „Отче наш“, може дори да мине за едикт на революционното правителство...

Мадам Нервал се засмя от сърце на собственото си хрумване пред изненадания поглед на офицера.

— Вие знаете ли какво е изписано на корниза?

— Наизуст! „Ние, мъже и жени работници, живеем в предната част на тази къща, която беше направена в божията година 1407-а. Всеки от нас има задължението ежедневно да казва по една молитва «Отче наш» и една «Аве Мария», молейки Бог в милостта си да прости на бедните мъртви грешници. Амин“.

— Впечатляващо. Рецитирате я на един дъх.

— Да — усмихна се въодушевено жената. — Мъжът ми хвалеше повече паметта ми, отколкото готвенето ми.

— Сигурен съм, че сте в състояние да си спомните почти всички редовни клиенти...

Малко по малко Наполеон започваше да се приближава към това, което го интересуваше. Мадам Нервал кимна уверено.

— В такъв случай сигурно помните да сте виждали тук човек на име граф Сен Жермен...

— Сен Жермен! — Лицето на ханджийката светна, сякаш изведнъж си бе спомнила за далечен роднина. — Ама разбира се! И ваш приятел ли беше, генерале?

— Разбира се — изльга я.

— Графът естествено ни посещаваше много често. Стана голям приятел с мъжа ми и често използваше ресторанта ни, все едно беше собственият му салон за чай, да посреща приятелите си. Каква чест!

— И на мен така ми се струва, госпожо.

— Да, да. Горкичкият, къщата му винаги беше в ремонт и се обръщаше към нас за помощ. Никога не сме имали проблем с него или с гостите му, въпреки че някои разговаряха за глупости. Но графът беше истински кавалер. Възпитан, галантен...

Тонът на мадам Нервал издаваше носталгия. Корсиканецът я покани да пийне от сухото домашно вино и тя пресуши на един дъх две чаши една след друга.

— И що за приятели идваха обикновено да го виждат?

— О, мосю! — отговори тя напевно. — Какви ли не. Имаше просветени и скромни. Войници и знатни мъже. Дори духовници и епископи видяхме да минават оттук.

— И разбира се, предполагам, че са говорили за политика.

— Не, не. Нищо подобно. Непрекъснато говореха за Египет. Вие знаете ли нещо за Египет, генерале?

Бонапарт кимна утвърдително.

— Чел съм много за тази страна. Но толкова много неща се разказват за нея, че не мога добре да си представя за какво е говорел графът...

— Това мога да ви го кажа и аз. За пирамиди. Беше любимата им тема.

— И за нищо друго?

— Ами... — Мадам Нервал си наля трета чаша вино. — ...не само за това. Един път прекараха цяла нощ в разговори за пътуването на някой си Пол Лукас до Турция преди около осемдесет години, ако ги смятаме сега, и как някакъв дервиш му бил доверил, че се е срещнал лично с Никола Фламел в Индия...

— Фламел? — подскочи корсиканецът. — Жив? Но нали е построил тази къща през 1407-а!

— И е умрял десет години по-късно, да. Това ви разправям, всички бяха луди!

Въпреки това, гостилничарката направи гримаса, докато произнасяше думата „умрял“. Като че ли не й се струваше подходяща.

— Но това е невъзможно.

— Така си мислех и аз, гражданино генерал, но мъжът ми беше убеден, че всичко е истина. И вижте какви работи говореха: според същия този Пол Лукас, Фламел бил дал нареддания да го погребат в църквата „Свети Яков“, недалеч оттук, и върху плочата му да поставят малка пирамида. Сен Жермен, който познаваше историята, обясни, че зад това му действие стои тайната на завръщането му към живота...

— И как е могъл Фламел да знае за това?

— Мъжът ми казваше, че понеже бил запознат с египетската магия. Ама моля ви се! Вие, дето изглеждате да сте чели много, не познавате ли известната книга „Йероглифика“ на Фламел?

Наполеон поклати отрицателно глава.

— Та в нея се говори за магията, вписана в определени изображения, и как, ако се знаят определени формули за тяхното „разчитане“, може да се проникне до мъдростта на древните. За мен това са безсмыслици, но според това, което каза Сен Жермен точно на тази маса, Фламел „разчел“ в египетските изображения начина за връщане на живота на онези мъртвъци, чиито сърца били чисти.

— Обясни ли ви го?

Очите на корсиканеца се впиха във влажния и леко пиянски поглед на мадам Нервал.

— Помня, че преди да го направи, ни постави условие: да помогнем във Франция да бъде възстановена истинската вяра на египтяните.

— Истинската вяра на египтяните? И какво, по дяволите, е това?

— Графът не ви ли е говорил за нея? Колко странно! И също така не ви е говорил за фикс идеята си, свързана с Марсилио Фично?

— Никога не съм го чувал да говори за него, мадам. Кой е този човек?

— О, невежи ми войнико — засмя се тя. — Фично бил роден в Италия по същото време като Фламел и според това, което ни обясни графът, бил на служба при мецената Козимо де Медичи, където отговарял за събирането под един покрив на всички хуманисти по онова време. Тази импровизирана академия дала ход на Ренесанса, мосю!

Наполеон се сепна. Трудно му беше да повярва, че тази мърлява гостилничарка говори напълно непринудено за идеи, които очевидно се простираха извън разбиранията ѝ.

— И кажете ми, мадам Нервал, какво общо има този Фичино с възстановяването на египетската религия и с нашия общ приятел граф Сен Жермен?

— Много неща! Фичино превел на латински важни текстове с тайнствен произход. Разпространил сред себеподобните си вкуса към всичко египетско и осъзнал огромното влияние на този народ върху нашата история и религия...

— А Сен Жермен?

— Той само следваше стъпките му, за да намери и опази тайната на живота. Беше открил в Европа пирамиди, построени по подобие на Голямата пирамида в Египет, и в продължение на години упорито издирваше роднините на онези, които ги бяха издигнали. Беше убеден, че те вероятно пазят част от тайнственото знание, което го вълнуваше повече от всичко друго...

— И откри ли ги?

Мадам Нервал подпра дебелите си лакти върху ленената покривка и обхващайки брадичката си с длани, отговори самодоволно:

— Разбира се. Приятелите на графа може да бяха луди, но не и той. Винаги правеше всичко с някаква цел. Кого, мислите, събираще тук? Бюрократи, търсещи забава в танците?

Странна тръпка премина през Бонапарт.

— Искате да кажете, че...?

— Че тези, които канеше тук, бяха роднини на онези строители? Да, точно така.

Наполеон помълча за момент. След като чу този отговор, имаше въпрос, един-единичък, който го задаваше. Преглътна с усилие и го изстреля:

— ...А вие запознахте ли се с някого от тях, госпожо?

— С неколцина. Но никой не можеше да се мери с Никодим Буктур, правнук или нещо подобно на някой си Ахмед Буктур — человека, построил в Ница най-голямата и най-съвършена от тези пирамиди. Естествено бе дошъл от Египет и се хвалеше, че е най-добрият приятел на графа.

— Буктур?...

Наполеон повтори презимето още няколко пъти. Наистина в онзи следобед на 1795-а, година трета след революцията, то едва ли можеше да му говори нещо. Колкото до малкото име, Никодим, изведнъж си спомни къде го беше видял за първи път: в Евангелието на Йоан. Там се разказваше, че освен Йосиф Аrimатейски, Никодим бил единственият, който се приближил до мъртвото тяло на Исус и го помазал с аloe и смирна. Пречистването и подготовката му за завръщането към живота по никакъв начин бяха негова отговорност.

Колко са безумни онези, които продължават да смятат, че нашето телесно съществуване не е планирано с най-малки подробности от раждането до смъртта... Колко са безумни онези, които — дори и след като са се изправили срещу превратностите на живота — все още вярват в случайността.

[1] Печена съомга с леща и сланина (фр.). — Б.пр. ↑

22. НАЗАРЕТ

Рязкото съприкосновение с ледената вода го върна към действителността. Най-високият от бедуините със сини тюрбани, с очи с цвят на обсидиан — Тагар, го разтърси безцеремонно, след като беше изпразнил съдържанието на ведрото върху раменете му. Намеренията му бяха добри: искаше гостът постепенно да възстанови движението на нозете и ръцете си.

Строгият Балазан го наблюдаваше със същото внимание, с което бащата гледа пълзенето на отрочето си. Прошепна на помощниците си, че с възстановяването на спомените, довели го до свещената земя на Египет, чуждоземецът май е преминал успешно през първия съд на Маат. И за първи път се усмихна доволно.

Бонапарт не обърна внимание на думите на имама, които отекваха неразбираеми в главата му. Все още не бе дошъл съвсем на себе си и му трябваха още няколко секунди, за да се изправи. Струваше му се, че всичко е било сън, но въпреки това, корсиканецът потърси с поглед преводача си.

— Елиас — промълви. — Ти си от рода Буктур, нали?

Коптът, изненадан от реакцията на военния, все още треперещ и с изкривено лице, потвърди безмълвно. Бедуините, макар и да не успяваха да разберат странните думи, с които си служеха домакините им, се спогледаха доволно.

— Ти уговори срещата с тези мъже от пустинята... — продължи корсиканецът със слаб глас. — Знаел си какво ще ми направят. Кажи ми, Елиас, за кого работиш?

— Само на вас служа, мосю...

Докато се опитваше да се изсухши, тръскайки ту краката, ту ръцете си, Наполеон прикова в преводача същия сувор и разгневен поглед, който Елиас толкова пъти бе виждал в Кайро. И макар да знаеше, че корсиканецът е все още слаб и обезводнен, ледена тръпка прониза Буктур от главата до петите.

— Не ме лъжи, Елиас. Кому служиш? — повтори Наполеон.

— На вас, а също и на Бог, който е в небесата и вижда всичко.

— В съня, който ми донесоха тези мъже, видях неща, които водят към теб, Елиас.

— Неща? — Коптът направи недоумяващ жест.

— Истини, които обясняват някои от способностите ти. Например никога не си ми казвал как си научил френски.

— Вашият език се говори в семейството ми от години, мосю. Били сме търговски род и сме имали кораби, които постоянно са пътували от Александрия към Гърция, Италия и Франция, за да продават и разменят стоки. Научих френски от предците ми.

— Някой от тях живял ли е в Ница?

Буктур сви рамене, сякаш не разбираше за кое място говори генералът. Но той не му даде възможност да се оправдава.

— Добре, Елиас. Ще ти задам въпроса по друг начин: кой е Никодим Буктур?

Преводачът, който стоеше до „синия“ старец Балазан, подскочи от рогозката.

— Откъде знаете...?

Отговори ми, Елиас! — Корсиканецът отново повиши глас. — Кой е Никодим Буктур?

— По-големият брат на майка ми.

— Разкажи ми за него — заповядда Наполеон.

Внезапно сразен, преводачът се поколеба за момент какво да отговори. Въпреки че генералът му все още се намираше под въздействието на лекарството на бедуините, изглеждаше напълно с разсъдъка си и говореше неща за него и семейството му, които не би могъл да узнае по никакъв начин. След това, без да кара да го чакат твърде дълго, призна:

— Чично ми, мосю, живее във Франция от много години. Само преди няколко месеца се върна в Египет и ни разказа за приготвленията на вашата експедиция. Бил е в Тулон, когато сте вдигнали котва начало на флотата си, и макар по това време посоката, в която се е отправила войската ви, да е представлявала много добре пазена тайна, недискретна забележка на една от компаньонките на съпругата ви — Жозефин, му е разкрила крайната цел на мисията...

— Продължавайте.

— Никодим, както и останалите от семейството ни, цял живот е чакал нещо такова.

— Не те разбирам.

— Мосю, в продължение на поколения бяхме сигурни, че мъж от държава на Лъва^[1], каквато е Франция, ще пристигне в Египет, за да възстанови стария му блясък, ограбен от римляни, християни и мюсюлмани. Ето защо, с помощта на всички средства, които можете да си представите, се свързахме с тези „сини мъдреци“, пазители на най-чистата традиция, като вярвахме, че те също ще разберат значението на това предстоящо посещение. Истината е, че им предадохме всички данни за вас, които бяхме събрали: астралната ви карта, която изготвихме с информацията, събрана от Никодим във Франция, както и всички други подробности от живота ви, колкото и незначителни да бяха..., за да ги убедим, че вие сте очакваният.

— Очакваният?

— Избраният...

Наполеон, смутен от тази необичайна тайна операция, проведена зад гърба му, за момент остана замислен.

— Бонавентюр Гийон ли ви продаде астралната ми карта?

— Платихме му щедро.

— И как предвидихте, че ще стигна до Назарет?

— О, не, не. Това беше работа на съдбата. Поредният знак на провидението, който само улесни срещата със „сините мъдреци“.

— Ще те попитам още веднъж, Елиас, и те умолявам да ми отговориш в името на верността, която ми дължиш. Сериозен, корсиканецът прикова поглед в черните очи на преводача. — На кого служиш?

Внимателно подстриганата брада на копта помръдна, докато хапеше долната си устна. Тази проява на нервност не остана скрита за Наполеон.

— Мосю, подчинявам се единствено на вас и на рода ми — каза той накрая.

— На рода ти?

— Ние сме египетска фамилия, чиито корени могат да се проследят до древността. От векове сме членове на братство от ученици на Сълнцето, които вярват в един-единствен Бог, творец на

всичко и които искат да възстановят правия религиозен ред в земята на предците ни.

— Правия ред?

— Да, мосю. Ред, който приема, че сме плът и дух, че притежаваме същност, която ни прави безсмъртни, но, от която мнозина се отказват от невежество или греховност. Ако вие, по милостта на тези мъдреци от пустинята, възстановите формулата, направила велики фараоните, управлявали тази държава, ще разберете дълбоката същност на вярата ни и ще откриете великата истина...

— Каква велика истина, Елиас?

— Че смъртта не съществува. Че всички сме много повече от плът. Че сме божествена енергия, която не се разрушава, а само променя състоянието си. Бог е дарил всички ни с безсмъртна душа, която е поставил в смъртно тяло, и ни е призовал да преодолеем материията, като я направим вечна...

Наполеон погледна тримата бедуини, по чиито лица личеше, че разбират разговора му с преводача.

— Попитай ги тогава кога и къде ще mi предадат тази формула, Елиас. Ако с нея успеем да върнем реда в Египет и mi покажеш, че смърт няма, ще забравя, че скри от мен за съществуването на твоето братство...

Коптът се подчини веднага. Балазан изслуша внимателно превода и се усмихна.

— Това ще стане, преди султанът да навърши възрастта на Сед — каза. — В Голямата пирамида, първия механизъм за вечен живот...

— Първия? — стъписа се Наполеон. — Това означава ли, че има и други?

Имамът поклати глава, развеселен.

— За това — отговори той, когато въпросът на корсиканеца му беше преведен — би трябвало да попиташ фамилията Буктур, която е страж на друг такъв механизъм в държавата, от която идваш...

— Фаликон!

Каква ирония.

Трябваше да събере флота от над триста кораба, да, прекоси от край до край Средиземно море и да разположи повече от трийсет

хиляди мъже между Египет и Светите земи, за да открие, че отговорът на житейското му търсене бе на няколко километра от Ница, почти срещу родния му остров.

Корсиканецът, чийто гръб бе изтръпнал от допира с гладката повърхност на саркофага, почувства странно облекчение. Сякаш тялото му ставаше все по-леко и нищо не можеше да промени новопридобития му спокойен поглед върху събитията.

Това, което не знаеше — макар че започваше да го предусеща, — бе, че необратимият процес на „претеглянето на душата“ вече е започнал. Само оставаше Том да нагласи везните и да отсъди какво ще прави с духа му...

[1] От астрологична гледна точка Франция принадлежи на знака на Лъва. — Б.а. ↑

23.

КАЙРО, 7 МИСРА^[1]

Тайните служби на Марко VIII, много по-мудни от тези на френския нашественик и по-нерешителни от тези на мамелюкския противник, заработиха с пълна сила след пожара в коптската библиотека. Отец Филип — мъж на шейсетина години, с жълтеникаво и недоверчиво лице, нисък на ръст и с плоско чело, не бе разполагал никога с толкова правомощия при провеждането на вътрешно разследване.

Филип не се ползваше с добро име в църковните среди. Отговаряше за сигурността на патриаршията и често се оказваше принуден да използва силови методи, за да потушава проблеми — дори такива, свързани с църковната политика. Извън тези среди имаше съмнителната чест да бъде единственият копт, за чиято глава неколцина мюсюлмански лидери бяха обявили награда, особено след като се разбра, че е използвал влиянието си върху французите, за да ги предупреди и така да осути няколко опита за преврат срещу Наполеон.

Марко VIII му имаше доверие, но до това лято брат Филип нямаше представа колко голямо беше то. В действителност Светият отец никога не бе уточнявал някоя от задачите му толкова прецизно, както тази. Новото му поръчение беше да изясни фактите около смъртта на Чирило от Болоня и да разпореди задържането на предполагаемите му убийци, преди това да са направили французите.

След като прие наредданията на патриарха, Филип потри жълтеникавите си ръце с видимо задоволство: тези заповеди го превръщаха в един от най-могъщите мъже в общността. За първи път в трийсетгодишната си служба разполагаше с картбланш — и то във всяко отношение, — за да стигне до дъното на тази обезпокоителна мистерия.

Скоро разбра, че Марко VIII не мислеше за друго, освен за престъплението. Искаше да се увери, че убийците не са имали достъп до загубената книга на свети Марко, нито са предали съдържанието ѝ на трети лица. Въпреки уверенията на помощника на покойника — Такла, че нито той, нито учителят му някога са говорили с хора извън ръководството на Коптската църква и че единственото копие е притежание на патриарха, както Марко, така и съветниците му искаха да бъдат напълно сигурни.

Беше загадка и неразбираемата фраза от Евангелието на Йоан, написана на една от стените на библиотеката: „Ако някой се не роди свише, не може да види царството Божие“. Защо би я написал Чирило? Или може би не е бил той, а палачът му, в акт на безгранична жестокост?

Патриархът услужливо предаде на отец Филип цялата документация по случая и заедно с нея — някои следи, които бяха решаващи за напредъка на работата му. Повери му спасената от пожара в библиотеката Библия, чиито полета се оказаха изпъстрени с бележки. „Изследвайте я внимателно заповядда му той, — тъй като чрез нея ще установите над какво е работел отец Чирило, преди да изчезне“. Също така го призова да проведе допълнително разследване и да установи дали в Кайро или в околностите на Хелиополис все още съществува фамилия на име Бен Рашид, занимаваща се с търговия с платове. Това име беше свързано със скъпоценния текст на евангелиста и фигурираше в превода на болонския монах.

Ако му провървеше и скоро откриеше семейство Бен Рашид, не биваше да бърза: щеше да наблюдава отблизо всяка тяхна стъпка и преди да ги залови, щеше да се опита да разбере какво са целели с ликвидирането на Чирило. Патриархът бе сигурен, че този клан е бил единственият, който е имал достатъчно силен мотив да убие преводача, тъй като, ако се вярваше на евангелиста, далечните им прадеди са били пазители на някаква мистична тайна, която са предали на самия Иисус Христос, но чието естество те със сигурност биха предпочели да не се озовава в ръцете на Коптската църква.

Филип проумя веднага сериозността на случая. Помоли да му бъде предоставен обширен салон в мансардата на боядисаната в розово резиденция, долепена до църквата „Ал Моалака“, и нареди в него да сложат големи дървени маси, върху които разстла най-

подробни карти на основните квартали на Кайро. Мястото му харесваше. Дървените жалузи осигуряваха уединение за екипа му, но не му пречеха да държи под око съседните улици, когато се нуждаеше от разтуха.

Работата започна незабавно. Най-добрите му хора — малка група от тринайсет духовници с различен произход, повечето от тях покръстени католици, чийто вид не будеше подозрение — започнаха да претърсват още същия следобед всяко кътче на Кайро и селцата в радиус от четирийсет километра. Много от тях трябваше да се предрешат в мамелюкски одежди и тюрбани, за да могат да вършат работата си необезпокоявани. Така или иначе, коптите продължаваха да бъдат париите на Египет — трайно заселило се малцинство, което обаче бе неудобно за правоверните мюсюлмани.

В розовата резиденция се събираще цялата информация, доставена от тринайсетте шпиони, и биваше незабавно предавана в ръцете на отбрана група анализатори, за да я архивират според важността ѝ. На третия ден усилията на шпионите, претърсващи източната част на града, бяха увенчани с успех. До пробива се стигна, когато отец Филип вече бе загубил почти всякаква надежда да намери и един-единичък представител на рода Бен Рашид в централния квартал на града.

Картата на най-многолюдния квартал на Кайро беше почти изцяло покрита с кръстове, маркиращи вече претърсените сгради. Оставаха едва стотина къщи, които бяха толкова стари, че не фигурираха дори в подробните кадастри, изгответи в първите години на османското владичество. Но Бог награждава търпеливите и както очакваше просветленият патриарх Марко, по пладне на 6 мисра, събота, най-накрая откриха голяма къща на името на старото местно семейство Бен Рашид точно в околностите на квартал Байн ал Касрайн.

Брат Филип не се поколеба да съсредоточи всичките си усилия на въпросното място.

Наблюдаван от улицата, видът на дома на Бен Рашид подвеждаше: входната врата едва позволяваше да премине кон, но вътрешността на имота заемаше площ, съизмерима с периметъра на Голямата пирамида. Къщата бе отделена от външния свят посредством дебел тухлен зид, следван от ограда храсти и буренаци, които правеха мястото непревземаемо. Агентите на отец Филип не можеха да

разберат дали има други входове към къщата, но пък забелязаха, че около нея кипи трескава дейност. Мъже и жени влизаха и излизаха по всяко време и се отправяха към най-неподозирани кътчета на града. Товареха кожи в квартала близо до цитаделата на Саладин, сменяха коне край пътя за Сакара или се снабдяваха с големи количества жито в мамелюкския квартал Булак. Въпреки че изглеждаше, сякаш се подготвят за преместване или за дълго пътуване, стопаните на къщата не спираха да посрещат ежечасно нови и нови гости.

Последните пристигнали, за които шпионите научиха от слуховете из махалата, бяха патриархът на клана — ясновидецът Ахмед, и приближените му. Беше необичайно един мистик да се съгласи да напусне убежището си, за да посети големия град, така че за отец Филип и анализаторите му бе ясно, че вътре се подготвя нещо извънредно важно. Но какво?

Рано сутринта тантурестата фигура на началника на коптските тайни служби прекоси северната част на града. Въпреки че бе неделя, ден Божи, трябваше да се отчете за напредъка си пред патриарха. Слава богу, беше относително доволен от откритията на екипа си, но желаеше да обсъди на четири очи с Марко VIII резултатите от разследването си в различна насока: Библията на отец Чирило. Беше я предал на друга, също отбрана група учени от кръга около „Свети Макарий“, които я бяха изучавали денем и нощем през последните седемдесет и два часа и бяха направили някои наистина значими открития.

След като изгълта купата горещо мляко с шафран, предложено му от един от секретарите на негово Светейшество, Филип, който вече седеше срещу Марко, реши да не злоупотребява повече с търпението му.

— Свети отче — грейна приличното му на месечина лице, — вече знаем какво е възнамерявал да направи Чирило, преди да умре.

Патриархът, който отпиваше от купата си, избърса стеклите се по брадата му капки мляко с копринена кърпа и остана загледан в нея.

— Знаете ли?

— Да. Изучавал е страстите и смъртта на нашия Бог в евангелията и е търсел аналогии с египетския мит за Озирис.

— И за какъв дявол ще прави такова нещо?

Старецът се усмихна доволно:

— Не е трудно да си представим, Ваше Светейшество. След това, което сте говорили за настъпването на някакво време, в което ще бъде възможно възкресяването на човеците, вероятно се е заел с изучаване на последните мигове на Исус, за да открие каква подготовка би била необходима, когато настъпи моментът...

— Подготовка?

— От бележките, които фигурират редом до различни библейски пасажи, изглежда, че Чирило сериозно е вярвал в необходимостта да се пречисти преди смъртта си. И решил да изучи подробно това, което е направил Исус, вероятно за да му подражава.

— Обяснете ми.

— Много е просто, Ваше Светейшество. Страстите на нашия Бог започват с триумфалното му влизане в Йерусалим, яхнал магаре. Жителите на града го посрещат с палмови листа в ръце. Там са започнали страданията Исусови и този епизод е вдъхновил един от нашите най-важни религиозни празници.

— Е, и?

— Въщност този пасаж съдържа дълбока египетска символика. Исус язди магаре, също като Хор в храма на Едфу, който е на гърба на Сет. Този египетски бог на злото е изобразяван на много места като човек с глава на магаре... Разбирайте ли ме?...

Патриархът кимна.

— ...Освен това палмовите листа са били използвани в много езически церемонии, за да пречистят въздуха, който е щяло да диша божеството, тъй като се предполагало, че пъдят тъмнината.

Невъзмутим, Марко VIII подръпваше брадата си, без да продума.

— Все още ли не разбирайте, Ваше Светейшество? В очите на древните египтяни Исус върху магарето би символизирал триумфа на светлината над мрака. Тъмният бог Сет бил представян с магарешка глава — настоя Филип. — Когато евангелистите записали тази история, а свети Марко бил първият, който направил това, те са възкресили спомена за една древна египетска церемония.

— Било е случайност.

— Случайност ли е също, че на Тайната вечеря Исус е казал, че тялото и кръвта му ще бъдат олицетворени от хляба и виното, така

както е направил Озирис хилядолетия преди това? В едно от полетата на Глава 14 на Марковото евангелие Чирило е записал следната египетска молитва към Озирис: „Ти си бащата и майката на хората: те живеят от диханието ти, ядат от плътта на тялото ти“.

— Това също не ме впечатлява, отче Филип. Внушителното лице на патриарха оставаше невъзмутимо като лицето на гръцка карнатида^[2].

— В бележките си Чирило от Болоня изтъква други важни доводи: казва, че за да се постигне възкресение, е необходимо преди това човек да се пречисти. Египтяните са вярвали, че фараонът е правел това, след като се срещне с Ра в свещеното езеро. На брега бог Тот измивал нозете му и така го подготвял за връщането към живота. Иисус, който също вярвал в този ритуал, измил краката на учениците си по време на Тайната вечеря, за да ги подготви за възресението им. Разбирате ли вече, Свети отче? Иисус е бил посветен в мистериите на Озирис!

— И искате да кажете, че може би е възкръснал благодарение на някаква египетска магия?

Начинът, по който патриархът формулира въпроса си, прозвуча като обвинение. Като че ли току-що беше продиктувал смъртната присъда над някой еретик.

— Не го казвам аз, казва го Чирило от Болоня.

— И как е могъл благочестив мъж като него да стигне до такъв извод?

— Отново благодарение на сходствата на евангелията с мита за Озирис, Ваше Светейшество. Марко ясно обяснява, че три жени са намерили празния гроб на Иисус и са започнали да го търсят. В Египет тази, която отчаяно търси тялото на Озирис, е богиня Изида, а тя много често е представяна заедно със сестрите си Анукис и Сатис. Според египетската традиция, Изида най-накрая установява, че саркофагът с тялото на мъжа ѝ е паднал под едно дърво, чиито корени са го покрили. Дънерът бил издялан и поставен като колона в някакъв дворец, но богинята се добрала до него, отворила го, извадила от вътрешността му тялото на Озирис, обвила го в чаршаф и го парфюмирала, преди отново да го погребе.

— И?

— Не си ли давате сметка, че същото нещо е направил Йосиф Ариматейски, който свалил Иисус от кръста, увил го в плащаница и след като го намазал с благовония, го положил в новия му гроб, преди той да възкръсне?

— В такъв случай Чирило...

— Убеден съм, че Чирило е възнамерявал да изпълни същия ритуал за пречистване, който вярващите в Изида са следвали в продължение на векове. Стигнал е до заключението, че за да достигне безсмъртие, първо трябва да умре като нашия Бог; написал е онази тайнствена фраза от Йоан на стената и решил да опита късмета си.

— Да опита късмета си?

— Между кориците на Библията, спасена от библиотеката, намерихме някои интересни астрологични записи. Става дума за листи, изпълнени с точни изчисления, направени от човек, добре запознат с тази наука. От тях съдим, че според Чирило астрологичната конфигурация, предшествала Божието възкресение, е щяла да се повтори точно тези дни. И след като е бил убеден в това, толкова странно ли ви се струва, че се е опитал да подражава на Иисус Христос в момента на най-голямата му слава? Не бихте ли изprobвали и вие силата на формулата на живота?

— И е успял да го направи сам?

Филип изгледа патриарха недоброжелателно, сякаш в отговора му се съдържаше разковничето на тази загадка.

— Очевидно не — каза той.

[1] Дата от коптския календар, отговаряща на 11 август 1799 г. —
Б.а. ↑

[2] Женска скулптурна фигура, използвана за подпора и украса на сгради в Древна Гърция. — Б.пр. ↑

24.

Към пладне на същия ден — неделя, 7 мисра, дни преди празника Успение Богородично, атмосферата от половинчата новини и неясни слухове, която обвиваше дома на Бен Рашид, изведнъж се промени.

Дебелият арабин, който винаги стоеше на стража край входа на къщата, отвори укрепената с желязо врата пред една необичайна двойка. Това, което ги правеше по-особени, беше, че за разлика от всички други, минали оттам през последните дни, те напуснаха дома без каквito и да било пакети или стока. Освен това носеха удобни обувки и два големи кожени меха, пълни с вода, като да възнамеряваха да навлязат в пустинята.

Гаваргиус и Андравус, които отговаряха за наблюдението в този час и се бяха притаили край склад за старо желязо на няколко метра разстояние, не бяха виждали тази двойка преди. Мъжът беше огромен, силен и чернокож. Жената, въпреки че също бе смуглa, изглеждаше изящна и красива. Макар да беше покрита от глава до пети с воал, той не можеше да скрие стройното и хармонично тяло, тънките нежни ръце. Вероятно бяха пристигнали по време на някоя от смените на съгледвачите и до този момент присъствието им бе останало незабелязано от всички.

Веднага щом излязоха, новите гости на дома Бен Рашид се отправиха към оживения Байн ал Касрайн, където се изгубиха в навалицата. Гаваргиус, който беше един от най-отдавнашните шпиони на отец Филип, не се поколеба дори за миг: измъкна се от наблюдателницата си и пое в същата посока с намерение да не ги изпуска от очи.

Двойката прекоси центъра на Кайро и се отправи към покрайнините. Не спряха да хапнат, нито се отбиха в някой от дюкяните, които семейството държеше в града — всички те бяха вече набелязани и наблюдавани от хората на Марко VIII. Също така не спазиха задължителните почивки за молитва, наложени от Корана, и

избягваха да се приближават до която и да е от многото джамии, изпречващи се по пътя им. Въпреки това, исполинът и жената внезапно се спряха срещу малка уличка, която Гаваргиус не бе забелязвал никога.

Уличката не бе по-широва от метър, беше тясна и дълга и излизаше на невзрачен площад, зает от една-единствена постройка. Нубийците сигурно я познаваха добре, защото не се поколебаха да поемат по мизерния коридор и да хълтнат зад платното, което покриваше фасадата ѝ.

Гаваргиус ги почака да излязат близо половин час, накрак, докато бродеше сред сергиите за плодове и водопродаvacите и стомните им с прясна вода... Научи наизуст имената на улиците, изписани с тебешир на всеки ъгъл на арабски и на френски и за да се развлече, изчисли броя на минувачите, прекосяващи уличката за един час. Но времето скоро започна да тече неумолимо и чакането стана тягостно. Ами ако му се бяха изпълзнали? Ами ако дюкянът, в който бяха влезли неговите „обекти“, имаше друг изход, за който той не знаеше? А може би пътуването им свършваше тук? В такъв случай каква беше крайната цел на двамата необичайни пътници?

Учуден, че не вижда никой друг да влиза и излиза през тесния тухлен проход, Гаваргиус реши да го проучи сам. Какво можеше да загуби? Никой наоколо не го познаваше и ако нещата загрубееха, винаги можеше да се спаси, като се престори на залутал се гражданин, търсещ къде да похапне нещо.

Мястото беше много различно от всички други, които бе виждал в Кайро. Още щом пристъпи вътре, усети плътния въздух, в който беше потопено помещението, както и тъмнината, нарушавана само от светлината на три или четири медни лампи, разпръснати безредно по земята. Дебели вълнени завеси го отделяха от малкия площад, а подът му бе покрит с мърляви пъстроцветни килими и множество меки табуретки и ниски масички, по които имаше засъхнали петна от чай. Беше студено. Студът бе странен, остьр и контрастираше с горещината навън.

— Има ли някой? — попита високо Гаваргиус, докато се провираше между безпорядъка от възглавници и маси.

Най-накрая иззад тезгях, скрит в дъното на помещението, се показа мъж на средна възраст, който се представи като Джалил и го

поздрави любезно. Лицето му беше избръснато и чисто, което доста изненада коптския шпионин.

— Ahlan wa Sahlan^[1]. С какво мога да ви усъдя, приятелю? — попита той на съвършен арабски.

Докато Гаваргиус се колебаеше, съдържателят, който носеше върху галабията си великолепна зелена абая^[2], продължи:

— Любовна мъка може би? Или имате здравословен проблем? Ишиас? Коопад? — Джалил повдигна широкото си чело изпод тюрбана и огледа клиента си с професионален маниер. — Не е импотентност, нали, господине?

Коптът, изненадан от тази приказливост, успя да измърмори нещо разбираемо:

— Вие... лекар ли сте?

— Не, приятелю. Аз съм Джалил, най-работливият и усърден магьосник в града — каза той церемониално. — Ако търсите лек за какъвто и да е проблем, попаднали сте на правилното място.

— Всъщност... — запъна се — ...само търся едни приятели.

— И в това мога да ви помогна.

Джалил се усмихна широко, докато тършуваше в един долап — толкова почернял и вехт, че Гаваргиус не го бе забелязал досега.

— Аз съм майстор в старото изкуство за търсене на изчезнали хора. Има едно древноегипетско заклинание, което веднага ще ни разкрие къде са приятелите ви. Освен това е на много изгодна цена.

— Не, не! — Гаваргиус поклати глава отрицателно. — Става дума за двама приятели, които бяха тук преди малко...

Джалил престана да рови в колекцията си от бурканчета и мазила и се обърна към клиента си с помръкнала усмивка:

— Говорите за двамата нубийци, които ме посетиха малко преди да пристигнете?

— Същите.

— Ами — въздъхна, — никога не давам информация за клиентите си, но тези наистина бяха необикновени. Трябва да ви доверя, че от години не бях имал толкова интересен разговор за магията. *Allahu akbar!*^[3]

— Наистина ли?

Гаваргиус отвори широко очи. Беше му провървяло. Ако заклинателят Джалил беше толкова словоохотлив, колкото изглеждаше,

щеше да получи повече сведения, отколкото очакваше. Брат Филип щеше да е доволен от работата му.

— Разбира се. Попитаха ме какви магии за любов и плодовитост познавам. Естествено обясних им, че този тип работа е най-труден и най-скъп. Трябва да се знае много добре какви растения да се ползват, да се съберат в точния момент, да се стрият по определен начин, да се прибави зехтин при необходимост, да се добият масла от костите на риби, които се намират изключително трудно, и най-вече трябва да се наблюдават фазите на Луната... Но знаете ли кое е най-хубавото от всичко? Те вече знаеха всичко това!

— Те също са магьосници... — изльга Гаваргиус, за да поощри словоохотливостта на Джалил.

— При това много добри, не ще и дума. Късметлия сте, че сте тяхен приятел. Представете си, дори познаваха метода на скарабея, с който може да се завоюва любовта на една жена!

— Метода на скарабея?

— Виждам, че не сте от същото семейство. Но нищо, вярно, че тази техника не е никак популярна. — Лицето на Джалил отново грейна в усмивка. — Необходимо е да се намери малък скарабей, който все още не е развил рогата си, и да се накисне от сутринта до следобеда в мяко от черна крава. След това се изважда на слънце, върху коремчето му се слага пясък и се окадява с тамян. На следващия ден тялото му се реже на части с голям бронзов нож, сготвя се с вино и ябълкови семки, добавя се урината на заклинателя и няколко капки от получената субстанция се смесват с ликъор, който трябва да се изпие от желаната жена... Винаги действа.

— Разбрано. — Гаваргиус успя да прикрие отвращението си, доколкото може.

— Също така потвърдиха нещо, в което вярват много хора тук...

— Не ви разбирам, за какво говорите?

— За французите, разбира се! Изглежда, че са довели не само войници в Египет, но и свои собствени мъдреци и магьосници.

— Така ли?

— И по всичко личи, че са много могъщи. Убедете се сам: приятелите ви искаха да разберат как да обезвредят силата им и да се доближат до тях, без да пострадат. И ми платиха добре за съвета.

Гаваргиус подсвирна от възхищение, като прикриваше собственото си убеждение, че тези арабски истории не са нищо друго, освен шарлатанства, присъщи на диваци. Все пак оставил Джалил да продължи:

— Но това, което търсеха, беше много сложно и разбира се, изискваше съдействие от познавач като мен.

— *Al Hamdu li-lah*^[4], Джалил! — отговори коптът церемониално.

— Славата ви преминава през всички граници, от Нубия до Делтата. Затова приятелите ми дойдоха да се допитат до вас.

— Кълна се в брадата на Пророка! Така е.

— Нито за миг не съм се съмнявал в това.

— Все пак това, което всъщност искаха, надхвърляше възможностите ми. — Съдържателят наблегна многозначително на тези думи. — Защото, ако магията за вдъхване на любов у жена е нещо добре изучено и лесно, то не така стоят нещата с магията за постигане на любовта на мъж.

— На мъж ли?

— Именно това казах, приятелю. — Лицето на Джалил се изкриви в нова гримаса. — Но тази информация струва пари.

Гаваргиус направи знак, че разбира, и постави на масата лъскава сребърна монета. Очите на магьосника проблеснаха за миг, преди да скрие бързо обола^[5] под тезгяха.

— За да стане чудото и да се завладее един мъж, първо трябва да му се покаже какво е истинска любов. Тази е тайната. Истинска любов като тази, която Изида е засвидетелствала на Озирис, когато е отишла да го търси даже в света на мъртвите и го е донесла оттам, за да го възкresи по-късно.

— И това ли е всичко, на което ги научихте?

— Това..., както и да употребяват парфюми и отвари, които биха могли да предразположат мъжа към подобно пътуване.

— Разбирам. И, Джалил, можете ли да ми кажете накъде тръгнаха?

— Разбира се. Излязоха през задната врата на тази сграда, прекосиха вътрешния двор, който се намира насреща ви, и поеха към Абасия. Бяха особено загрижени да пристигнат там възможно най-скоро.

— В Абасия? Главната квартира на френските войници?

Джалил кимна с развеселен поглед.

— И познайте какво, приятелю — каза.

Коптът повдигна рамене.

— Искаха да се срещнат със самия султан Бунабарт.

— С Бонапарт? С Наполеон Бонапарт? Сигурен ли сте в това, което казвате?

— Да. Джалил никога не лъже. Освен това ще ви дам бесплатно един магически съвет: ако там попитате за Бунабарт, ще ги намерите със сигурност.

Гръмкият смях на заклинателя го смути. Гаваргиус му остави още бакшиш, след което припряно напусна дюкяна и се запъти към канцеларията на отец Филип.

[1] Добре дошъл. — Б.а. ↑

[2] Плащ (ар.). — Б.пр. ↑

[3] Велик е Аллах! — Б.а. ↑

[4] Слава на Бога. — Б.а. ↑

[5] Дребна монета, равняваща се на половин дение във Франция.
— Б.пр. ↑

25.

— Желаem да разговаряме с генерал Бонапарт — каза снажният арабин с обръсната глава, застанал на няколко крачки от решетката на прозорчето. Придружаваше го жена с покрито лице, която не каза и дума.

Дежурният войник на портала пред щаба застана нащрек. Почти никой мюсюлманин не произнасяше името на началника му правилно, а още по-малко назоваваше точно военния му ранг. Но тези двамата бяха изключение.

— Кой желае да го види? — попита той рязко и почти, без да помръдне.

— Али бен Рашид и племенницата му Надия. Дошли сме от Луксор само за да се видим с него. Става дума за въпрос от изключителна важност.

— И какъв по-точно е този важен въпрос? — попита военният.

— Известна ни е самоличността на шпионите, които издирват генерал.

— Наистина ли? — усмихна се войникът иронично.

— Да. Наистина.

— В такъв случай ще видя какво мога да направя. Ще повикам дежурния капитан, за да говори с вас.

Беше минало по-малко от денонощие, откакто корсиканецът се бе завърнал от пустинните и еднообразни брегове на Абукир. Изпълнен с въодушевление, но изтощен, Наполеон най-накрая вкусващ сладостта на триумфа над османските войски.

Излегнал се върху дивана в кабинета си на третия етаж на двореца, който му служеше и за спалня, той мислеше какво име да даде на онзи седми термидор от първата декада^[1], който беше датата на победата. По време на кавалерийска атака, за която бе сигурен, че ще влезе в историята, храбрият му генерал Мюра беше отсякъл със

собствената си сабя два пръста от дясната ръка на вражеския предводител Мустафа паша, с което предизвика неимоверно объркване сред войските му. Хората на осакатения военачалник, слизани от неочеквания устрем на французите, побягнаха в безпорядък към морето и се удавиха, преди да достигнат до корабите, които ги бяха докарали до египетския бряг.

Точно от такъв триумф се нуждаеше корсиканецът — успех, който да убеди Директорията в Париж, че годината му в Египет и Светите земи не представляваше безprecedентно военно безразсъдство.

Дори Клебер се бе развълнувал, виждайки подвига на Мюра и прозорливостта на Наполеон при разпределението на хората му. „Голям сте колкото света!“, бе му казал снажният Жан-Батист, като го хвана за раменете и го разтърси насред бойното поле. Клебер беше огромен мъж и всеки път, когато стореше нещо подобно, корсиканецът се чувстваше като марионетка в ръцете на кукловода си. „Назарет ви донесе сполуката, която заслужавате, Бонапарт!“ — разтърси го още малко той, като не отместваше поглед от Окото на Хор, което корсиканецът носеше на врата си по време на всички военни операции. Клебер, който бе изключително наблюдателен, го беше видял за първи път след краткото лагеруване в Назарет и побърза да предположи, че генералът му сигурно е получил свещения wadjet^[2] от някой важен местен мъдрец.

Наполеон, спокоен, чист и избръснат след кратката битка, си спомни тревожното лице на Клебер. Ами ако Жан-Батист беше прав? И ако baraka — късметът му, вече беше с него и наближаването на Сед — церемонията, обещана му от мъдреца Балазан в Назарет, която щеше да му даде силата на някогашните господари на Египет — вече му носеше първите победи? В такъв случай наистина ли трябваше да остане в Египет в очакването на ритуал, който може би никога нямаше да се състои? Или както вече бе започнал да вярва, можеше да се хвърли решително към завладяването на Европа? Дали победите му не го превръщаха в нов жив мит, подобен на Александър? Ненадейно вратата на кабинета му се отвори.

— Разрешете, генерале.

Дежурният капитан, левент от Ла Рошел, по-млад от него само с две повишения в чин, го извади от грандоманските му размисли.

— Влезте, Монтиняк. Какво има?

— Пристигна спешно съобщение от генерал Дезе от горното течение на Нил, мосю.

— За какво става дума?

— Двама от членовете на Научната комисия — инженерите Вилие и Проспер Жолоа, уверяват, че се организира заговор, който да ви принуди да се подложите на някакъв ритуал. Боят се, че Ваша Светлост може да попадне в ръцете на могъща местна секта и да загубим контрола над страната...

Наполеон не вярваше на ушите си — това толкова уместно съвпадение го накара да се усмихне. Корсиканецът имаше навика да тълкува подобни съвпадения като благоприятни знаци от страна на съдбата.

— Това ли назват? — усмихна се лукаво.

— Да, генерале.

— А вие, капитане, смятате ли, че е възможно?

Жан-Пол Монтиняк преглътна, като че ли това можеше да му помогне да намери най-правилния отговор.

— Всъщност... не, мосю — заекна той.

— Ама разбира се, че не! — Оглушителният смях на корсиканеца успокои пратеника. — Не мога да повярвам, че собствените ми хора са се польгали за такива неща! Местна секта! Глупости, капитане!

— Има още един въпрос, по който трябва да ви осведомя, мосю. Преди малко на главния вход на двореца се представиха двама египтяни и помолиха за аудиенция при Ваша Светлост.

Корсиканецът, който разсеяно си играеше с могъщия амулет от лапис лазули, подарен му от Балазан, го прибра до гърдите си и настроението му мигновено се промени.

— Двама египтяни? Искате да кажете, двама обикновени граждани ли, капитане?

— Така изглежда.

— И какво искат?

— Казват, че имат сведения за шпионите, които наредихте да бъдат арестувани, преди да отпътувате за Абукир.

— И защо не ги предоставят на полицията? Там ще им дадат възнаграждение... ако заслужават такова.

За момент капитанът се поколеба дали да настоява.

— Не искат пари, мосю — каза той най-накрая. — Но помолиха да ви кажа, че познават братството, към което принадлежат тези шпиони, и упорито настояваха, че само Ваша Светлост ще съумее да оцени информацията както подобава.

Бонапарт погледна нагоре към капитан Монтиняк, все още изпънат почтително на няколко крачки пред него.

— Споменаха, че шпионите принадлежат към някакво братство?

— Да, генерале.

— Добре, капитане. В такъв случай ще ги приема. Разпоредете да ми донесат чаша от най-доброто вино, което имаме в избата, и ги пуснете да се качат тук след половин час.

Корсиканецът не можеше да скрие, че тази сутрин е в добро настроение. За първи път от месеци насам имаше достатъчно време да се наслади на победите си и да покаже великолушието си към народа, който управляваше. Защо тогава да не приеме осведомителите и да не се заеме лично с разследването? В края на краищата един интересен разговор щеше да го накара да забрави горчивото чувство, че е затворен в Египет като плъх в капан.

Въпреки че британският адмирал Нелсън беше разбил флота му преди повече от година и на практика бе прекъснал всички връзки с Франция, неотдавнашният военен успех срещу мамелюците му бе вдъхнал увереност, каквато не си спомняше да е изпитвал някога. От месеци войниците му сами произвеждаха муниципите си и в цялата армия не бе останала нито една чиста и спретната униформа..., но той вече бе истински победител. Победата над турците беше като победа над Великобритания.

Единственото, което помрачаваше оптимистичните му сутрешни размисли, беше вечният проблем с жените. Виното отлично бордо, сервирано със стайна температура — приспа донякъде тревогите му. Всъщност положението бе дразнещо: докато по-важните новини от метрополията се бавеха с месеци, изневерите на Жозефин с някои от най-видните членове на Директорията се разпространяваха светковично от Делтата до Асуан. Никой не знаеше как, по дяволите, слуховете можеха да прекосят Средиземно море с такава скорост. Освен това корсиканецът се терзаеше, представяйки си как съпругата му предлага знойното си и сладострастно тяло на онези недодялани

политикани в Париж. Нима се страхуваше, че ще остане толкова рано вдовица и без покровители? За толкова некадърен войник ли го мислеше?

За да забрави срама, Бонапарт беше търсил из цял Египет жени, с които да утaloжи гнева си, но нещата винаги свършваха зле. Французойките — много от тях нелегално пристигнали с флотата му, съпруги или годеници на офицери вече бяха на привършване и почти всички по-привлекателни кандидатки редовно отхвърляха безсрамните му предложения.

Полин Фуре, съпругата на един от най-уважаваните поручици, беше изключение и същевременно именно тя му причиняваше най-много главоболия. Беше изкусителна и миловидна блондинка, но прекалено амбициозна. Всички в Кайро, включително и британските шпиони, я наричаха Клеопатра. Как можеше да спре упоритите слухове, че Полин е тази, която в действителност управлява Египет? Като я пренебрегне? Или бе достатъчно да я замени с друга, също толкова прелъстителка жена? И в такъв случай — с коя?

Когато капитан Монтиняк се върна в покоите му, придружен от двамата египтяни, които искаха да разговарят с него, красотата на Надия го наведе на неочеквани мисли...

— Това със сигурност е нова и прекрасна случайност — промърмори той, като я видя.

Изненадата на корсиканеца беше повече от оправдана. Дори и да го бяха репетирали хиляди пъти, влизането им не можеше да бъде по-ефектно: нубиецът, придружаващ жената, се представи като Али и махна воала на Надия подобно на човек, който отваря коледен подарък пред малко дете. Катраненочерните коси на танцовката се посипаха по раменете ѝ, а тясната дреха подчертаваше удивително изящната ѝ снага. Не беше подходящо облечена за случая, нито пък бе уместно генералът на оккупационната армия да си играе на прельствяване. Но кого го бе грижа.

— Мосю, настояхме да ви видим, защото трябва да ви предупредим за нещо много важно — каза жената с кадифен глас веднага щом се освободи от воала си. Кабинетът спалня на корсиканеца изведнъж се изпълни с ухание на лотосов цвят.

— За какво да ме предупредите?

— Че сте заобиколен от предатели.

Наполеон, запленен от огъня, който се излъчваше от Надия, както и от екзотичния и чувствен парфюм, се усмихна, сякаш прощаваше дързостта ѝ.

— Това не е никаква новина, мадмоазел. Цезар е бил убит от собствения си син в Рим. Всички велики мъже са заобиколени от предатели. Крият се навсякъде. Те са необходимо зло, от което в немалко случаи по-интелигентните могат да се възползват.

— Но трябва да си пазите гърба, По-близо са до вас, отколкото мислите.

— Отегчавате ме, мадмоазел — промърмори Наполеон. Не ви познавам. Освен това, ако благоволих да ви приема, то е, защото охраната ме предупреди, че разполагате с информация, която ми е необходима. Греша ли?

— Не. Не грешите, мосю. Предателите, за които ви говоря, са ваши доверени хора, скрили от вас местонахождението на шпионите, които издирвате толкова упорито.

— Познавате ли ги?

— Разбира се, генерале. В пустинята са известни като „сините мъдреци“. Но не са шпиони, работещи за някоя нация или армия. Истината е, че нямат собствени земи, нито интереси, които да защитават. Те са много над подобни светски нужди и рядко се появяват пред непосветените... Въпреки това, можем да потвърдим, че съвсем насъкоро „сините мъдреци“ са пристигнали в Кайро.

— „Сините мъдреци“!

Лицето на корсиканеца просветна.

— Кажете ми, какво още знаете за тях? Въпреки че издадох заповед за издирването и залавянето им, така и не попаднахме на нито един от тях...

— Преди това би трябало да се запитате за какво са ви, мосю.

Забележката на Али го обърка.

— Какво искате да кажете?

— Не знам дали ни вярвате, мосю, но „сините мъдреци“ принадлежат към братство, което се показва пред света веднъж на хиляда или две хиляди години. И всеки път се появява, за да търси човек, който е достоен да получи знанието му и да помогне да се промени лицето на света. Това познание — добави тайнствено Али — включва някои много примамливи предимства, едно от които е

достъпът до вечния живот. Срещата със „сините“ почти гарантира, че тази тайна ще ви бъде предадена.

— Как можете да сте толкова сигурни?

— Защото семейството ни е било удостоено с честта да получи това знание преди много време, генерале. Заради това и понеже някога сме познали силата, която те пазят, знаем, че ще има предатели, които ще поискат да ви ограбят правото да получите святото посвещение. Ние, мосю, вярваме, че сте новият избранник на общността на „сините“.

— Тази сутрин получих известие от хората ми в Тива, които ме предупреждават за наличието на заговор на някаква секта фанатици, желаещи да контролират войската ми. Откъде да знам, че не сте от тях?

Жан-Пол Монтиняк хвърли съучастнически поглед към корсиканеца, но не продума.

— Говори ли ви нещо изразът „Времето настъпи“?

Лицето на корсиканеца помръкна. Къде беше чел нещо подобно? Али нетърпеливо чакаше отговора.

Само след миг Бонапарт си спомни: в доклад на полицията му, съставен преди няколко дни по повод на мистериозен пожар в квартала на коптите, се съдържаше точно този израз. Двама от монасите, които бяха разпитани по случая, предполагаха, че смъртта или изчезването на възрастен коптски мъдрец са свързани със съществуването на древен ръкопис, в който се говори за настъпването на Времето. Докладът посочваше като вероятни виновници за случая „сините мъдреци“.

— Чувал съм го, да — призна накрая генералът. — Но не знам какво означава.

— Това време се отнася за много близък момент, когато мъдростта на „сините“ ще бъде предадена безрезервно на някого, който е предопределен да промени посоката на света. И трябва да сте подгoten.

— Да съм подгoten?

— Да — подчerta Али. — Надия е дошла, за да ви помогне.

— Надия?

Дяволитият поглед на Бонапарт накара капитан Монтиняк да се усмихне, тъй като отгатваше похотливите намерения на генерала си.

— В такъв случай — додаде, — не смятате ли, че трябва да ни оставите насаме?...

[1] Дата от революционния календар, отговаряща на 25 юли 1799 г. — Б.а. ↑

[2] Уджат, или Окото на Хор — древноегипетски символ за покровителство и царска власт. — Б.пр. ↑

26.

Изненадан, Елиас отвори вратата на спалнята си, на третия етаж на една овехтяла сграда, долепена до казармата в Абасия. Наполеон му беше дал почивен ден, който той планираше да прекара първо в спане, а по-късно, след като слънцето и жегата поотминеха, на базара Джан ел Джалили, където да пие чай с мента и да броди по винаги оживените улички. Това, което очакваше най-малко, бе някой да задумка по вратата му в десет и половина сутринта.

— Имате спешно съобщение.

Двама гвардейци с мускети на рамо му подадоха бял продълговат плик, запечатан с пълтен червен воськ. Без да продумат повече, зачакаха съненият копт да го отвори.

— Какво е това? — промърмори Елиас, втренчен в нечетливия печат, ударен върху воська.

— Нареждания, господине — каза простишко по-високият от драгуните. — Трябва да се облечете и да ни придружите незабавно.

Объркан, Буктур помоли войниците да почакат няколко минути. Все още сънен, с писмото в ръце, той затвори вратата след себе си, седна на леглото и счупи печата.

От вътрешността му изпадна карта за игра, по-различна от всички, които беше виждал през живота си.

Щом я видя, коптът изведнъж се разсъни. Нямаше съмнение, че само някой като Жан-Батист Клебер можеше да му е изпратил подобно послание, но това заключение бе придружено от тревожна гримаса. Генералът прибягваше към подобни средства за контакт с членовете на Задругата единствено в крайно спешни случаи. Или поне така мислеше...

Какво искаше да му каже Клебер с тази загадъчна карта? Изображението на ангел, който призовава към живот три мумии, му вдъхна странното чувство за неотложност. Тримата мъртвъци, увити в бинтовете си като че ли се вдигаха от един и същ саркофаг, изпънати и сякаш подчинявайки се на тайнствена заповед, която ги тласкаше към

действие. Това ли очакваше Клебер от него? Най-после да изпълни мисията, за която Задругата го подготвяше почти от година?

Скоро щеше да се освободи от съмненията.

След като набързо си изми лицето и приглади косите си, Елиас нахлузи чифт войнишки панталони и бяла памучна риза и облече върху тях тъмна галабия. Не му беше ясно какво очаква Клебер от него и предпочиташе да е подготвен за всичко. Включително и да тръгне незабавно на път.

Драгуните ескортираха Буктур до малка постройка, разположена само на три пресечки от двореца казарма на Наполеон. Коптът познаваше мястото добре. Бяха го викали там и друг път, въпреки че постоянните отсъствия на Бонапарт, когото винаги придружаваше извън Кайро, го принуждаваха да разрежда посещенията си повече, отколкото би желал.

Войниците се спряха пред дървена врата, увенчана с правоъгълен фриз, чийто праг Елиас прекрачи безропотно. Тези двери отделяха външния свят от *Het nub*, или Златния салон, където се вземаха всички важни решения на Задругата. Когато се озова във вътрешността му, Буктур се изненада от тъмнината, царуваща там. Никога не бе виждал мястото така мъртвешко, толкова изпълнено с прах и миризма на тамян.

Залата на Задругата — правоъгълно неприветливо помещение, чийто таван беше боядисан в небесносиньо и обсипан с море от петовърхи звезди, се намираше в дъното на тъмния коридор, пред който го бяха оставили войниците. Една неочаквана заповед потвърди, че не е сам:

— Моля, приближете се, братко Елиас.

Познатият глас на Гаспар Монж, вечно мърморещия математик с конско лице, бивш главнокомандващ на флота и председател на Египетския институт, основан преди няколко месеца от самия Наполеон, донякъде успокои тревогата му. Монж винаги се бе държал сърдечно с него. На прозорливостта си в набирането на учители той дължеше назначението си на служба при Бонапарт, както и постъпването си като пълноправен член в братството. По време на първите месеци след пристигането на Монж в Египет, когато двамата прекарваха много време заедно, добрият Гаспар му бе напълнил главата с прекрасни описания на Франция. „Само пирамидите

прославят твоята страна повече от моята“, признаваше често с насмешка.

Без да се колебае, Буктур пристъпи към центъра на залата, едва осветена от един фенер на тавана. Действително там го очакваше домакинът му, покрит с мантията за тържествени церемонии и с готов въпрос на устата, който изстреля веднага щом го видя пред себе си:

— И така, Елиас. Вчера се върнахте от Абукир заедно с нашия генерал Бонапарт, нали?

Мосю Гаспар, който беше и секретар на Задругата, седеше в единия край на залата с огромна протоколна книга пред себе си. На малката дъбова маса пред него бе сложена мастилница, няколко пера и моливи. Около него можеха да се различат тъмните силуети на още шестима души, всички изправени и прилични на духове, които внимателно оглеждаха новодошлия.

— Какво... какво е това? — възпротиви се смаяно коптът, досещайки се, че е попаднал в клопка.

— Моля ви, братко Буктур, отговорете ни: Бяхте ли довчера с Бонапарт? Да или не?

Елиас кимна в отговор на непознатия глас.

— И чухте ли го да казва, че смята да напусне тайно Египет?

Странният въпрос, зададен от една от сенките, извисяваща се като кула и несъмнено принадлежаща на Клебер, го парализира.

— Не... — отговори той разтревожено. — Как може дори да предположите, че Бонапарт би изоставил войската си след славната победа при Абукир?

Клебер, който дори за момент не напускаше сянката, където се бе приютил, протегна дългата си ръка към друг от присъстващите.

— Брат Мюра, вие му обяснете — нареди той.

Един нов силует, също толкова висок и снажен, пристъпи към центъра на залата по шахматния под на братството. Принадлежеше на Жоашен Мюра, героя, който само преди два дни бе прогонил турците като по чудо, без да загуби нито един от ескадроните си. Като го видя да приближава, Буктур се усмихна нервно. Храбрият офицер изглеждаше напълно възстановен от грохота на битката, а къдравата му коса и дебелите бакенбарди бяха възвърнали обичайния си блъсък.

— Имаме основателни причини да вярваме, че Наполеон скоро ще ни изостави, братко Елиас — каза с опечален глас.

— Когато по време на славната ни битка край Абукир ме назначи за дивизионен генерал на бреговете на Делтата, смотолеви нещо в смисъл, че скоро ще напусне Египет. Че Франция се нуждаела от него много повече, отколкото тази държава. И разбрахме, че е дал тайни и изрични заповеди в пристанището на Александрия две фрегати да бъдат снабдени с провизии и оръжие... Представяте ли си какво би означавало това?

Коптът не отговори.

— Ще ви кажа: че планът да посветим Бонапарт в нашата уважавана Мемфиска ложа и да го подгответим да приеме формулата, обещана му от „сините мъдреци“ в Назарет, може напълно да се провали.

— Но... това е невъзможно! — възпротиви се Елиас. — Утре е избраният ден. Те го определиха.

Като чу това, друга от присъстващите на сбирката сенки направи крачка напред, с което позволи лицето ѝ да бъде осветено.

— Братко Елиас — каза той на пресекулки. — Ти си единственият сред нас, видял отблизо лицата на „сините“. И благодарение на теб генерал Бонапарт се срещна с тях в Назарет преди няколко месеца.

Преводачът кимна.

— Ти си копт по произход и по религия, нали така?

— Да.

— И имаш ли представа защо „сините“ са избрали точно утрешния ден, за да посветят Бонапарт?

Този път Елиас Буктур не можа да определи кому принадлежеше гласът на разпитващия го. Трябваше да е на някой нов в Задругата. Беше старец със строг вид и властни маниери, когото не беше виждал никога преди.

— Не си длъжен да отговаряш — каза му той. — В действителност знаем, че всичко това е свързано с астрологията. Утре по изгрев съзвездието Лъв ще се възкачи към „мястото на възкресението“ на изток и птицата Бену, която древните египтяни отъждествявали със съзвездието Феникс, ще отбележи юга. Знаеш ли какво означава думата Времето!

— Необходимо ли е да отговарям? — Елиас поклати отрицателно глава.

Старецът направи недоволна гримаса.

— Ако наистина си копт, би трябвало да го направиш. Всеки истински християнин е запознат с това, за което ти говоря.

— Исках да стана свещеник — призна Буктур, — но баща ми ме разубеди и уучих друго. Френски например.

— В чест на първоначалното ти призвание би трябваше поне да знаеш, че свети Марко е бил първият, който е говорил за това време. Това е период на разкрития, в който на хората ще бъдат известени велики тайни.

Елиас не се стресна от косвеното обвинение на новия брат.

— Така да бъде, братко. Призванието да служа на Бога не ме е напускало никога, ако намеквате за това. Благодарение на него чичо ми Никодим ме запозна с тайните на масонството и ми говори за настъпването на Времето, което толкова ви вълнува. Но от него научих също, че не е достатъчно това време да настъпи. — Коптът преглътна и замълча секунда, за да прикове вниманието на събеседниците си. — Братя, за да се състои очакваното разкритие, трябва да налице други, много специфични обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

— По време на краткия ми престой в Назарет със „сини мъдреци“ и нашия генерал Бонапарт научих, че освен избраника, който трябва да навърши трийсет години, е необходима и жена, призвана да зачене онзи, който да отвори ковчежето на Тот, където богът на мъдростта е заключил тайните на живота и смъртта. „Сините“ са придобили това знание благодарение на древноегипетско предание от времето на фараона Хеопс.

— Добре познавате знаците.

— А вие? Вие познавате ли ги?

Жан-Батист Клербер, чиято исполинска снага бе покрита с дългата черна роба на главен ересиарх на ложата, реши успокои преводача на Бонапарт:

— Да. Ние, французите, също познаваме символите, Елиас. И истината е, че ние, които идваме от Запада, от много време се подготвяме за този момент. Вие може и да не знаете, но в Европа братството на свободните масони от векове извършва инициацията на новопосветените чрез ритуали, наподобяващи смъртта и възкресението на тялото. Знаехме, че тези ритуали произхождат от Египет, и бяхме

сигурни, че всички те се основават на представата, че физическото възкресение може да бъде постигнато. И заедно с него естествено — безсмъртието.

— Така и трябва да бъде — отвърна Буктур.

— Ти много ни помогна, Елиас. — Гласът на Мюра прозвуча по-тържествено от обикновено. — Нашите братя масони в Ница постъпиха правилно, като ни свързаха с теб, и ти свърши добре работата си. Но мислим, че е дошъл моментът на истината.

— Моментът на истината?

— Да, Елиас. Моментът, в който формулата на безсмъртието трябва да ни бъде предадена.

— Това не зависи от мен — възрази Елиас. — Това е работа на „сините мъдреци“. Те са тези, които разполагат с мястото и времето за предаване на тайната.

Мюра, с фини и остри черти, улови копта за раменете.

— Само че няма време за губене. Вече не сме единствените в тази надпревара.

— Какво искате да кажете, братко Жоашен?

— Тази сутрин двама посветени от клана Бен Рашид са поискали аудиенция при Бонапарт. Двама от хората на коптския патриарх са ги проследили до Абасия и са ги чули да казват, че имат сведения за местонахождението на шпионите, издирвани от нашата армия. Както знаете, това е евфемизъмът, който използвахме при издаване заповедта за залавянето на „сините мъдреци“, за които ни е известно, че от няколко дни се намират в града. Знаете ли какво означава това?

Заострената брадичка на Елиас Буктур помръдна, докато на лицето му се изписваше невярващо изражение.

— А вие как знаете, че от...?

Старецът, който бе говорил по-рано с него, не го оставил да довърши изречението. Пристипи напред и отново застана съвсем близо до центъра на шахматния под, където се намираше преводачът, и го хвани за ръцете.

— Погледни ме, Елиас — заповяда, докато го дърпаше за ръкавите. — Не разпознаваш ли властта ми? Аз съм Теодор, секретар и помощник в покоите на негово Светейшество Марко VIII. Изпратен съм тук при вас от висшата власт, за да ви помогна да си възвърнете това, което по закон принадлежи на нашата древна и свята Църква.

— А защо ви трябваше да се съюзявате с французите, отче Теодор?

— Стига, Елиас! Не са французите тези, с които се е съюзила светата ни Църква, нито дори с Наполеон, който е само съдът, избран от Провидението да приеме тайната на живота от истинските й пазители. Нашият съюз, братко Елиас, е с европейските братя, които изповядват една зараждаща се религия на светлината, сестра на нашето християнство.

Буктур попита недоверчиво:

— И поради същата тази причина смятате, че фамилията Бен Рашид, чиито членове са последователи на Сет и на Мрака, ще направят така, че Наполеон — който, както всички знаем, вярва, че притежава качествата на герой на Слънцето, почти на месия от ранга на нашия Спасител Исус Христос — да се съюзи с тях и да им помогне да се сдобият с формулата на Сед?

— Имаме причини да се опасяваме от подобно нещо — обади се Клебер.

— Причини? Какви причини?

— Единият от представителите на рода Бен Рашид, който се е срещнал с Наполеон, е жена на име Надия. Нашият брат Мохамед, когото още не познавате, но който току-що пристигна от Луксор и членува в нашата ложа като представител на една могъща и древна група от последователи на Светлината от Южен Египет, ще може да ви обясни коя според него е всъщност тази жена.

— Мохамед...?

Преди да успее да довърши въпроса си, една от сенките, заобикалящи шахматния под на Задругата, пристъпи в осветената зона. Отстрани качулката си и под нея се показва кръгло лице с приятни черти, без съмнение на човек от горното течение на Нил.

— Името ми е Мохамед бен Рашид, братко.

Добре сложеният нубиец, покрит със същата роба като тази на главния ересиарх Клебер, поздрави Елиас приятелски, този път поставяйки ръка на гърдите му.

— Надия принадлежи на моето собствено семейство — разкри той без следа от вълнение в гласа си — и познавам добре способностите ѝ. Тя израсна в неведение относно сетианските идеи и съвсем доскоро беше робиня при водача на клан, занимаващ се с

грабежи на гробници в Луксор. Той мародерстваше близо до една гробница, за която семейството на Надия вярваше, че може би крие следи, които ще помогнат да се възстанови формулата на живота. Всъщност собственият ѝ род я продаде на крадеца, за да може да го държи под око в собствената му къща.

— И как може такава жена да представлява заплаха?

Мохамед се усмихна загадъчно:

— Неотдавна тя избяга от дома на крадеца. Помогна ѝ Али, главният маг на нейния клан... на моя клан. Вярваме, че я е осведомил за истинската ѝ сила и я е подготвил да се бори с нас в надпреварата към безсмъртието.

— А крадецът?

— Крадецът, братко Елиас, не беше просто грабител на гробници. Истината е, че той също е могъщ египетски маг, привърженик на култа към слънцето, както и на каузата на нашата ложа и на Коптската църква. Той, Омар бен Абиф, се разкри като мой учител преди години.

— Твой учител?

— Не очаквам да разбереш, Елиас. Но аз, който съм израснал в лоното на семейството на Надия, съхранило до ден днешен основните учения на древноегипетските звездоборойци, владеещо из основи тайните за изграждането на храмове по подобие на съзвездията в небето, открих, че моят път и пътят на клана ми са погрешни. Че никога няма да стигна до формулата на живота по пътеката на нощта, а по тази на Светлината. По пътеката на Слънцето.

— Ти си... Ти си предал собственото си семейство?

— Да. Но в замяна на това се превърнах в търсач на истината.

— Как можеш да бъдеш сигурен, че твоят път е този на истината?

Напетият нубиец беше благодарен в душата си за този въпрос. Любопитството на Буктур щеше да му позволи да хвърли светлина върху нещо, което все още не бе имал възможност да обясни на останалите членове на ложата.

— Много просто, братко Елиас — усмихна се той. — В гробницата на Аменхотеп, която сетианите толкова се страхуват да не проучим, Омар ми показва как действа ритуалът на Живота. Първо се претегля душата на кандидата — по този начин боговете проверяват

доколко са чисти намеренията на търсещия безсмъртие. И след това, с помощта на енергията на Изида, се постига чудото. Ако Надия не беше избягала и семейството ѝ не я беше защитило незабавно, тя щеше да ни даде божественото си дихание в същата тази гробница.

— Искаш да кажеш, че...?

— Надия ли? — усмихна се Мохамед. — Да, братко. Истината е, че тя е праята наследница на магьосница, родена от богинята Изида. Само тази жена, стига да намери новия Озирис, който да канализира магията ѝ, може да подчини и призове могъществото на вечния живот. Всъщност единственият начин да я изпреварим е да го открием първи и да извършим с него свещения ритуал на живота.

Въпреки че бе разbral намека, Елиас искаше да е сигурен.

— Имаш предвид... Бонапарт? — попита.

— Точно така. Самия Наполеон.

Жоашен Мюра се приближи отново към центъра на залата, сред братята от Мемфиската ложа.

— Сега разбирайте ли сериозността на фактите, Елиас? Ако Надия успее да спечели доверието на генерала ни, тя ще бъде тази, която ще го отведе до мястото на посвещението и която ще добие от „сините мъдреци“ правото върху формулата на Живота. А ние, коларианите, ще останем извън обсега на тайната, която дойдохме да върнем на Египет.

— Само тя ли може да ни отнеме тайната?

Мюра и Мохамед бен Рашид се спогледаха тревожно.

— Така смятаме.

— Така смятате? Не сте ли сигурни?

Много сериозен, отец Теодор взе думата:

— Виж сега, Елиас... Ако ложата ни успя да разбере със сигурност, че сега е Времето, в което имаме достъп до тайните на вечния живот, то е благодарение на съдбовната поява на един текст, написан преди осемнайсет века от самия свети Марко.

Преводачът на Бонапарт подсвирна с възхищение, но изчака Теодор да продължи.

— Беше намерен в Александрия преди година и нашият обичан Свети отец го изпрати в манастира „Света Екатерина“ в Синай, за да бъде преведен. Свети Марко е използвал неясен гръцки диалект, пълен с архаизми, от който текстът ставаше почти неразбираем.

— И преведоха ли го?

— Да. Но за съжаление този, който бе отговорен за превода, изчезна преди няколко дни при тайнствени обстоятелства. Търсихме го навсякъде и въпреки че всички следи показват, че може да е бил ликвидиран от привържениците на мрака, не сме напълно сигурни.

— И защо да правят такова нещо? — уплаши се Буктур.

— Вярваме, че сетианите искат да монополизират тайната на живота, която апостол Марко е открил в Египет, докато е следвал стъпките на нашия Бог по тези земи. Кой знае! Може би — продължи Теодор — Чирило е открил извора на живота и е решил да го достигне сам, предавайки нашата Църква. Възможно е сетианите да са научили за това и да са го убили, за да отнемат знанието му. А може и брат Чирило, вярвайки, че е открил тайната, случайно да е причинил смъртта си, докато се е опитвал да повтори ритуала... Каквото и да се е случило, около този коптски мъдрец има много неизвестни и това ни тревожи.

— Разбирам. Това, което не успявам да проумея, е какво очаквате от мен сега.

Секретарят на Светия отец се усмихна на тревогата на Буктур.

— Много просто, братко Елиас: да заведеш утре Бонапарт до Голямата пирамида, да го съпроводиш до залата със саркофага и да оставиш предаването на формулата да се осъществи под зоркото ти наблюдение. Сигурни сме, че същите онези мъдреци, с които преди няколко месеца преговаряхте в Назарет, ще се появят отново, за да извършат свещения ритуал на Изида.

Коптът отвърна на усмивката на Теодор, докато оглеждаше сенките, търсейки гигантския силует на главния ересиарх.

— Сега, учителю, разбирам значението на картата таро, с която ме повикахте.

Жан-Батист Клебер, майстор на символичните кодове, кимна доволно. Все пак, преди да отдаде дължимото на прозорливостта на Буктур, зададе непринудено още един въпрос:

— Знаеш ли защо толкова често прибягвам до египетското таро, братко Елиас?

Преводачът не отговори.

— Защото казват, че картите таро не са нищо друго, освен копие на книгата, съдържаща се в ковчежето на Тот, което сега трябва да се

отвори пред нас след векове на дълго очакване.

— И кой назва това?

— В Европа го твърдят циганите. Когато първите от тях пристигнали във Франция, искали да ги наричаме „египтяни“ и въпреки че нямали занаят, нито професия, били големи майстори в тълкуването на тези карти. Една от любимите им била тази, която днес ти изпратих: картата на възкресението.

— Точно това, което търсим.

— Така е, Елиас. Така е.

27.

ЧАСОВЕ ПРЕДИ ПРИСТИГАНЕТО НА БОНАПАРТ В ГИЗА

Балазан се изкатери до върха на скалистото възвишение Маади, като с мъка провлачаше левия си крак. Лека-полека артритът се домогваше до долните му крайници и знаеше, че скоро ще е парализиран, проснат върху носилка на сред пустинята и далеч от славните времена, когато предвождаше „сините пазители“.

Величествената картина, откриваща се от върха, го отклони от нерадостните мисли: седемдесет и три метровата дължина на Сфинкса в Гиза и гордата му глава, сложена върху почти несъществуващи вече рамене, се очертаваха като контури на деликатна миниатюра. До него се издигаха три внушителни изкуствени грамади с циклопски пропорции, които хвърляха остро сенки върху земята, сякаш се надсмиваха над каменния кол ос.

— Велик е Бог — прошепна Балазан развлнувано.

Имамът беше сам на няколкостотин метра южно от пирамидите в Гиза и съвсем близо до арабското гробище Ал Ахрам, чието име означава Край пирамидите. И за първи път през целия си живот той осъзна, че гледката, на която се наслаждаваше, бе само бледо отражение на рая, който го очакваше.

„Синият“ старец беше помолил двамата си помощници да го оставят сам за няколко минути. Имаше нужда да се доближи до величествените храмове в тишина и молитва. Трябваше да се подготви за онова, което съвсем скоро неминуемо щеше да се случи там.

Балазан бродеше из Гиза от пет сутринта. Беше дочакал залеза, седнал на широкия гръб на Сфинкса, когато се увери, че както бе очаквал, небето е изпълнило правилно цикъла си. Каменният лъв, изсечен от някогашните обитатели на Египет, беше винаги с отворени очи. Вековете отдавна бяха обезцветили сините му ириси, но

продължаваше да бъде безукорен страж: едновременно спокоен и свиреп, създаден така, че никой и нищо да не нарушава покоя му.

На Балазан му се стори, че долавя някаква странна възбуда зад гърба си в ранното утро. Като че ли Сфинксът се бе развълнувал, докато наблюдаваше как с изгряването на слънцето започнаха да изчезват осемте звезди от съзвездietо Лъв, неговото небесно *алтер ego*. Старецът забеляза този знак и го запази за себе си, без да каже нищо на никого. Наближаваше пладне и оставаше малко време, преди всичко да се задейства според предвиденото.

От наблюдателницата си Балазан хвърли последен поглед към знаменитата фараонска глава, залепена за тялото на най-благородния представител на котките, и се спусна към лагера на другарите си толкова бързо, колкото можеше. Никой от тях не беше нощувал някога в града и сега също не искаха да го направят, така че използваха една падина между дюните, за да разположат седем големи бедуински шатри, чиито подове бяха застлани с меки вълнени одеяла. В пустинята нямаше кой да ги обезпокои.

Главната шатра се намираше много близо до скалите на Маади, доста отдалечена от пътя на френските патрули. С накуцване Балазан се спускаше внимателно по пътеката, която излизаше на няколко крачки от неговия аймак^[1]. След това прекоси лагера и влезе в шатрата, като остави парчетата брезент, закриващи входа, да се затворят почти напълно. Беше нетърпелив да сподели последното си разкритие с госта, който го бе придружил дотук.

— Провървя ви, старче — каза той усмихнато. — И то много.

Човешката фигура, сгущена в дъното на шатрата, не помръдна. Духовният водач на „сините мъдреци“, потен и уморен от усилието, се насочи право към нея и се наклони с уважение, докато шепнеше в ухото ѝ:

— Времето, което чакахме, вече настъпи. Всички звезди се наредиха според очакванията ни. Знаците са благоприятни... Въпреки това — поколеба се той, — вече минаха девет дни, откакто се присъединихте към нас, и все още не знаем дали умът ви си е спомнил това, което ви се е случило...

Гостът на Балазан не мигна. Беше на колене, с очи, впити в гънките на зеблото, с което бе покрит, и с безизразен поглед.

— Всяка нова поличба е благоприятна — настоя Балазан шепнешком. — От една страна, звездите, а от друга, завръщането на птицата Бену... Все още ли не разбирате?

„Синият“ имам произнесе последната фраза с особен тон, почти като тайнствено заклинание. Явно имаше ефект, тъй като гостът му, облечен със същата туника в цвят индиго, каквото носеха и домакините, изведнъж повдигна сбръчканото си лице.

Балазан проследи доволно тази гримаса и изчака, докато присядаше до мъжа.

— Помня... — прошепна изведнъж страдалецът. — Помня светлина... Да, голям и пречистващ огън.

— Много добре! — плесна с ръце имамът. — И какво друго?

— Почувствах... почувствах, че времето ми е настъпило. Че скоро ще се присъединя към Бога и че нищо от това, което бях правил до този момент, вече няма значение. Нищо не ме болеше, нито ме притесняваше. Бях спокоен и с ясно съзнание. Никога не бях се чувствал толкова добре.

— Продължавайте.

Гостът сведе поглед надолу, търсейки с воднистите си очи лицето на Балазан. Възрастта и изтощението бяха оставили своя отпечатък в тъмните торбички под очите му. Изпръхналите устни на мъжа отново помръднаха:

— Когато видях, че огънят започва да поглъща пътта ми, и оглушах от прашенето, усетих пърхане на криле. Никога, през всичките дни от живота ми, не бях чувал нещо подобно. Обзе ме вълнение и дори забравих, че след няколко секунди животът ми щеше да изгори в огъня. Но тогава... Старецът се поколеба за миг, после продължи: — Тогава настъпи мрак. Може би смъртта. Отпуснах се на пода, опиянен от спокойствието.

Балазан се усмихна.

— Вече разбирате ли? — попита той благо. — Птицата Бену се е върнала. Това, което сте чули, е било пърхането на крилете й, след като е възкръснala от пепелта, която ви е заобикаляла.

— Не ви разбирам.

— Вие и племето ви я наричате Свети Дух. Но в действителност е сила, даряваща живот, която ви спаси от смъртта. Единственото,

което направихме ние, беше да спасим тялото ви от пламъците, като с това изпълнихме висшата заръка на Бену.

— Но защо? Защо, Балазан? Защо ме откъснахте от онази съдба и ме върнахте към света? — Една сълза се търкула по набразденото лице на стареца, който от сърце съжаляваше, че не бе умрял в онова блаженство.

— Защото трябва да видите това, което ще се случи днес в Гиза. Освен това, надявам се, ще разберете, че макар да произхождаме от толкова различни традиции, в същността си сме еднакви — каза Балазан, докато галеше главата на госта си, все още коленичил върху килимите на шатрата.

— Еднакви? В какво сме еднакви?

— Във вярата. И двамата знаем, че абсолютната смърт не съществува. Че Бог е създал човешките същества от материя и дух, като е направил духа безсмъртен. И го е направил такъв, за да служим като посредници между Него и земята.

— Не знам къде смятате да ме отведете сега, Балазан. Силите са ме напуснали и не мисля, че ще мога да ви последвам където и да е.

— Преди да се предадете, искам да ви напомня нещо, което някогашните християни, обитавали Египет, са знаели много добре: че всеки човек носи в себе си в умален вид всички атрибути на Бога. Че той, въпреки че не иска и не може да го види, сам по себе си е безсмъртен. Без да са необходими каквито и да било формули.

Гостът на Балазан за първи път се протегна и изправи. Тънък лъч светлина освети част от почти голото му теме с няколко бели разбъркани косъма.

— Но формула има! — възропта старецът, събирайки сили оттам, където нямаше друго, освен умора. — Аз я изпитах!

— Да, наистина има.

— И вие ревностно я пазите!

— Да. Това правим.

— И защо, вместо да ме спасявате от сигурна смърт, не откраднахте от Светия отец ръкописа на свети Марко и така да запазите тайната си?

Балазан не загуби търпение. Никога не го губеше.

— Отче Чирило от Болоня! — За първи път през няколкото дни, които бяха прекарали заедно, „синият“ имам го наричаше по име. —

Наистина ли смятате, че апостол Марко е закодирал в текста си тайната на вечния живот?

— Естествено. Аз съм живото доказателство...

Балазан го остави да продължи.

— ...Аз бях този, който подпали библиотеката, който написа думите от Евангелието на Йоан, в които се говори за прераждането в този живот, преди да се отпътува към царството Божие, и след като последвах напътствията на свети Марко, все още съм жив!

— По случайност.

— Случайност ли?

— Да. Защото ние, наричани в пустинята „сините мъдреци“, се намирахме в Кайро, очаквайки какъвто и да е необикновен знак, свързан с формулата на живота. Като пристигнахме в града, научихме за вашето съществуване, за работата ви по текста на Марко и разбрахме, че сме длъжни да се намесим.

— Нима сте ангели?

— Нещо такова. Французите ни наричат шпиони, защото знаят, че имаме информатори навсякъде. Включително и във вашата Църква, отче Чирило.

— И какво правите тук?

— Веднъж на всеки трийсет години, когато в тази част на Нил идва новата птица Бену, ние се завръщаме, за да я наглеждаме и пазим. Това е традиция, която някои бедуински племена пазят в продължение на над шест хиляди години. Фактът, че в смъртния си транс сте чули пърхане на криле, само потвърждава, че сме във Времето на Бену.

— Времето? Имате предвид същото, което свети Марко възвестява в писанието си?

— Същото — усмихна се отново Балазан, докато монахът се вълнуваше все повече. — Освен че птицата Бену се е завърнала, звездите вече са на една линия с Гиза, както от векове не са заставали, и ритуалът може да започне. Същият ритуал, извършен от Йешуа в миналото в Назарет.

— Значи свети Марко е бил прав! Исус е открил тайната на възкресението в Египет!

Балазан погледна Чирило снизходително.

— Не се заблуждавайте. Вашият Марко не е открил всичко, което Йешуа е научил в Храма на Бену. Спомнете си, че когато апостолът

пристигнал в разрушения град на птицата феникс, върховният жрец Неб Сен, който е посветил Йешуа в тайните на възкресението, отдавна е бил покойник.

Ледена тръпка премина през гръбнака на отец Чирило. Този странен човек говореше, сякаш имаше пред себе си страниците на „Последните дни на Бог на земята“ и можеше да ги цитира по памет.

— Изненадва ли ви, че знам за съществуването на Неб Сен, отче Чирило?

— Не, не — каза той, клатейки глава, като се опитваше да прикрие смайването си. — Истината е, че си мислех колко необичаен парадокс е това, че жрецът е пазел тайната на възкресението и въпреки това е умрял. Не мислите ли?

— Не е парадокс за тези, които разбират същността на египетското учение.

Чирило, който все още се възстановяваше от изгарянията, поразили тялото му, беше разговарял с Балазан и преди, но никога по този начин. През изминалите дни, винаги по залез-слънце, старецът с безизразното лице се бе доближавал до постелята му, за да се осведоми за здравословното му състояние. Въсъщност имаше чувството, че мехлемите, с които го бяха мазали бедуините, и отварите, които го караха да пие, го бяха държали изкуствено упоен до този момент и че обедното посещение на Балазан не беше само от учитивост.

— Същността на учението? Какво точно имате предвид, Балазан?

— Че за тези, които са посветени в тайната, възкресението е състояние на ума, което настъпва приживе. Възкръсват онези, които открият, че човекът в същността си е безсмъртен. Че загубата на тялото е само следващата стъпка в учението на душата. Възкресението, скъпи приятелю, е само промяна на съзнанието...

— Нищо друго?

— За повечето е така. Въпреки това, има един особен род хора, които успели да овладеят временно смъртта, открили как да я отбягват или да се завръщат от нея с нови сили. Йешуа е бил един от тях. Неб Сен го разбрал още щом го видял и затова поискал позволение от родителите му да го обучи в тайната на живота, с която са били удостоени някои царе на Египет. В продължение на няколко дни върховният жрец на Хелиополис го хранел и подготвял за

посвещението му. Научил го, че всички човеци имаме както смъртна, така и вечна същност. Че последната е съставена от ба, сиреч душата, и ка, астралното тяло — вътрешно създание, което е способно да напуска видимото ни същество и е съставено от чиста енергия. Ако бъде добре обучено, ка може да се контролира и да се изпраща навсякъде по желание. Дори в царството на мъртвите. Това научил младият Йешуа.

Чирило не отговори.

— Помните ли възкръсването на Лазар?

— Разбира се — потвърди старият копт, който не преставаше да се удивлява на познанията на бедуина върху християнските традиции.

— Умрял много млад във Витания и Исус го вдигнал от гроба със заповедта „Излез вън“.

— Наистина, Лазар бил мъртъв от четири дни, когато Йешуа го възкресил. Евреите и египтяните знаем, че на четвъртия ден ба се отделя окончателно от тялото и ка залинява и умира завинаги. И така Йешуа, вече посветен от Неб Сен, знаел как да изпрати собственото си ка да преговаря с това на Лазар и ка, признавайки върховенството на Исус, се подчинило на заповедите на вашия Месия и върнало в тялото на мъртвеца диханието на живота.

— А вие, Балазан, също ли владеете това умение?

Имамът кимна пред потресения поглед на Чирило.

— Днес — прибави той — ще се научите да го правите и вие. Ако Елиас Буктур изпълни това, което му е възложено, всичко ще е готово за посвещаването на новия Озирис в тайната на живота.

— Елиас Буктур? — Гласът на брат Чирило леко потрепери. — Имате предвид племенника на генерал Тадрус? Коптския преводач, когото французите наеха още с пристигането си в Египет?

— Буктур ще ни доведе Наполеон — каза Балазан убедено. — Ако той е избраникът, ще бъде подложен на божествен съд, който ще определи чистотата на душата му. Ако го премине, безсмъртната му част — ба, ще бъде допусната до тайните на вечния живот и ще ги предаде на тялото му.

— И какво ще стане след това?

— Никой не знае. Церемонията, която ще се проведе в Голямата пирамида, не гарантира безсмъртието на тялото му, а само на паметта и на съдбата му.

— А Иисус? Какво е станало с Иисус? Той поне е преминал всички тези изпитания...

— Ако сте чели внимателно вашата Библия, след като Йешуа е възкръснал измежду мъртвите, в началото не е бил разпознат от учениците си. Рави е трябвало отново да се яви пред най-близките си, тъй като видът му не бил съвсем същият. Това, което се е появило пред неговите ученици, било сияещото му енергийно тяло, неговото ка.

— И това ли ще се случи с Наполеон?

— Може би. Затова ще сме там, за да го установим.

Чирило се разтревожи.

— Там? Къде?

— Вече ви казах — в Царската камера на Голямата пирамида.

— И как ще стигнем дотам? Аз съм обездвижен, изтощен и със схванат гръб, а вие сте със скован от артрита крак. Никога няма да успеем да влезем в тесните коридори на тази каменна грамада.

— Телата ни не, Чирило. Но нашите ка — да.

[1] Шатра, използвана от номадските племена в Северна Африка (ар.). — Б.пр. ↑

28.

Никога не беше виждал толкова красива жена.

Щом се съблече, ароматът на лотос, с който бе пропита кожата ѝ, облъхна и изпълни цялата стая и накара всичко в корсиканеца да потръпне. Надия, без да забелязва бурята, която предизвикваше, изглеждаше потопена в дълбок екстаз. От момента, в който вратата на покоите на Бонапарт се затвори и двамата останаха сами, инициативата беше нейна. Достатъчно ѝ бе да затвори силно очи, да вдиша дълбоко няколко пъти и отново да ги отвори, този път изпълнени с огън, какъвто корсиканецът не бе виждал в живота си. Генералът беше заинтригуван. Не беше обичайно жена — особено арабка, да е толкова освободена в присъствието на мъж, когото никога не е виждала.

А може би не беше така?

Корсиканецът наблюдаваше смяяно и без да мигне, как Надия се освобождава от дрехите си една след друга, докато изпълнява танц под недоловима музика. Гледаше я как отива боса до леглото му, изляга се и се протяга, за да му предложи без свян един рай от наслади, за които почти бе забравил след последната си битка. Тялото на нубийката беше съвършено: пищните ѝ гърди придаваха обем на гъвкавия ѝ мургав торс, който Наполеон си представи обгрижван от цял хarem робини. Откъде се бе появило това създание? Как така никой не му беше разказал досега за нея?

Като обиграна одалиска Надия се извиваше върху завивката, докато го гледаше с очите си на кобра, от чийто поглед не можеше да избяга.

— Знаеш ли, чеексът е най-мощната и древна магия? — прошепна тя, докато разтуряше леглото с дългите си крака. Ясно беше, че не очаква отговор. — Действа като магнит. Ако полюсите му са на подходящо разстояние, силата, която се поражда, е огромна. Но ако се докоснат, цялото дотогавашно напрежение изчезва.

Наполеон беше удивен. Не разбираше какво иска да му каже нубийката, но това не го притесняваше. Усещаше куртката си излишна,

а ризата му бе започнала да се пропива със студена пот. Знаеше, че трябва да направи или да каже нещо, ако не искаше да изгуби окончателно контрол над положението, и затова изрече първата свързана мисъл, която му дойде наум:

- Все още не си ми казала кой иска да ме предаде...
- Не съм.
- Нито какво знаеш за братството на „сините мъдреци“.
- Това също.
- Нито ми обясни защо си разтревожена за безопасността ми. Надия отново поклати глава отрицателно.
- Не това е най-важното сега — отвърна Съвършената.
- Нима?
- Не, генерале. Това, което съм дошла да ти покажа, е по-мистично и по-важно от всичко. Днес е денят, в който най-сетне ще трябва да приемеш съдбата си и да ѝ се отدادеш безрезервно.
- Съдбата ми?

Наполеон, който бе съблякъл военната си куртка, реши да премине към действие. Беше толкова опиянен от чувствените движения на жената, че почти не усещаше как върви право към нея.

— В древността, когато тази държава била управлявана от богове, хиляди години преди да се родят Юлий Цезар или Александър Велики и чужденците да започнат да ламтят за богатствата ѝ, цариците се свързвали в брак само с богове. Това бил техният начин да създадат раса от мъже със синя кръв — полухора, полубожества, като по този начин лишавали по-висшите от най-ценния им дар — безсмъртието. Обаче — продължи красавицата — това отворило рана в сърцата на хората, която малцина успели да излекуват.

- Не знам за какво говориш.
- За разделянето на духа от материята, генерале. За това как е било създадено първото човешко същество, което е било разкъсано надвъ — и оттогава всеки от нас се стреми, съзнателно или не, на всяка цена да обедини тези две части.

- И кого го интересува това?

Наполеон бе приседнал край скута на Надия и наблюдаваше неприкрито безкрайната ѝ красота. Съвършената бе махнала грижливо космите по цялото си тяло и се бе потопила в море от аромати, които, вдъхнати толкова отлизо, почти го караха да губи разсъдъка си. Но се

въздържа да я докосне. Думите ѝ свистяха покрай него като застрашителното съскане на змия.

— Би трябало теб да те интересува, генерале — каза тя, с показалец, насочен към него. — В най-далечното минало на моя народ богинята Изида се съединила с бог Озирис, за да създадат нов цар на Египет, който да носи тези два полюса едновременно. Който да разбере, че материята и духът са част от единна същност. Странното е, че онзи свещен съюз, от който щял да се роди владетелят Хор, се осъществил, след като Озирис загинал от ръката на брат си Сет. Изида последвала душата му до царството на мъртвите, спасила я от мрака и направила така, че семето на Озирис да проникне в плътта ѝ и да я оплоди.

— Красив мит. „Сините мъдреци“ ми говориха за него в Назарет.

— Наистина ли?

Съвършената като че ли за първи път се усъмни. Наполеон забеляза това и го използва, за да се опита да поеме контрол над ситуацията:

— Да. Също така казаха, че Иисус е изучавал това предание и е успял да достигне до магическата формула, с която най-обичаната богиня в Египет сторила чудото си. Затова, когато настъпил часът му, възкръснал и така постигнал безсмъртие. Нима не е истина, че Месията на евреите не е умрял след завръщането си към живота?

— Щом знаеш това, Наполеон, предполагам, че си готов.

— Готов? За какво?

Корсиканецът, който вече седеше в леглото при Надия, се поколеба за момент дали да протегне лявата си ръка към Съвършената или не. Най-накрая я положи разсеяно върху бедрото ѝ. Топлият допир на нежната ѝ кожа го омагьоса.

— Готов да приемеш тайната, която е направила Иисус велик сред великите.

— Ти ли ще ми я предадеш?

— Да. Аз.

— И как се очаква това да стане?

Надия се изпълзна изпод силната ръка на корсиканеца и седна на коленете му.

— Като първо ти разкрия тайната на Хебсед естествено.

— Хебсед? И за това ми разказаха „сините“. Фараоните се подлагали на този ритуал на всеки трийсет години.

— И това е точно възрастта, която ти ще навършиш след три дни — прекъсна го Надия.

— Вярно — усмихна се Бонапарт объркано.

— Нито един езичник не е разбрал никога какво се е случвало по време на тези ритуали. Когато Хебсед бил празнуван в зората на нашата история, единственото, което виждал народът, било как фараонът влиза в коридорите на пирамидата си и след това излиза подмладен. Това, което никой не знае, е, че ритуалът бил свързан със сексуалната енергия.

— Сексуалната енергия?

Корсиканецът прехапа долната си устна, прикривайки възбудата си.

— Всичко, което ни заобикаля, е енергия, генерале. Но нито една енергия не е толкова мощна, колкото тази, родена от желанието. Като побеждаваме инстинкта и го подчиняваме на волята си, можем да направим така, че тялото ни да се подмлади, белите коси да потъмнеят и силите да се върнат отново... Ако ритуалът бъде доведен до крайност, може да убие, както се е случило с Озирис, и да върне живота, което той също е изпитал.

Надия пое топлите и влажни ръце на Наполеон.

— Във вашата Библия се говори, че когато цар Давид бил вече много стар, го посъветвали да спи с млада девица, Еvreите, които го накарали да направи това, произхождали от Египет, където дочули слухове, че дъхът на девойка може да възстанови част от жизнените сили.

— Глупости.

— Не са такива глупости, каквито предполагаш, генерале — каза Съвършената напълно сериозно. — В Персия също е имало такова поверье. Онова обаче, което не знаели, е, че присъствието на младо момиче всъщност стимулира у стареца отделянето на определени хормони, които го подмладяват. Ти самият изпитваш в момента точно това.

Надия имаше право. Безкрайното желание, което корсиканецът чувстваше към красивата жена, караше кръвта му да кипи. Всичко около него започна да кръжи, сякаш покритите с плат стени, които го

заобикаляха, бяха станали още по-релефни, а цветовете на чаршафите му изльчваха собствена светлина.

— Съсредоточи се върху това, което чувствуаш — нареди му Надия. — Почувствай как материията губи плътност и ти се докосваш до състояние, по-различно от това, което те владее. Не е война. Не е стратегия. Не е математика. Нито политика... По-скоро е като полуневидима врата, която се намира в теб.

Наполеон се вкопчи в твърдите ръце на нубийката като моряк, повален от морска болест. Очите ѝ на кобра бяха близо, много близо, приковани в неговите необясними жестокост.

— Когато усетиш вратата, когато желанието те накара да загубиш хоризонта от погледа си... прекоси я!

Последната заповед на Съвършената прозвучала като далечно ехо в главата на корсиканеца. Беше твърде късно, за да осъзнае, че току-що се е проснал върху тялото ѝ, пропито със странен аромат, опияняващ и сладък.

Надия вдигна поглед към небето и благодари на Изида за навременната помощ. Корсиканецът най-накрая беше в ръцете ѝ.

Точно както мъртвият Озирис в ръцете на богинята...

29.

III ДЕКАДА, ПЕТИ ТЕРМИДОР^[1], ПРИЗОРИ

Стражите го видяха, но никой от тях не го спря. Изкачи тичешком трите етажа, които го деляха от поконите на Бонапарт, и когато стигна пред самата врата на спалнята, размени няколко думи с адютанта на корсиканеца, капитан Монтиняк.

— Генералът прекара много тежка нощ — каза капитанът, щом го зърна.

— Тежка нощ?

— Да, господин Буктур. Имаше кошмири. Вечерята му понесе зле и се почувства неразположен. За щастие сега няма треска.

Преводачът попита загрижено:

— Има ли вътрe някой, който да се грижи за него?

— Прекара цялата нощ с една жена. Тя се зае с всичко и генералът заповядва да ѝ се подчиняваме. Поиска влажни кърпи и гореща вода и бдя край него допреди около час, когато го оставил заспал и си тръгна с брат си.

— Жена?

— Много красива между другото — усмихна се многозначително капитанът.

— Знаете ли как се казва?

— Разбира се, господине — Надия бен Рашид.

Отговорът подейства на Буктур като ритник в корема. Рязък и силен удар, който усети само той. Ако това, което му казваше Монтиняк, беше истина, най-сериозната противница на Задругата бе прекарала нощта с корсиканеца и го бе държала в несвист в ръцете си по-дълго, отколкото той би желал да си представи. Всички предохранителни мерки на ложата се бяха провалили с гръм и трясък само няколко часа преди триумфа.

Елиас се опита да прикрие въздействието, което му оказа това разкритие, и попита дежурния капитан дали е удобно да събуди корсиканеца. Касаеше се за въпрос от изключителна важност, който трябваше да обсъди с него.

— Влезте, ако искате. Не вярвам да спи още дълго — отговори Монтиняк.

Действително Наполеон седеше изправен в леглото си. Главата му беше обвита в хавлия, а в очите му се четеше неимоверно изтощение.

— Буктур! — възклика, щом го видя да прекрачва прага. — Мислех, че съм ти дал свободен ден.

— Това беше вчера, мосю.

— Вчера? Толкова отдавна ли съм в леглото?

— При това, както чувам, в добра компания — каза цинично преводачът.

— Не си спомням много добре, Елиас. Прекарах ужасна нощ. Все едно нещо в мен се бореше да напусне тялото ми... Главата ми се въртеше неспирно. За щастие една жена ми помогна.

— Какво знаете за нея, генерале?

— На практика нищо, Елиас. Но каза, че познава „сините мъдреци“, и реших да я разпитам.

— Виж ти! Точно за тях исках да поговорим.

— Така ли?

Оживен, корсиканецът стана от леглото и се отправи към вдигащата пара вана, без да престава да придържа кърпата около главата си. Бонапарт беше чистопътен до маниакалност.

— Днес следобед трябва да потеглим за Гиза, мосю. Ако нямате нищо против, можем да организираме малка експедиция в пустинята и да пристигнем край пирамидите преди залез.

— А защо?

— Не помните ли? Остават точно три дни до тридесетия ви рожден ден. В Назарет „сините мъдреци“ ви определиха среща днес в Голямата пирамида, за да ви предадат формулата на живота. Днес е денят на разкритието, мосю!

Корсиканецът остана замислен за миг. Елиас беше прав. Бе присъствал заедно с него на срещата с мъдреца Балазан и свитата му и бе чул поканата за тази неотложна среща толкова ясно, колкото и той.

Вярно, че датата можеше да го изненада в Делтата или в битка с последните мамелюци в пустинята, но не стана така. Намираше се в Кайро, на няколко часа път до пирамидите, и имаше достатъчно време, за да стигне дотам.

— Добре — каза най-накрая. — Ще наредя на Клебер да подготви конвой. Ще тръгнем по обед.

— Добре, мосю. Генерал Клебер е отличен избор. „Сините“ биха одобрили това решение. Има необходимата благословия на боговете да ви придвижава, стига да стои на разумно разстояние от вас.

— Така да бъде.

И като каза това, съблече копринения халат и гол, както е дошъл на света, се потопи в благоуханната вана.

Пътуването до Гиза се осъществи с огромна баржа, украсена с трикольора на Републиката. Докато се качваше на борда, ѝ, Наполеон си спомни колко напразни се бяха оказали усилията му да наложи това знаме сред египтяните. Те отхвърляха всичко, което имаше нещо общо с неверниците, включително републиканските празници и помпозните галски паради.

На палубата го чакаха генерал Клебер с ескорти от двайсет и петима мъже със заредени мускети, Елиас Буктур, капитанът на баржата и четири магарета, чиито дисаги бяха натоварени с вода и провизии.

Капитанът любезно осведоми корсиканеца, че ще прекосят Кайро, плавайки спокойно по старите напоителни канали на Нил, докато стигнат до Гиза. Годишният разлив на реката по това време позволява да се присъства на неповторимо преживяване: част от града се превръща в своеобразна Венеция на Ориента, чиито къщи, джамии, улици и магазини оставаха под водата. Но това нямаше значение. От векове насам египтяните смятаха събитието за благословия и знак за плодородие. Поредна година на изобилна реколта и богатство беше гарантирана за страната. Предупредиха ги, че дори нямаше да е необично, ако видят по пътя си много каирски семейства да празнуват по покривите на къщите си това, че свещените води на Нил са залели всичко, което притежават.

— Ако ми позволите, трябва да ви попитам нещо, генерале.

Жан-Батист Клебер изчака отговорникът на баржата да свърши с церемониалните си обяснения, преди да се обърне към Наполеон насаме.

— Слушам ви, Жан-Батист.

— Съгласили сте се да участвате в магически ритуал и никой не знае какво може да е въздействието му. Ще прекосим потенциално враждебна зона и не бих искал да се окажем в засада. Освен това знаете толкова добре, колкото и аз, че магията на този народ е могъща. Много могъща.

— Не бива да се тревожите за това. Защитен съм.

— Точно това исках да ви попитам: талисманът, който носите на врата си, ли е цялата ви защита?

Корсиканецът сведе поглед към гърдите си, за да се увери, че уджат, или Окото на Хор, висящо на врата му, се вижда добре.

— Ами — да. Точно вие ли се изненадвате, генерале?

Клебер не успя да отговори.

— Не членувате ли в същата масонска ложа, в която бяха посветени баща ми и по-големият ми брат Жозеф? Не сте ли вие от онези, които вярват в силата на талисманите и им се доверяват за личната си безопасност?

— Да, вярно е.

— Тогава кое ви учудва? Око на Хор като това винаги е било поставяно на врата на фараоните, преди да се отправят към отвъдното.

Огромният Жан-Батист се разтревожи.

— Какво искате да кажете с това? Че ще се изложите на смъртна опасност?

— Този, който умира, живееечно, Жан-Батист. Който се вкопчва в живота, умира завинаги.

— Не ви разбирам.

— Това ми показваха „сините“, Жан-Батист. Аз също не успявам да го разбера напълно. Може би днес...

— Позволете ми да бъда скептичен, генерале — каза Клебер, с поглед, зареян в пяната, образуваща се около кила при движението на лодката. — В Европа знаем за случаи с хора, постигнали безсмъртието, като Никола Фламел и граф Сен Жермен...

— Познавам тези разкази.

— ...И никога не се е казвало, че те е трябвало да умрат, за да живеят.

— Но в Париж се говореше, че поне Сен Жермен е посещавал пирамида на Лазурния бряг, за да се обнови. Може би това ще ми покажат днес. Може би, скъпи Жан-Батист, ще ме запознаят с някаква древна наука за живота и така ще сложат в краката ни нещо много ценено от властта или парите.

Погледът на корсиканеца блестеше от вълнение.

— А ако това означава, че трябва да останете в Египет?

При тези думи Наполеон застана нащрек.

— Какво намеквате? Намирам се в Египет по собствена воля. Ако трябва да остана тук, ще го направя. Ако трябва да напусна тази земя, след като съм прекарал повече от година в нея, така и ще стане.

Исполинът не зададе повече въпроси. Двамата останаха смълчани доста време, без Елиас или някой друг от членовете на екипажа да се осмели да ги доближи. Корсиканецът потъна в мисли за странната нощ, която бе прекарал с Надия. Не помнеше да я е обладал, но не помнеше и да не го е направил. Спомените му се свеждаха до цветове, благоухания и сладостта, която все още усещаше в устата си. Никога не бе му се случвало нещо подобно. Никога не беше се озовавал в леглото с жена, без да я направи своя. Дали щеше да има време да я види отново?

Пътуването по реката бе спокойно и премина без неприятности. Пристигнаха в Гиза около четири и половина следобед, тъкмо навреме, за да видят как слънчевият диск се спуска полека на запад, в посока към най-отдалечената част на пустинята, зад най-малката пирамида в местността.

— Добре дошли в Ростау! — възклика Елиас, след като стъпи на пясъка, едва на осемстотин метра от платото, върху което се издигаха пирамидите.

— Добре дошли... къде?

— В Ростау, генерале — отвърна му Елиас. — Така древните египтяни са наричали това място. Означава Царството на Озирис, защото вярвали, че е земното подобие на отвъдното, където отиват душите на мъртвите.

— Земното подобие?

— Египтяните, мосю, вярвали, че земята им се родила като отражение на рая. Всяко нещо, което издигали върху нея, имало своето съответствие в отвъдното царство. И тези пирамиди са най-добрият пример за този обичай.

Наполеон се изненада, че по цялото плато не се вижда жива душа. В паметта му инстинктивно изникна образът на опустошения и празен Назарет, в който тайнствено — без коне и багаж — бяха изникнали „сините мъдреци“. Но ги нямаше. В радиус от десет километра не се виждаше никой да прекосява равната златисточервена пустиня.

С помощта на няколко войници капитанът се зае да прави паянтов дълчен мост близо до предната част на баржата, по който да слязат животните. Нямаше от какво толкова да се страхуват. Без дървета или къщи наоколо бе практически невъзможно в местността да се крие вражеска войска. Освен, ако, разбира се, не се бе притаила зад някоя от каменните грамади.

Половин час по-късно вече бяха стигнали до основата на Голямата пирамида и все още не бяха видели никого наоколо. Колосалният Сфинкс, заровен до средата на гърдите в пясъка, като само раменете му стърчаха, беше останал назад, гледайки невъзмутимо на изток. Край пирамидата също не срещнаха никого.

След като заобиколиха най-големия и най-съвършения от изкуствените хълмове и стигнаха до северната му страна, Буктур нареди на конвоя да спре.

— Това е творение на титани — каза той възхитено, гледайки към Наполеон.

— Влиза се от тази страна, нали?

Буктур се усмихна. Корсиканецът имаше добра памет. Беше посетил пирамидата за първи път преди почти година, непосредствено след победата над мамелюците в сражението, което самият той щеше да нарече Битката при пирамидите.

— Точно така, генерале. От тази страна има два входа: първоначалният се намира на нивото на петнайсетия ред каменни блокове. Другият, прокопан от халиф Ал Мамун с цел да ограби съкровищата, е малко по-ниско, на петия ред.

— Изглежда празна.

— Да. Така изглежда.

Клебер бързо намери в колосалната варовикова стена на пирамидата двата отвора, за които говореше преводачът. Изпрати преден пост, който да проучи входовете и да се увери, че там няма никой, и своевременно доложи резултатите на корсиканеца.

В шест следобед, когато слънцето се беше спуснало много ниско и дневната светлина изчезваше, Наполеон, Клебер и Буктур решиха да влязат. Бяха изчакали подобаващ период от време, в случай че се появят пратеници на „сините мъдреци“, както в Назарет, но не изглеждаше да има заинтересовани да посетят Гиза точно в този ден. Корсиканецът и верният му преводач не искаха да покажат разочарованието си и успявайки да го прикрият, подканиха гиганта да вземе няколко факли и да ги придружи до вътрешността на пирамидата. Жан-Батист се съгласи с удоволствие.

— Първоначалният вход на пирамидата представлява коридор с дължина осемдесет метра, едва метър и половина висок и малко над метър широк — обясни Буктур, преди да се покатерят, и погледна със съчувствие ръста на Клебер. Мисля, че ще е по-удобно и бързо да стигнем до вътрешните камери през отвора на Ал Мамун.

Облекчението на Жан-Батист Клебер не трая дълго. След като се покатериха по гладките като стъкло камъни, разположени в основата на пирамидата, тримата пристъпиха във вътрешността на коридор, където главата на гиганта почти докосваше тавана. Почти незабавно мъжете запалиха факлите си, при което се разлетяха орляк прилепи и едва не ги повалиха. Около тях се носеше непоносима възкисела миризма от изпражненията на бозайниците.

— Всички коридори тук вътре са наклонени под ъгъл от двайсет и шест градуса — обясни Елиас, когато стигнаха до края на прохода на Ал Мамун. — Направени са от полиран камък, така че внимавайте да не се подхълъзнете.

Корсиканецът протегна факлата си през процепа, отворил се пред тях. Проход, тъмен като вълча паст, квадратен и тесен като комин, се изкачваше безкрай, губейки се навътре в пирамидата. Почувства странен трепет, нещо средно между страх и възбуда, който го накара да приклекне и да се нагоди към ограничено пространство на коридора.

— Имаш ли представа защо този път „сините мъдреци“ не дойдоха на срещата, Елиас? — попита той внезапно, като започна да се изкачва.

— Може би ни чакат горе, мосю.

Ехoto на Буктур се понесе стремглаво нагоре по зловонния коридор. Клебер, който вървеше последен, проклинаше полугласно някогашните архитекти и лошата шега, която сякаш му бяха скроили. В това време Елиас продължаваше да говори, може би за да облекчи потискащото чувство, че са заобиколени от три милиона тежки, масивни и почернели камъни:

— Някои вярват, че пирамидата наподобява прехода, който трябва да изминат душите, запътили се към отвъдното. Казват, че фараонът бил оставян сам тук вътре, за да може да обходи в тъмното тези коридори и постепенно да привикне към онова, което го очаква след смъртта му...

— Сам ли?

— Да, генерале. Точно това очакват „сините“ и от вас.

Корсиканецът, пъхнал факлата между зъбите си, започна да се изкачва още по-бързо, без да обрне внимание на последните думи на Буктур. Почти неусетно потискащият коридор изведнъж свърши и той се намери на равна повърхност. Пламъкът на факлата се извиси и му показва, че таванът също е изчезнал. Беше станал достатъчно висок, за да му позволи да се изправи в цял ръст.

Обнадежден от находката, протегна ръка на Буктур и на гиганта, които също бяха благодарни да излязат от дупката. Когато събраха факлите си, за да огледат мястото, където се бяха озовали, французите подсвириха от възхищение.

Имаше защо. Срещу тях, изникнала сякаш по чудо, се издигаше почти деветметрова арка с необикновено високи колони от двете страни. Под нея, точно срещу тях, започваше друг тесен коридор, а над него още една открита рампа водеше към врата, разположена високо над тях, която едва се забелязваше на светлината на огъня.

— Най-свещената зала се намира там горе — каза Елиас.

Мястото наподобяващо вътрешността на огромен часовник. По стените му нямаше нито едно украсение, нито един йероглиф — съвсем нищо. На няколко стъпки една от друга се намираха малки ниши с неясно предназначение, вдълбани на няколко сантиметра в пода. Над тях, като изпъкналости на покрив, от единия до другия край на залата се простираха седем дълги корниза.

— Да се качим.

Наполеон беше във възторг. Бе забравил за „сините мъдреци“ и дори Буктур се съмняваше, че си спомня за какво е дошъл. Вътрешността на пирамидата го бе омагьосала.

— Какво има горе, Елиас? — попита той, когато стигна до средата на рампата.

— Царската камера, генерале.

— Царската камера?

— Да. Камерата, в която се пази саркофагът на фараона.

— Някой бил ли е погребан тук вътре?

— Не знаем със сигурност. Никога не е намирана мумия. Дори когато Ал Мамун осквернил пирамидата и проникнал в нея за първи път, не разказал за тяло или за съкровища. Мястото било такова, каквото е и сега.

— Качете се!

Гигантът се подхлъзна няколко пъти, преди да разбере как да стъпва с ботушите си върху полиранията повърхност така, че да не падне. След това се изкачи до върха като котка и след като премина през още един нисък коридор, се намери в камерата, за която им говореше Буктур.

Помещението се оказа още по-импозантно от останалите. Стените му бяха по-тъмни, но зърнцата слюда и феадшпат по тях блестяха като диаманти под светлината на факлите. Представляващ зала с дължина около десет метра и широчина пет, чийто под, стени и таван бяха покрити с големи, съвършено полирани площи. В дъното, забравен от векове, стоеше розов саркофаг — един от ъглите му беше отчупен и капакът му липсваше.

— Тук се извършва посвещаването — прошепна Елиас. Това е ключовото място за изпълнението на обреда Сед.

— Празен е — обади се корсиканецът.

— Да. Празен е.

— И защо според теб никой не ни очаква тук, Елиас?

Въпреки галабията, която беше облякъл, памучната риза на копта бе непоправимо съсипана от прахта и нечистотиите на прилепите. Елиас отговори, без да се колебае:

— Много просто, генерале. В действителност призованият сте вие. Ако пожелаете, ще получите посвещението тук, но не в наше присъствие, а в уединението, което това място гарантира.

Буктур преглътна и погледна много сериозно корсиканеца.

— Дойде моментът да ви оставим сам, генерале. Ние сме излишни за церемонията, която предстои. А и преди да ви бъде разкрито това, към което толкова силно се стремите, трябва да изпразните душата си и да оставите да бъде претеглена от вечния страж на това място.

Бонапарт изненадано ококори очи:

— Къде ще ме чакаш, Елиас?

— Отвън, мосю.

— И вие ли, Жан-Батист? — обърна се той към гиганта.

— И аз, генерале.

Не казаха нищо повече. Нито дума. Когато двете факли на придружителите му се изгубиха по коридора, водещ към Голямата галерия, по който бяха дошли, светлината в Царската камера намаля застрашително.

Малко след това факлата на Наполеон угасна и от нея остана да се носи във въздуха само тънка струйка дим. Обгърна го ужасяваща, невъобразимо плътна тъмнина.

В продължение на няколко секунди Наполеон Бонапарт беше сигурен, че е настъпил последният му час.

[1] Дата от републиканския календар, отговаряща на 12 август 1799 г. — Б.а. ↑

30.

Скалата Маади, южно от пирамидите, не позволяваше на хората на Балазан да отгатнат какво се случва от другата страна на Хеопсовата пирамида. Титипай обаче ни най-малко не беше разтревожен. Знаеше, че през цялото време учителят Балазан и необикновеният му гост са били в течението на случващото се там. Въсъщност, като верен страж, негова бе отговорността да им осигури последните дози от магическата помада, позволяваща на вътрешното същество да излезе от видимата обвивка.

В този час — девет вечерта, — когато звездното тяло на Нут^[1] покриваше величествено платото Гиза, ка на двамата учители вече трябваше да се носят към върха на Голямата пирамида. Скоро щяха да се съберат с Наполеон Бонапарт и да му покажат пътя към Аменти — отвъдното.

Беше чуден момент. Повече от седемнайсет века никой не беше приемал небесните инструкции направо от ръцете им. Никой смъртен не бе заслужил честта да получи помощта на Пазителите на истината, за да достигне до вечния живот по време на земното си съществуване. И всичко вървеше по вода.

Въпреки това, Тагар бе неспокоен.

— Кажи ми, Титипай, какво ще правим с копта, когато свършим работата си?

Младият ученик на Балазан намести тюрбана върху обръснатата си глава. Стоеше на стража пред шатрата, в която почиваха телата на Чирило от Болоня и уважавания му учител. Никой не можеше да прекъсне свещената им почивка.

— Защо те тревожи това, Тагар?

— Патриарх Марко е задействал голяма операция за издирването му. Искат да знаят какво се е случило с него. Тази сутрин в Кайро узнах, че ни обвиняват за смъртта му и възnamеряват на всяка цена да ни заловят.

Титипай се усмихна.

— Е, в известен смисъл са прави. След всичко, което Чирило от Болоня е научил — както при превода на евангелието, така и докато е слушал учителя Балазан през последните дни, — коптът в него е умрял.

— Какво искаш да кажеш?

— Че никой, който е видял истината, не продължава да живее в лъжовния си свят. Оттогава нататък юздите на съществуването му биват поети от съкровеното му съзнание. Чувството е почти като повторно раждане.

— Коптската религия лъжа ли е?

— Не. Тя е само част от истината, но е толкова непълна, че понякога се оказва опасна.

— А исламът? А християнството?

— И те.

— Това ли ще се случи и със султан Бунабарт, водача на армията на Запада?

— Донякъде да.

Големите черни очи на Тагар блестяха като звезди под ясното небе над Гиза.

— Донякъде? Какво искаш да кажеш?

— Че Наполеон, за разлика от отец Чирило, вече е мъртъв. Съвсем мъртъв.

[1] Богиня на небето в египетската митология. Изобразявана е като огромна жена наведена над земята, която всяка нощ поглъща слънцето, за да го роди на следващи ден. Тялото ѝ винаги е обсипано със звезди. — Б.а. ↑

31.

ЦАРСКАТА КАМЕРА

...Изпълнен с решимост, младият мъж потърси пипнешком гладката ледена повърхност на гранита.

След като намери очертанията на саркофага точно там, където си ги спомняше, той се покатери през една от страните и се излегна на дъното му. Нямаше какво да губи. Беше готов да изчака събитията да се случат, без да се намесва, и да намери разрешение на тази неудобна ситуация по възможно най-пасивния начин.

— Какво имаше предвид Елиас, когато каза да освободя тук душата си, за да бъде претеглена? — запита се, докато наместваше гърба си на дъното на саркофага. В този момент Наполеон Бонапарт, предводителят на войските, окутирали Египет, направи, ужасяващо разкритие: ковчегът му беше точно по мярка...

Трябаше да помисли внимателно. Не беше логично той, чийто ръст едва надвишаваше метър и половина, да изпълни саркофаг с дължина метър и деветдесет и девет сантиметра. Този парадокс го занимава няколко минути: изпъна крака, за да се увери, че не могат да стигнат по-надолу от там, където вече се намираха, и протегна врат, докосвайки с темето си гранита от северната страна на ковчега. Интересно, широчината също не беше прекомерна. Ръцете му, положени отстрани на тялото, не можеха да се помръднат повече от оскудното пространство, което позволяваше куртката му. Сякаш тялото му се бе подуло и изпълнило докрай саркофага. Но нима това бе възможно?

Наполеон се зачуди. В тъмнината, неспособен да види каквото и да било, на няколко метра под повърхността на пирамидата, не можеше да разбере дали нещо в него се променя или не. Чувстваше се необичайно голям и лек, като че ли крайниците му се бяха разтворили в тъмнината, а стомахът му бе престанал да се преобръща както предната нощ.

Тогава ненадейно се случи нещо, от което дъхът му секна.

Стана точно докато се бе отпушнал, оставил се на опиянението от неочекваното усещане за блаженство. Първо усети как в мозъка му избухна светлина. Имаше чувството, че е покосен и разцепен надве от светкавица. От това зениците му се разшириха, а пръстите на ръцете му се сгърчиха вследствие на електрическия удар.

В първия момент не разбра какво се случваше. Светлината го бе зашеметила и той почти беше изгубил съзнание, чувствайки силно главоболие. Но когато успя да помръдне крайниците си и опита да доближи ръце към главата си, бе обезоръжен от втори удар.

Подобно на предишния, новият удар избухна в черепа му и го накара да напрегне и последния си мускул. Корсиканецът, изплашен и със странното чувство, че е изгорял отвътре, потисна вика си на болка, който го принуди да отвори широко очи.

— Какво, по дяволите...? — Бонапарт не довърши изречението.

Тогава се усъмни.

Усъмни се, че това се случваше в действителност, и помисли, че съзнанието му или пък липсата на кислород, а може би и прекомерното количество прах, което бе вдишал, са му спретнали лоша шега. По време на престоя си в Египет беше виждал много призраци, и то толкова реални, че почти успяваше да ги докосне. Обаче размисли. Това беше различно. По-ярко. По-осезаемо.

Корсиканецът виждаше това, което виждаше. И трябваше да отстъпи пред очевидното.

Действително, когато отвори очи, тъмнината, която царуваше в помещението, бе заменена от силна зеленикова светлина. Сякаш бе прекарал целия си живот в слепота тепърва проглеждаше. От мястото си в саркофага можеш да види някои от огромните и полирани гладки площи, които покриваха тавана на Царската камера в Голямата пирамида. Изпита чувство на радост. Можеше да различи местата, където бяха съединени плочите — някои бяха по-раздалечени от останалите, вероятно заради отминали земетресения, — миниатюрните им пукнатини и дори блъскавите и дефекти. Въпреки това, не успяваше да отгатне откъде идва тази толкова ярка светлина. Беше еднакво силна, накъдето да погледнеше. Сякаш самият камък я излъчваше.

Корсиканецът се изправи в саркофага без усилие. Внезапната му подвижност го изненада. Огледа се наоколо и увери, че цялата зала е

обагрена в зелено. Дори негова кожа и дрехите му като че бяха в този цвят.

Студът беше изчезнал.

Чувството му на клаустрофобия — също.

Дори гладът, който чувстваше преди минути, се бе изтрил, заменен от непознато до този момент чувство на благодат.

Изведнъж си спомни последните думи на Надия. Ами ако беше прекрачил през „вратата“, която тя каза, че ще се отвори в него? Ами ако пирамидата, която виждаше в момента, не беше напълно истинска, а отражение на нещо, способно да се роди от собствената му душа?

— Интуицията не те лъже, султане на Запада.

Корсиканецът се сепна, изненадан от мекия и любезен мъжки глас, идващ иззад гърба му.

Два зелени силуeta, изтъкани от искряща материя и излъчващи ярка светлина, бяха влезли — бог знае как, във вътрешността на камерата.

— Не се плаши, ние сме натоварени да те направлявам тази нова насока на съществуването ти.

Наполеон, занемял, опита да отгатне кога преди бе чувал този особен тембър. Къде се беше почувствал обгърнат сладостта и яснотата на тези думи и къде за първи път се бяха обърнали към него като към султан на Запада. Силуетът незабавно разсея съмненията му:

— Аз съм Балазан, скъпи Бунабарт. Или по-точно, аз съм истинският Балазан. Вътрешното ка на сто и десет годишния мъж, който е последният учител на династията Пазители на истината.

— Балазан! Най-сетне!

— Да, най-сетне — съгласи се той. — Дойде моментът, който така очакваше. Донесе ли онзи уджат?

Корсикиецът доближи ръка до шията си и попипа амулета, който бе топъл и странно мек.

— Дай ми го — нареди ка.

Наполеон развърза връвта и го подаде на ка, което се приближи на две крачки от него. Вниманието на Бонапарт беше привлечено от донякъде човешкия му вид и размитите му черти. Сякаш зеленото фосфоресциращо създание бе нещо като невидим чувал, пълен с мъгла.

Когато ка на Балазан пое амулета в ръцете си, нещо във въздуха около тях изпраща.

— Беше ли ти известно, Бунабарт, че при смъртта си фараоните трябвало да преодоляват различни изпитания, преди да стигнат до крайната си цел?

— Не.

— Едно от тях е било изпитанието на уджат, който не е нищо друго, освен ключа, отварящ вратата към Аменти отвъдното царство.

Ка отправи към тавана на залата странен поклон и след това премести воднистия си поглед върху корсикаица.

— Тази пирамида е у мален модел на отвъдното. Тот е бил този, който по заповед на Озирис е предал на царете на Египет плановете на тази „машина на безсмъртието“, за да я построят от камък и да им служи като отправна точка за пътуването, което ти току-що предприе.

— Пътуване?

— Точно така, Бунабарт. Пътуването към вечността. Балазан не губи време в излишни увъртания. — Така, както божествете постъпвали с умрелите в египетската Книга на мъртвите — същата, която всеки фараон или везир заповядвал да бъде поставена в гробницата му, след като умре, — ка на Балазан зададе на Наполеон въпрос, който изискваше откровен отговор: — Знаеш ли как Сет е причинил смъртта на брат си Озирис?

Наполеон, безмълвен, отново поклати глава отрицателно.

Балазан се усмихна.

— Сет го поканил на тържество заедно с други седемдесет и двама гости и със заплахи ги накарал да влязат един по един в скъпоценен саркофаг. Този, чийто мерки съвпаднели с размерите на ковчега, щял да се превърне в господар на това съкровище.

— И какво се случило?

— Един след друг, всички изprobвали сандъка, но никой не се почувстввал удобно в него. Последният, който легнал в него, бил Озирис, който незабавно разбрал, че саркофагът му е точно по мярка. В този момент Сет затворил ковчега, хвърлил го в Нил и удавил Озирис. Това е най-драматичният момент от нашето минало. За щастие Изида го намерила и го върнала към живота за първи път.

Корсиканецът започваше да разбира това, което се опитваше да му каже ка.

— Ти легна в същия този сандък, Бунабарт — продължи. Открил си как се нагажда към теб и също като Озирис си умрял в него.

Последното изречение го накара да се вцепени.

— Да, Наполеон Бонапарт. Умрял си — каза другото ка, което досега не се бе обаждало. — Престанал си да съществуваш, както се е случило и с Озирис. Сега си само енергийната същност на съществото, което беше преди. Как иначе би могъл да виждаш в тъмнината? Защо иначе би имал усещането, че се връщаш в миналото, и защо през последните часове премина през най-важните моменти от търсенето на вечния живот?

— Действително това се случва само на мъртвите...

— Мъртъв? — заекна корсиканецът, поклащайки глава. Вече съм мъртъв?

— Състоянието ти не би трябвало да те притеснява толкова, Наполеон. В края на краищата Създателят е дал на хората безсмъртна душа, която е истинската им същност. Това, което е умряло, е тялото ти.

Корсиканецът потрепери.

— Смъртта — каза второто ка — не е нищо повече от разделяне с износена обвивка. Тя ти е била дадена от Създателя, за да оцениш материията, която също е създадена от Него, но Той те е предопределил за по-висши начинания. Съдбата ти, както и тази на всички смъртни, е да се превърнеш в самия Бог. Ще се приобщиш към съзнание, голямо колкото Вселената и изпълнено с безкрайна мъдрост и любов.

— Много е рано! — възпротиви се Наполеон. — Защо трябва да умра толкова рано? Защо трябва да загубя самоличността си?

— Не трябва да умираш, Наполеон. Вече си умрял. Колкото до времето, то не съществува. Мираж е. Няма минало. Нито бъдеще. А настоящето просто не продължава. Не можеш да го задържиш. Защо ти е тогава да се вкопчваш в него? Защо се тревожиш дали е рано или не, след като времето, в състоянието на вечност, е ентелехия?^[1]

Думите на двете ка — енергиите, които му говореха по този начин и които се бяха появили от нищото, го объркаха. Чувстваше се точно както преди да загуби съзнание в прегръдките на Надия: слаб и зависим от волята на неудържима и разрушителна сила.

— О, да, Надия — усмихна се призракът на Балазан, сякаш бе способен да чете мислите му. — Тя също помогна за затварянето на цикъла на Озирис.

— Моят цикъл на Озирис?

— Точно така. Подобно на Изида, вчера тя те накара да умреш и после те спаси от смъртта. И както е станало с богинята, Надия бе оплодена от семето ти.

— Оплодена?

Наполеон се сепна. Не си спомняше нищо. Ка се смили над него.

— Да. Ако решиш да не се завърнеш в света на живите, същността ти ще остане на земята благодарение на утробата на Надия-Изида. Този плод ще бъде като сокола Хор, син на Изида и Озирис, и съдбата му ще изпълни пророчеството, което магьосникът Джеди изрече за Хеопс: че само роденият от утробата на някоя Изида ще може да се докосне до скритото в тази пирамида ковчеже на Тот и ще разкрие на света тайната на вечния живот.

— „Ако решава да не се върна“? — Корсиканецът се усъмни. — Какво означава това? Нима имам избор?

— Мъртвецът, чиято душа е претеглена от Маат и обявена за чиста, който е търсил вечния живот безкористно, може да поеме, накъдето пожелае: да се върне в земята на живите или да се отправи към звездите, да се превърне в една от тях и да блести завинаги. Това казва нашата Книга на мъртвите.

Наполеон, който се чувстваше все по-лек и в мир със себе си, започва да разбира, че той също е ка. Че тялото му е останало назад, а това е позволило на първичната му същност да излезе на бял свят и да вземе безспорно най-важното решение в цялото му съществуване.

— Значи аз съм този, който трябва да избере пътя си? — попита.

— Точно така.

— И кога трябва да избера?

— Сега — отговори второто привидение.

— В такъв случай... — Енергийното тяло на корсиканеца се разтърси, при което изпусна малки зелени искри около себе си. Опитваше се да печели време. — В такъв случай, мисля, че ще се върна към света на живите.

Двете ка го погледнаха изненадано.

— Значи решаваш да възкресиш пътта така, както преди теб са направили Озирис и Исус?

— Да.

— Волята ти ще бъде изпълнена, султане на Запада. Въпреки това, трябва да знаеш, че когато настъпи новият ти час от тази страна

отново ще те чака съд. В друга пирамида ще настъпи този най-висш момент и ако го преодолееш, отново ще избереш съдбата си.

— Приемам. Искам да се върна.

— Но помни: винаги, винаги ще бъдеш безсмъртен. Великата истина е, че всички сме такива. Единственото, което те прави по-различен, е, че ти вече го знаеш. Останалите — все още не.

[1] Термин, създаден от Аристотел, според който всяко нещо съдържа в себе си както своето крайно предназначение, така и собствения си край. — Б.пр. ↑

ПОСЛЕПИС

На 13 август 1799 г., точно в шест и половина сутринта, Наполеон Бонапарт излезе без ничия помощ от Голямата пирамида в Гиза. Пръв го съзря Клебер, който констатира плачевния вид на генерала на френските войски в Ориента. Гигантът се приближи към него, за да му помогне, и му зададе въпроса, който в следващите години щяха да му задават мнозина, оказали се на съсаме с него:

— Генерале, какво ви се случи?

Корсиканецът даде същия отговор, който щеше да дава до заточението и смъртта си на остров Света Елена:

— И да ви кажа, няма да ми повярвате.

Само десет дни по-късно Бонапарт напусна тайно Египет. Тръгна си, ескортиран от два кораба, които бяха толкова беззащитни, колкото и лесни за залавяне: фрегатите „Мюирон“ и „Карер“. За пореден път късметът беше на страната на корсиканеца. Не само че Средиземно море не го погълна, но и англичаните така и не разбраха за необяснимото му бягство.

По този толкова недостоен начин той оставил зад себе си, обзети от крайно недоумение, онези, които се бореха да се сдобият с формулата на живота. „Сините мъдреци“ не можаха да довършат обучението му, а „соларианите“, предвождани от Омар, които отчаяно се опитваха да изтръгнат тайната на живота от гробницата на Аменхотеп III, разбраха, че са загубили надпреварата. Само Надия изпълни мисията си: подобно на нова Изида, тя прие от своя Озирис-Наполеон семето на един нов безсмъртен потомък... въпреки че подробностите около неговото съществуване не са предмет на тази книга. Може би на някоя следваща.

Колкото до Наполеон, на 28 септември същата 1799 година той пристигна в родния си град Аячо и единайсет дни по-късно най-после хвърли котва във Фрежу, на континентална френска земя, едва на стотина километра от Ница и пирамидата във Фаликон.

Истината бе, че корсиканецът вече беше друг човек, много по-различен от военния, който бе напуснал Франция преди повече от година. След онзи 13 август Бонапарт никога повече нямаше да почувства страх и щеше да се превърне в един от най-смелите и харизматични стратези в историята.

В края на краищата, от какво да се страхува? Вече знаеше, че смъртта — когато и да го застигнеше — няма да е краят му...

Издание:

Издателска къща „Хермес“, Пловдив, 2008

Испанска, първо издание

Преводач: Ева Младенова Тофтисова

Художествено оформление на корицата: Георги Атанасов

Станков

Отговорен редактор Вера Янчелова

Компютърна обработка Костадин Чаушев

Коректор Недялка Георгиева

Формат 60/90/16. Печатни коли 17

Печатница „Полиграфюг“ АД, Хасково

c/o Antonia Kerrigan Literary Agency, Barcelona

ISBN 978-954-26-0694-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.